

Giới thiệu *Sổ Ngũ Phụng Thiên*

Truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* của tác giả Tô Tiểu là một truyện ngôn tình cổ đại, giang hồ – cung đình, nữ cường tiêu sái, nam chính thâm tình, bị mù.

Ở loạn thế, cường đạo thật sự là một nghề nghiệp có tiền đồ. Chỉ cần triệu tập một đám tiểu đệ, đánh cướp ít của cải, chur hầu khắp nơi sẽ thêm nhỏ dãi ba thước với người, tay giờ hoa tươi tuyên bố: tới nhà của ta đi, đầu tư vào ta đi.

Có điều làm cường đạo, vẫn cần phải tránh trăm ngàn trăm ngàn lần không nên chọc những người không dễ chọc. Ví dụ như —— Vương gia nào đó. Nhất là không thể cướp bóc tại thời điểm mẫu thân của vị Vương gia nào đó đến làm khách, bằng không tai họa sẽ vô cùng khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Đầu

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tiết từ

Tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời, giống như hai nhánh cây khô quý dị kéo dài, ánh chớp khiến cho màn đêm rực sáng như ban ngày.

Tiếng sấm đột ngột vang lên, tựa trăm ngàn vạn mã bạt chân chạy như điên, tiếng gầm rung trời.

Cung Thừa Đức, tằm cung chứng kiến các triều đại hoàng đế luân phiên của triều đình Đại Tuyên chìm vào trong tiếng sấm sét lúc sáng lúc tối, băng hiệu vàng óng ánh dưới ánh chớp lại ẩn hiện màu đỏ sẫm, giống như vô số vong hồn oan khuất đang khao khát thoát ra trong tiếng gầm vang.

Khoảnh khắc im lặng giữa những tiếng sấm, nếu nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe được tiếng nước nổ nho nhỏ, âm thanh quý mỵ dây dưa trong ngoài cung điện, thê lương ai oán, khiến người nghe lông tóc dựng đứng, không rét mà run!

“Hoàng hậu giá lâm!”

Tiếng nói bén nhọn như phá ra tiếng sấm, âm thanh đưa đến tận cùng của cung Thừa Đức.

Hai gã thị vệ giữ cửa vội vàng tiến lên phía trước quý xuống, “Xin hoàng hậu dừng bước, Hoàng Thượng hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào cung Thừa Đức.”

Tiếng sấm bỗng nhiên ngừng lại.

Trời đất rơi vào khoảng yên tĩnh đột ngột.

Rào rào ——

Chậu cây đặt trước cửa cung bỗng dựng nghiêng ngả.

Mưa rơi xối xả, thật giống như vô số thác nước đồng thời dội xuống.

Vạn vật bỗng chốc bị bao phủ trong màn mưa trắng xoá.

Mành xe chậm rãi được nhấc lên, một thiếu nữ dung sắc tuyệt lệ đầu đội mũ phượng, thân khoác triều phục, trang nghiêm ngồi ở chính giữa kiệu, trong con ngươi đen trắng rõ ràng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, “Bản cung là người đứng đầu hậu cung, là thê tử kết tóc của Hoàng Thượng, tại sao không thể gặp?”

“Chúng thần cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, xin hoàng hậu thứ tội.” Hai gã thị vệ dập mạnh đầu xuống đất, cho dù trong tiếng mưa rơi rào rào, vẫn có thể nghe thấy tiếng dập đầu nặng nề.

“Người tới.” Chung Lâm Lang nhẹ nhàng buông mành kiệu xuống, “Tiếp tục đi.”

Thái giám bên người nàng hoàng sợ, “Nhưng……”

Bên trong xe lặng im

Chu Việt lắc đầu. Thân là thái giám tổng quản của cung Phượng Chương, hẳn quá hiểu tâm tư hoàng hậu, chỉ cần người hạ quyết tâm, khi không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ.

“Khỏi giá!”

Xe ngựa chậm rãi cất bước, tốc độ nhanh dần, hai gã thị vệ nghe tiếng vó ngựa gần trong gang tấc nhưng vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích. Ngăn cản giá xa, là chết vì tận trung với cương vị công tác; không ngăn cản, lại là chết vì chênh lệch công tác. Nếu chỉ còn đường chết, thà rằng chọn cái chết bảo toàn thanh danh.

Trong khoảnh khắc khi vó ngựa sắp đạp trúng hai gã thị vệ, một thân ảnh như đại bàng giương cánh từ không trung nhảy xuống, động tác nhanh như chớp nhắc túm lấy vạt áo của hai người.

Chung Lâm Lang nhắc lên một góc vải màn, trong màn mưa đen trắng, một bóng người cao lớn im lặng đứng thẳng, nếu không phải có hai thị vệ đang quỳ trên mặt đất thỉnh tội với hắn, căn bản nhìn không biết đó là người hay là tượng đá.

Chu Việt tiến lên nói: “Là phó thống lĩnh đại nội thị vệ – Nguyễn Đông Linh.”

“Nguyễn Đông Linh?” Nàng nhẹ nhàng đọc lại tên này một lần, “Hậu nhân của Nguyễn gia?”

“Nghe nói Cố gia, Thẩm gia đều muốn kéo hắn về làm môn hạ, nhưng đều bị từ chối.”

Trong mắt Chung Lâm Lang khẽ gọn sóng nhẹ nhưng giây lát lại thâm sâu như bóng đêm.

Xe liền một đường thẳng tiến, cũng không có người chặn đường, cho đến tận trước cửa Thanh Tâm điện.

Chung Lâm Lang đi xuống xe liền, vài cung nữ vội vàng muốn tiến lên vấn an, lại bị nàng phát tay đuổi đi. Mưa từ trên trời xối xuống, mũ phượng triều phục trở nên ướt nhẹp.

Chu Việt thấy nàng bước lên thềm đá, nhìn không được quỳ xuống nói: “Nương nương cân nhắc!” Đứng ở phía sau hắn là mười tám cung nữ thái giám hầu hạ trong cung Phượng Chương cũng đồng thời quỳ xuống, “Xin nương nương cân nhắc.”

Bước chân của Chung Lâm Lang hơi ngừng một chút, rồi tiếp tục kiên định bước về phía trước, đuôi áo phượng quét qua bậc thềm đá ướt mưa, làm bắn lên bọt nước.

Nàng đi đến phía cầu thang tối. Người của Chung gia vì nàng mà có quyền thế, cũng vì nàng mà bị trói buộc. Nay Chung gia đang một mình bước trên cây cầu độc mộc nguy hiểm, quá nhiều kẻ muốn đẩy bọn họ từ trên cầu xuống dưới. Mà người một tay đưa bọn họ lên cầu, lại chỉ đứng ở bên bờ, lạnh lùng nhìn.

Chứng kiến quá nhiều kết cục của những người từ cầu độc mộc rơi xuống, nàng không hy vọng gia tộc mình cũng có một ngày rập khuôn theo bọn họ. Mà rời khỏi cây cầu độc mộc chính là biện pháp tốt nhất, cũng chính là buộc bọn họ phải đi một con đường chưa từng có người đi qua!

Một ánh chớp lại lóe lên ở phía chân trời, tiếng sét rất nhanh cũng vang lên, dường như muốn xé cung điện ra làm hai nửa.

Chu Việt đứng ở phía dưới, nhìn nơi thềm đá tối cao, thân hình đang khoác hoa phục nặng trĩu hấp mưa dầm nước vô lực bị ép xuống, giống như khiến bà vai gầy yếu kia suy sụp.

Nàng chậm rãi vươn tay, bàn tay tiếp xúc với cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

“Nương nương, ...” Phía sau truyền đến một tiếng tuyệt vọng la lên, cũng rất nhanh bị tiếng sấm lấn áp.

“Ai?!” Tiếng rít gào trầm thấp vang vọng trong đại điện.

Chung Lâm Lang theo ánh chớp vừa mới lóe lên thấy rõ được tình cảnh trong điện.

Thượng Tồn ngồi ở trong bồn nước kinh ngạc nhìn nàng, gương mặt vốn lạnh lùng bây giờ lại vặn vẹo, đôi con ngươi thường ngày uy thị thiên hạ nay lại tràn ngập hoảng sợ.

“Là thần thiếp.” Chung Lâm Lang nhắc chân bước qua bậc cửa, bình tĩnh đóng cửa lại, quỳ gối nói, “Tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nàng rõ ràng nghe được trong bóng đêm vang lên tiếng đập nước nhẹ nhàng, giọng nói của Thượng Tồn trong tiếng nước có vẻ vô cùng kim nén, “Ai cho nàng vào!”

“Hai ngày Hoàng Thượng không lâm triều, thần thiếp lo lắng không thôi.”

“Nàng lo lắng?” Thượng Tồn cười lạnh một tiếng, “Đúng vậy. Nàng còn chưa có được con nối dõi của trẫm, nào muốn trẫm chết quá nhanh được.”

Thân hình nửa quỳ của Chung Lâm Lang khẽ run lên. Khuôn mặt chân thành thâm tình trong trí nhớ bỗng nhiên trở nên mơ hồ, cái ôm ấm áp trong vô số

đêm cũng dần dần nguội lạnh đi, nhưng không thể quên dáng người khoác long bào tôn quý ngồi vững chắc trên ngai vàng.

“Thần thiếp sợ hãi.” Nàng nghe được giọng nói chính mình chết lặng.

Lúc trước, nàng từng ngồi ở bên sườn người khoác long bào, cao cao tại thượng nhìn phía dưới người ta nói câu sợ hãi. Nay, nàng lại giống những người đó, không thể không dùng ‘sợ hãi’ đến cúng bái bộ y phục đó. Nó dùng một sự thật không ngừng nhắc nhở mọi người, chỉ có người mặc nó mới là chúa tể giang sơn, mới có tư cách lật tay làm mây úp tay làm mưa!

Thượng Tôn lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Chung Lâm Lang lấy lại bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Thần thiếp khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn, truyền ngự y bắt mạch.”

“Trẫm nói lần nữa. Đi ra ngoài!”

“Thần thiếp khẩn cầu Hoàng Thượng truyền ngự y bắt mạch!”

“To gan!” Rầm một tiếng nước. Chung Lâm Lang cảm thấy trên mặt hắt qua vài giọt nước, trong không khí dường như lưu chuyển mùi máu tươi làm người ta buồn nôn.

“Ngự y có mấy kẻ sạch sẽ! Người muốn hại trẫm, nàng cũng giống những kẻ đó hận không thể khiến trẫm chết sớm hơn một chút! Nàng cho là trẫm không biết sao? Trẫm cái gì đều biết!” Tiếng thờ dốc kịch liệt, như dã thú gào thét. “Trẫm là cửu ngũ chí tôn, toàn bộ giang sơn là của trẫm, toàn bộ thiên hạ là của trẫm, nàng cũng là của trẫm! Đừng có vọng tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay trẫm!”

Chung Lâm Lang chậm rãi đứng thẳng người dậy, đau thương cười nói: “Hoàng Thượng, đã không còn tin thần thiếp sao?”

Thượng Tôn đứng ở bên nước, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người trước cửa, “Trẫm, ai cũng không tin.”

“Thật sự?” Chung Lâm Lang nâng tay lau bọt nước trên gò má, chậm rãi xoa người.

Cửa được mở ra. Mưa rơi liên miên không dứt rơi xuống nền đất tạo ra những âm thanh rào rào.

Nàng đi đến hành lang, áo phượng giống như núi đè nặng lên cơ thể, khiến nàng không thở nổi. Nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ, bả vai vẫn kiên định như cũ, vẻ mặt của nàng vẫn trang nghiêm như cũ, giống hệt khoảng khắc nàng đi lên ghế phượng dành cho hoàng hậu.

Bậc thang dài như vậy, đứng ở nơi cao nhất, thật giống như thấy được thiên sơn vạn thủy. Chu Việt ngẩng đầu trong mưa, liếc mắt xoa mắt, muốn thấy rõ bộ dáng của nàng giờ phút này, chỉ là càng xoa, hốc mắt càng nhiều nước, thân ảnh kia cũng càng lúc càng mờ hồ.

Nàng nâng tay lên, vung ra phía ngoài. Giống như một tướng quân, bình tĩnh chỉ huy quân đội xuất phát.

Động tác của Chu Việt dừng lại, cả người giống mất hồn đứng không nhúc nhích, sau một lúc lâu mới chậm rãi cúi rạp người xuống. Dập đầu ba cái trong nước.

“Hoàng Thượng.” Chung Lâm Lang nhìn bóng dáng hắt càng ngày càng xa trong mưa, nở một nụ cười vô cùng tươi đẹp, “Lương ngự y thân gia trong sạch, xử sự công chính, cùng hai vị Cố, Thâm không liên quan, có thể tin tưởng được.”

Lại là ánh chớp chợt lóe.

Nàng ngẩng đầu đứng ở dưới hành lang, dung mạo tuyệt diệu lộ ra vẻ nhẹ nhõm không mấy khi xuất hiện, phảng phất như được sinh ra lần nữa.

Nàng vẫn nhìn phía trước, bởi vậy không thấy được sau lưng nàng, nam tử từng thề ước cùng nàng nắm tay đến già đang lóa mắt đứng lên, trên da thịt trắng nõn dính đầy máu tươi.

“Thần thiếp mười lăm tuổi bắt đầu tiến cung, cho tới bây giờ đã là tám năm.” Giọng nói vốn mê người lại thình thoảng dứt quãng trong mưa: “Từ một tú nữ trở thành mẫu nghi thiên hạ, Hoàng Thượng đã cho thần thiếp quá nhiều. Mà thần thiếp có thể cho, ngoại trừ cơ thể này đã sớm thuộc về Hoàng Thượng, cũng chỉ có tấm lòng. .... Tâm thần thiếp có lẽ ở trong mắt Hoàng Thượng, giống như ngàn ngàn vạn vạn thần tử quỳ gối dưới chân người, nhưng đối với thần thiếp mà nói nó là duy nhất. Cho dù nay Hoàng Thượng đã không cần, nhưng thần thiếp cũng không thể thu hồi lại, xin Hoàng Thượng niệm tình lúc trước, mai táng nó cùng với thần thiếp. ....”

Thượng Tôn nhướn mày, dường như đang đợi nói tiếp cái gì, lại thấy thân ảnh kiên định bất động kia đột nhiên giống như mũi tên nhọn bắn ra ngoài, mang theo ý chí kiên quyết thấy chết không sờn, nặng nề mà đập vào cây cột.

Khi cơ thể nàng chạm vào cột, mọi thứ dường như bị chấn động.

Hắn nhìn nàng chậm rãi yếu đuối, máu tươi giống như đóa hoa đỏ thắm, mà mị nỏ lộ trên trán, trong đầu trống rỗng. Tình cảnh trước mắt dường như vô cùng hoang đường, toàn thân hắn giống như bị chế trụ, giật mình đứng ở nơi đó. Vạn vật đều yên tĩnh, chỉ có máu loãng trong bồn nước nhộn nhạo.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi bước ra khỏi thùng nước, từng bước một đi qua. Ánh sáng lại lóe lên, hắn rõ ràng có thể nhìn thấy khuôn mặt tuyết trắng xinh đẹp của nàng, giống như lần đầu gặp mặt, bình thản mà an tường.

“Lâm Lang?” Hấn nghe được giọng nói chính mình gầm nhẹ.

“Lâm Lang. ....” Vì sao giọng nói của hấn lại thống khổ như vậy, tuyệt vọng như vậy? Hấn ôm lấy nàng, phát hiện hai tay đang run rẩy, hấn vuốt nhẹ khuôn mặt lạnh như băng mà ướt sũng của nàng, giống như chỉ cần làm như vậy, người trong lòng sẽ không chịu nổi mà nhảy dựng lên mỉm cười với hấn.

“Ngự y, ngự y, ngự y!”

Hấn ôm chặt lấy nàng đứng lên, không để ý mà vọt vào trong mưa gió, “Người đâu! Người đâu! Truyền ngự y. ....”

Tiếng rống phẫn nộ vang lên trong mưa gió.

Đám cung nữ thái giám quỳ gối dưới bậc thang ngoảnh mặt cúi đầu.

Hấn phẫn nộ vọt tới trước mặt bọn họ, nhấc chân đạp loạn.

Những thân hình cứng ngắc dưới chân hấn như một đám như hồ lô lần lượt ngã đổ. Máu đỏ sẫm chảy xuống, xen lẫn trong mưa, từng chút một lan ra. Mười tám thi thể quy tắc xếp thành hai hàng, cho dù ngã xuống, vẫn duy trì trang nghiêm. Khi sống có lẽ bọn họ chỉ là đám hạ nhân hèn mọn, nhưng khi chết lại tuần táng oanh liệt.

Thượng Tôn nhìn những thanh đao cắm ở lồng ngực đám người, miệng đầy chua xót.

Trước khi đến đây nàng đã quyết định tắt thở rồi sao? Lâm Lang? Cho dù có chết, cũng phải thoát khỏi ta sao? Cho dù là lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của nàng? Lâm Lang, Lâm Lang, Lâm Lang. ....

“Trẫm không chuẩn!” Giọng nói của hấn khàn đặc chua xót, “Nguyễn Đông Linh. .... Nguyễn Đông Linh, ngươi đi ra cho trẫm!”

Cho dù thời điểm hấn gạt rửa máu tươi, đuổi đi tất cả thị vệ nhưng Nguyễn Đông Linh nhất định sẽ canh giữ ở bên người hấn, bất cứ lúc nào, hấn luôn tin tưởng như thế.

“Nguyễn Đông Linh. ....”

Nhưng lần này, đáp lại chỉ có tiếng mưa liên miên, và tiếng sấm sét xé rách bầu trời!

Ngày mười sáu, tháng bảy, năm Đại tuyên Sùng Văn, Chung hoàng hậu mất, được truy tôn thành Tường Đức hoàng hậu. Tuyên Đế bi thương vô cùng, bệnh nằm trên giường mấy tháng.

Cùng lúc đó, phụ thân của Chung hoàng hậu là Lễ bộ Thượng Thư – Chung Túc, huynh trưởng của hoàng hậu Hình bộ Thị Lang – Chung Chính cùng gia quyến suốt đêm bỏ chức quan trốn chạy về Thụy Châu. Tuyên Đế niệm ân tình lúc trước với hoàng hậu, bỏ cáo thiên hạ trục xuất, đặc xá tội này.

Đồng thời, phó thống lĩnh đại nội thị vệ Nguyễn Đông Linh bỗng nhiên mất tích. Tuyên Đế lấy tội danh phản bội truy nã thiên hạ.

Đến tận đây, lịch sử mới chính thức tiến đến thời đại quần hùng Đại Tuyên nổi dậy!

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương Khách Nhân Thần Bí [Thượng]

Màn đêm như lưới, trống rỗng mênh mông. Mặt trăng như một cái mâm tròn, được chà sát đến bóng loáng.

Trên sông Yên Hạnh, một con thuyền lớn dài hơn mười trượng ngoa ngoắt nằm ngang, lờ lờ như một cung điện trên mặt nước. Mấy trăm ngọn đèn Lưu Ly trên thuyền đem phạm vi mấy trượng chung quanh chiếu rọi sáng như ban ngày, vô số mỹ nhân trên người mặc tơ lụa Lãng La, tay nâng những đồ dùng bằng vàng ngọc, đi lại uyển chuyển dịu dàng như nước chảy mây trôi. Có thể nhìn thấy từng người như say như mê dựa vào lan can tàu, tâm hồn đang bay bổng trên chín tầng mây. Ở đầu thuyền bắc một cây cầu gỗ chiều rộng đủ cho ba người sánh vai cùng đi, nối liền với bờ sông, ở đầu này có hai đồng tử tầm tám chín tuổi bộ dạng bình thường, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, môi hồng răng trắng, nho nhã lễ độ nghênh đón những tân khách cảm thắp mời đi lên thuyền. Nhờ có kẻ đục nước béo cò, cũng ứng xử nói năng lễ độ khuyên phục, khiến cho chung quanh tán thưởng không thôi.

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa không cũ không mới đứng ở bên ngoài huyên náo, bóng xe chiếu xuống mặt đất hơi hơi lay động, có vẻ cô độc.

Những người có nhãn lực trên giang hồ nếu nhìn thấy, chắc chắn có thể nhận được nữ tử đang vươn đầu ra ngoài cửa sổ đứng là người của Lục Lâm Tự. Tại sơn vài năm gần đây nổi danh giang hồ, hùng bá một vùng.

“Thủy Thượng cư không hổ là một trong năm danh điểm trong thiên hạ, vừa quy củ lại đẹp đẽ.” Hình Hiểu Hiểu đặt cầm lên cửa sổ xe, tán thưởng nói, “Cô Cô, ngay cả hai đồng tử thu thiệp cũng không đơn giản, những người đến tra ngấm đều bị xử lý sạch sẽ lưu loát, Cô Cô cẩn thận lật thuyền trong mương.” Nếu tin Phụng cô – Nhị đương gia của Tự Tại sơn thua ở trong tay hai tiểu đồng của Thủy Thượng cư, thì đúng là mất mặt, còn mất mặt rất nhiều.

Phụng Tây Trắc đang nghiêng đầu trầm tư sau khi lên thuyền nên đục nước béo cò, mượn gió bẻ măng như thế nào, nghe vậy quay đầu nói, “Người bót nguyên rửa ta thì thuyền của ta mới có thể ở trong mương chèo chống thêm vài năm.”

“Ta đây cũng là quan tâm tới Cô Cô thôi.” Hình Hiểu Hiểu bĩu môi nói, “Người nhìn người xem, thuyền cũng đã lật vài lần rồi. Lần trước cướp của Trương viên ngoại, người không phải thiếu chút nữa bị đá lớn đè sao?”

Cư nhiên còn không biết xấu hổ mà nhắc đến lần đó, Phụng Tây Trắc cắn răng nói: “Dường như trước khi đi người nào đó còn ân cần nhắc nhở, ngày đó kỵ thủy kỵ mộc, tuyệt đối không thể ngồi thuyền, cho nên ta mới buông thả cho đường thủy vô – cùng – an – toàn kia mà giống như đũa ngọc đi vào trong trận pháp bằng đá vừa nhìn đã biết có vấn đề.”

Người nào đó vô lương tâm cảm thán: “Khi đó Trương viên ngoại nhất định đứng ở ngoài trận ca ngợi Phật tổ.” Cái loại trận pháp ngay cả tiểu hài tử cũng không thể lừa lại có thể qua mắt Nhị đương gia của Tự Tại sơn.

Phụng Tây Trắc liếc mắt nhìn nàng một cái, “Không, hần ca tụng người là đủ rồi.”

“Khụ khụ.” Hình Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, lại như đột ngột nghĩ đến cái gì, vội vàng đứng lên nói: “Nhưng ít nhất có một lần khi đang đánh cướp, Cô Cô thiếu chút nữa bị đao chém trúng, là ta cứu Cô Cô, chuyện ấy người tuyệt đối không thể quên.”

“Ừ, ta cũng không quên trước đó người khiến ta đụng đến trước miệng lưỡi đao kia, mới cho người cơ hội cứu ta lần đó.”

Hình Hiểu Hiểu một bên vẫn đứng vững chống lại ánh mắt châm chọc của Phụng Tây Trắc, một bên cầm tay nàng thâm tình nói: “Nói tóm lại, Cô Cô nhất định phải cẩn thận, Trương Văn Đa thân là Đô Đốc Thụy Châu, thủ hạ dưới tay nhất định rất nhiều. Chuyện trộm này nọ, nhất định phải nắm rõ hoàn cảnh bốn phía.”

“Yên tâm đi, tốt xấu gì đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên sau khi chúng ta gia nhập Chung gia, nếu thất bại, nửa đời sau sẽ phải mang theo cái đuôi làm người.” Gương mặt xinh đẹp như gốm sứ của Phụng Tây Trắc ẩn hiện dưới ánh đèn, tranh tối tranh sáng: “Không thành công, phải xả thân!”

“Có điều vẫn phải nói. Chung lão đại chỉ bảo chúng ta đến tiếp đón Nguyễn Đông Linh ở Tùng Nguyên mà thôi, tại sao nhất định phải trộm Tây Hoang Kỳ Trân của Trương Văn Đa?” Nhìn cái cách Trương Văn Đa không tiếc ngân lượng ban thưởng yến tiệc tại Thủy Thượng cư là biết hần coi trọng Tây Hoang Kỳ Trân này bao nhiêu, hiện tại đến cướp, tương đương với việc ở trước mặt mọi người tát thẳng vào mặt hần một cái.

“Bởi vì ta ngứa tay.” Phụng Tây Trắc hàm hồ trả lời.

Kỳ thật, tuy Chung Chính chỉ nói đón Nguyễn Đông Linh ở Tùng Nguyên trở về Tống thành mà thôi, nhưng nói dễ hơn làm. Nguyễn Đông Linh có thân phận gì? Người khiến Hoàng đế hận đến nghiền răng nghiền lợi. Trương Văn Đa tốt xấu gì vẫn là mệnh quan triều đình, lĩnh bổng lộc triều đình, nếu hần thật sự tro mắt nhìn khâm phạm của triều đình ngênh ngang đi qua mí mắt hần mà không có hành động gì, có lẽ Hoàng đế sẽ mời hần lên kinh thành uống trà, suy nghĩ xem cái đầu trên cổ của hần nặng mấy cân.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“Nắm nhược điểm người khác trong tay, làm chuyện gì cũng nhẹ nhàng hơn một chút.” Hần càng coi trọng Tây Hoang Kỳ Trân, tỷ lệ dùng Tây Hoang Kỳ Trân uy hiếp hần hợp tác càng lớn.

Thần sắc Hình Hiểu Hiểu tối sầm, cắn răng nói: “Đáng giận nhất là Kiều Dương Vương kia, nếu không phải hần vô duyên vô cớ chạy đến Tự Tại sơn tiêu diệt thổ phi, chúng ta cũng không cần chạy đến Thụy Châu ăn nhờ ở đậu.” Làm cường đạo vẫn là tốt nhất, bây giờ đột nhiên trở thành thủ hạ của kẻ khác, còn phải làm những nhiệm vụ loạn thất bát tao, thật sự là buồn bực!

Phụng Tây Trắc nhún vai, “Tớ nào vì chủ này mà thôi.” Cứ cho là Vương gia cao quý, nói đến cùng cũng là thủ hạ của Hoàng đế, không có gì khác nhau.

Hình Hiểu Hiểu không muốn nói những chuyện làm ảnh hưởng đến tâm tình trước khi xuất phát của mình, liền cứng nhắc chuyển chủ đề, “Thật lâu không có vụ làm ăn nào, khó có được ra ngoài một lần, để ngừa vạn nhất, chi bằng tính toán một chút?”

Phụng Tây Trắc lấy từ túi trên lưng ra một viên kẹo mạch nha nhét vào trong miệng, “Không cần.”

“Ừ, hôm nay là ngày mười tám tháng năm. ....” Hình Hiểu Hiểu vẫn bất chấp lật lật quyển sách trong tay, “Kỵ thủy. .... kỵ mộc.”

Phụng Tây Trắc đang đảo đảo viên kẹo trong miệng bỗng nhiên dừng lại, một lúc lâu sau truyền đến âm thanh nhấm nuốt kéo kẹt: “Đợi khi trở về nói cho ta biết sách này do ai viết, ta đến dọn sạch nhà hần.”

“Vi sao?” Hình Hiểu Hiểu khó hiểu nhìn nàng. Trong nhà của một người viết sách lại có nhiều bạc sao?

“Bởi vì thủ đoạn mưu sinh của hần khiến ta không thoải mái, cho nên ta đành phải dùng thủ đoạn mưu sinh của ta để hần cũng không thoải mái!” Nàng

vừa nói vừa đi về phía đám người, đợi khi nói xong lời cuối cùng, người cũng đã chen vào trong đám đông.

Trên thiệp viết là giờ đậu canh ba, lúc này hai khắc vừa qua, khách đến đã nói liền không dứt.

Phượng Tây Trác đứng lẫn trong đám người, đưa thiệp mời qua.

“Tổng thành Chung gia?” Giọng nói thanh thúy mang theo vài phần ngạo mạn vang lên phía sau. Phượng Tây Trác miễn cưỡng quay đầu, thiếu niên mặc cẩm y đội mũ ngọc xinh đẹp tuyệt trần hơi nghiêng người, ánh mắt sáng ngời nhìn thiệp mời mà đồng tử vừa tiếp nhận.

“Vậy ngươi nhất định biết phi đảng của Tự Tại son?” Trong ánh mắt sắc lạnh của thiếu niên có một tia sát khí dọa người.

Phượng Tây Trác hơi nghiêng đầu với hắn, nhẹ giọng nói: “Nghe nói bọn họ gần đây đã hoàn lương.”

“Gia nhập Chung gia thì được coi là hoàn lương?” Hắn lạnh lùng cười, “Chẳng qua là hai nhóm thổ phi hợp thành một mà thôi.”

Nghe khẩu khí này, chắc chắn là người của triều đình, hơn nữa địa vị còn rất cao. Nàng nghĩ nghĩ, gật gật đầu đồng ý: “Ngươi muốn nói như vậy..... cũng được.”

Con ngươi của thiếu niên chợt lóe lên, sát khí trong mắt càng hiện rõ.

“Nếu ta là ngươi, nhất định sẽ không chọn lúc này mà ra tay.” Miệng nàng khê cong lên, “Người của ngươi tuy nhiều, nhưng ở địa bàn của người khác, vẫn nên quy củ một chút.”

Đám người vây xem đông nghịt.

Thiếu niên nói: “Ngươi cũng biết ta là ai?”

Phượng Tây Trác nở nụ cười ôn nhu, nói: “Chỉ cần không phải con của ta, ta cần gì biết ngươi là ai.”

Thiếu niên khê nhú mày, nhưng không tức giận, “Rất tốt, nhớ kỹ lời nói hôm nay của ngươi.” Dứt lời, phát tay áo đi lên cầu.

Người hầu phía sau hắn lập tức đưa thiệp mời cho đồng tử.

Đầu Phượng Tây Trác hơi nghiêng về phía đồng tử.

Tuy rằng đồng tử lập tức thu tay lại, nhưng nàng vẫn có thể nhìn lướt qua ba chữ.

Kiều Dương Vương.

Đúng là oan gia ngõ hẹp. Nàng thở dài, chậm rãi đi lên cầu.

Trong khoang thuyền có chia ra từng khu vực, thân phận cao thấp, vừa nhìn là phân biệt được ngay.

Tuy rằng Phượng Tây Trác đại diện cho Chung phủ, nhưng vẫn bị dẫn xuống lầu dưới. Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, hai chữ ‘Quốc thích’ của Chung gia chỉ còn là danh nghĩa. Thứ hai là tâm phản loạn của Chung gia Dạ Bôn ở Thụy Châu đã được vạch trần, Hoàng Thượng tuy rằng vì mặt mũi của Chung hoàng hậu mà không truy cứu, nhưng lòng vua khó dò, không biết ngày nào có thể nuốt lời. Bởi vậy Trương Văn Đa thấy người tới không phải Chung Chính thì vẫn là thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Phượng Tây Trác cũng không để ý lắm. Tầm nhìn của lầu hai tuy rằng hơi trống, nhưng nếu nhất cử nhất động bị người để ý, ngược lại bất lợi cho hành động.

Nàng thường thức đánh giá chung quanh một hồi, ghi nhớ toàn bộ bố trí của khoang thuyền vào trong đầu.

Ở chính giữa sảnh đường, Trương Văn Đa đang cùng vài vị quan cao tán gẫu.

Mời thường thức Tây Hoang Kỳ Trân là giả, cùng quan cao hào phú các nơi thắt chặt ‘tình nghĩa’ mới là thật đi?

Phượng Tây Trác chậm chọc cười, hồ hững quay đầu. Vài năm nay bởi vì thường xuyên thấy bộ mặt tham lam đáng khinh của đám quan viên như thế này, cho nên buổi tối nàng thường xuyên gặp ác mộng ngủ không được, nàng chạy tới nha môn khắp nơi cướp đoạt. Ai ngờ càng cướp càng thấy nhiều bộ mặt ghê tởm, lại càng ngủ không được, càng ngủ không được lại càng cướp.....

Phượng Tây Trác thở dài một hơi. Đầu nhập vào Chung gia cũng tốt, ít nhất về sau sẽ không thiếu cơ hội danh chính ngôn thuận làm mua bán.

Rầm!

Đang trong bầu không khí hòa hợp nơi nơi hàn huyên nói cười, đỉnh thuyền bỗng nhiên bị đá lớn nện xuống!

May mắn ở đây phần lớn đều là cao thủ, vội vàng bay người tránh né, mới không có người thương vong.

Sắc mặt Trương Văn Đa đại biến, giận dữ hét: “Kẻ nào to gan như vậy!” Vừa hét vừa ghé sát vào vài vị cao thủ bên cạnh. Hắn tuy rằng là đệ đốc Thụy Châu, nhưng võ công cũng chỉ là hạng hai hạng ba mà thôi.

“Ha ha.....” Trên lỗ hồng ở đỉnh khoang thuyền, truyền đến tiếng cười ngấn ngùi. Nhưng lại mang ý tứ miệt thị sâu đậm.

“Người đâu, còn không bắt lấy hắn!” Thật ra không cần Trương Văn Đa nói, đã có rất nhiều cao thủ phi thân về phía đỉnh khoang thuyền.

Phượng Tây Trác thừa dịp náo loạn đi ra ngoài sàn tàu, ngửa đầu nhìn đỉnh thuyền.

Một thanh niên mặc y phục vải thô, bụi không bụi, thanh không thanh đang ngồi ở trên mái cong của đỉnh thuyền, cười tủm tỉm ngoắc ngoắc tay với nàng.

Phượng Tây Trác rửa thắm một tiếng, bay vút nhảy lên góc mái thuyền, Tầm Ti* trong tay bắn ra, quán về phía hắn. *

Tầm Ti: sợi tơ tầm, nhưng đây không phải tơ tầm bình thường mà là vũ khí của Trác tử, rất lợi hại nên Leo để nguyên hán việt và viết hoa nữa.

Thanh niên bay thẳng lên, né tránh đám cao thủ của Trương phủ đánh từ phía sau, một tay nhẹ nhàng sờ sờ giữa không trung, một sợi Tầm Ti nửa trong suốt dưới ánh trắng nổi lên màu bạc: “Chắc chắn, vũ khí thật tinh xảo.”

Phượng Tây Trác cười lạnh mười ngón động không ngừng, càng nhiều Tầm Ti ngược gió bắn lại, như những mũi tên vô hình mà vô cùng lợi hại, dù là thanh niên tài cao lớn mật, cũng không dám chống chọi, mũi chân liên tục lui về phía sau.

Đằng sau hắn, cao thủ Trương phủ đã đánh đến nơi, thấy hắn đang quay lưng lại, đúng là thời cơ vô cùng tốt, sao có thể lãng phí, vội vàng vùng kiếm chém tới!

Ai ngờ mũi kiếm cách thanh niên khoảng hai tấc, lại giống như chém vào đá, chẳng những không tiếp tục đánh tới, ngược lại còn bị bắn trở về.

“Ngưng khí giáp.” Phía sau thanh niên khoảng một trượng, Kiều Dương Vương Thượng Tín ngang nhiên ngạo nghễ mà đứng, dung nhan tú lệ vô cùng dưới ánh trắng toát ra khí lạnh nhè nhẹ.

Thanh niên xoay người một cái, bước chân dừng lại.

Bên trái của hắn, có một lão nhân khoảng hơn sáu mươi tuổi đang khoanh tay đứng thẳng, sợi tóc xám trắng trong gió bay bay.

Những cao thủ trong Trương phủ nhìn Phượng Tây Trác, lại quay sang nhìn Thượng Tín và lão nhân, thấy được võ công của mình ở chỗ này là vương bần, cho nên ôm quyền mặt xám mày tro nhảy xuống khỏi đỉnh thuyền.

“Ba vị..... muốn cùng lên sao?” Thanh niên ôm ngực bề ngễ.

Lão nhân hơi hơi thấp người, “Lão phu Hàn Tái Đình người của phủ Kiều Quận Vương.”

“Kiều Dương Vương, Thượng Tín.” Không có bất cứ từ ngữ hoa lệ nào những vẫn không che được vẻ kiêu ngạo trong lời nói của hắn.

Phượng Tây Trác và thanh niên không nói gì. Giữa sân chỉ còn lại bọn họ chưa tự giới thiệu. “Tự Tại sơn.....” Phượng Tây Trác rõ ràng cảm thấy thời điểm nàng nói ba chữ này, ánh mắt Thượng Tín giống mũi dao sạt quá hai gò má, “Phượng Tây Trác.”

Một lúc lâu sau, ánh mắt sắc bén của Thượng Tín mới rời khỏi Phượng Tây Trác, rơi xuống trên người thanh niên, “Ngưng khí giáp là võ công độc môn của Bắc Di Binh Vương Bạt Vũ Liệt.”

Thanh niên tiêu sái xoay người cười nói với hắn: “Vương gia muốn coi ta là gian tế để bắt lại sao?”

Thượng Tín cười lạnh nói: “Có điều Bạt Vũ Liệt là Vương thúc của Bắc Di Vương, thân phận tôn quý, nhất định không thể lời thôi như vậy.”

Thanh niên tiếc nuối nói: “Thì ra ta không phải Bắc Di Binh Vương a.”

“Người là ai không quan trọng. Dù sao.....” Thượng Tín chậm rãi lấy xuống roi mềm ở trên lưng, “Người chết không cần tên.” Thanh niên xòe tay,

“Xem ra, đành phải bỏ hai chọn một. Trong ba người, Vương gia chắc hẳn đáng giá nhất.....” Lời còn chưa nói xong, hắn đã phi thân đánh về phía Thượng Tín. Đáng về ưu nhã, như thần tiên phiêu linh.

Khóe miệng Thượng Tín lạnh lùng cong lên, roi trong tay tùy ý múa, ở trong không trung như rắn nước xoay chuyển, nháy mắt đã chặn lại thế tiến công của thanh niên.

Mắt thấy roi mềm quán lấy cổ, tay phải của thanh niên vùng mạnh về phía bên trái, thân thể cũng nghiêng theo. Mũi roi như nước, nhẹ nhàng xẹt qua mặt.

Thượng Tín vừa chuyển cổ tay, mũi roi chưa đi hết lực đã sinh ra thế mới, nhưng lại bị chặn trở lại, rồi lại lần nữa đánh về phía trước.

Tốc độ lùi lại thân thể của thanh niên không kịp so với tốc độ đánh tới của roi, mắt thấy tránh không thoát!

Trong không trung có ba vật nhọn bằng bạc không thể nhận biết bay tới, cắm vào trong roi da.

Trên mặt Hàn Tái Đình chợt lóe dị sắc, bàn tay vốn đã vươn ra chợt dừng lại, chậm rãi thu vào trong tay áo.

Thế roi ở nửa đường bị kìm lại, lực đạo giảm mạnh, trở nên mềm như dải lụa, bị thanh niên thuận tay kéo lại.

Trong mắt Thượng Tín bùng lên sát ý, chân khí như thủy triều truyền vào roi, lại đánh về phía thanh niên.

Khóe miệng thanh niên nở một nụ cười nhẹ, ngưng khí giáp tụ lại trong lòng bàn tay.

Ngưng khí giáp của thanh niên và chân khí của Thượng Tín vừa chạm vào nhau thì gây chấn động, thân thể hai người lập tức bị bắn ngược về phía sau mấy trượng, khoảng cách bỗng nhiên kéo xa.

Đến khi Thượng Tín nhìn ra ý đồ của hắn đã không kịp nữa rồi, chỉ thấy hắn thoải mái lướt qua người Phụng Tây Trắc, khinh công cực cao, được xếp vào hạng đứng đầu trên giang hồ.

Trên thuyền tuy rằng không ít người đang vây xem cuộc chiến lập tức đuổi theo, nhưng võ công kém quá nhiều, chỉ chốc lát đã bị bỏ xa.

Thượng Tín vốn không am hiểu khinh công, cho dù muốn đuổi theo, cũng không theo kịp, tức giận tiến về phía Phụng Tây Trắc gầm lên: “Tại sao ngươi không ngăn cản hắn?”

Phụng Tây Trắc nhún vai nói: “Ngươi cũng chưa nói.”

Lừa giận trong mắt Thượng Tín dường như có thể thiêu cháy ngàn mây trăm lần. “Hon nữa, cứ cho là ngươi có nói, vì sao ta phải nghe ngươi, Kiều-Dương-Vương?”

Thượng Tín ổn định hô hấp, lừa giận trong mắt được thu liễm lại trong chốc lát, biến hóa nhanh như thể không khỏi khiến người khác nhìn vào mà không ca ngợi: “Hàn tổng quản vì sao cũng không đuổi theo?”

Hàn Tái Đình chậm rãi vươn tay, sờ sờ đầu gối: “Đứng quá lâu, chân bị tê.”

Nhìn bộ dáng như mắc nghẹn của Thượng Tín, Phụng Tây Trắc thật muốn cười ra tiếng.

Thượng Tín thu roi lại, ở bên trên nhổ xuống vài cây ngân châm, niết ở trong tay. Tuy rằng cùng thanh niên đối chiến, nhưng mắt hắn vẫn nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng.

Vừa rồi Hàn Tái Đình rõ ràng đã có ý muốn ra tay, nhưng sau khi thanh niên bắn ra ngân châm lại thay đổi, có thể là nhìn ra được lai lịch của hắn. Mà khi thanh niên trốn lui về phía Phụng Tây Trắc, dường như không chút do dự, hai người rất có thể là quen biết, thậm chí là đồng lõa. Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn ngưng trọng. “Xem châm này, lại khiến bốn vương nhớ tới một người. Khi Phụng Nhị đương gia gặp được hắn, đừng quên thay bốn vương nhắn với hắn một câu, nói rằng. ....”

Hắn cố ý nói thử, lại thấy Phụng Tây Trắc nâng tay chặn lại nói, “Đội đã. Thứ nhất ta không phải là sai vật của ngươi, thứ hai không phải bằng hữu của hắn, dù theo đạo lý hay là cảm tình, ta đều không phải người qua đường chung của hai ngươi. .... Vì sao ta phải tiện thể nhắn với hắn?”

Thượng Tín nói: “Không muốn thì thôi, tóm lại chuyện này bốn vương quyết không bỏ qua.”

Con ngươi Phụng Tây Trắc chuyển động, “Thật ra ta vẫn muốn Vương gia chỉ dạy, nhện đã lâu, không phun ra không khoái.”

Thượng Tín ừ một tiếng. “Tự Tại sơn ở Tần Ung, cách Đế Châu cả ngàn dặm. Không hiểu có chỗ nào xuất sắc, lại khiến Vương gia không ngại ngàn dặm xa xôi, tới gặp gỡ?”

Thượng Tín mặt trầm như nước, “Ngươi còn nhớ ba tháng trước, từng cướp bóc một phú hộ họ Chu ở Lô trấn.”

“A?”..... Thật đúng là không nhớ rõ.

“Đó là bà vú của ta.”

“Ồ.”..... Chẳng lẽ là nhớ thương bộ ngực trước đây ngươi từng bú của nữ chủ nhân nhà kia?

“Lúc đó mẫu phi của ta vừa đứng dịp làm khách ở Chu gia.”

“Ồ?”

“Mẫu thân bị kinh sợ.”

Phụng Tây Trắc suy nghĩ nửa ngày, chỉ nói một câu: “Ngươi đúng là hiểu thuận.”

Thượng Tín hừ lạnh: “Người không cần cố ý cách kéo dài thời gian nữa, đồng đảng của người hẳn là đã chạy xa.”

Nói rồi, hắn xoay người bay đi, ngay cả cơ hội cãi lại cũng không cho.

Ở phía sau hắn, Hàn Tái Đình lưu loát nhảy xuống khỏi đỉnh thuyền. Phụng Tây Trác nhìn phía dưới, đám người hỗn loạn dưới sự chỉ dẫn của Trương Đa Văn và Thủy Thượng cư dần dần có trật tự, trong lòng giãy dụa.

Đến tốt cùng là tiếp tục hay là buông tha đây? Nghĩ nghĩ, lại oán giận, mà thôi, sự tình đã thành như vậy, muốn trốn mà thần không biết, quỷ không hay đã không còn khả năng rồi.

Nàng đứng ở khoang thuyền đá một mảnh gỗ bị vỡ ở trên đỉnh thuyền vào trong nước, thân thể tung lên, ở trong không trung xẹt qua một độ cong duyên dáng, mũi chân nhẹ nhàng chạm vào miếng gỗ trên mặt sông, mượn lực phi người về phía bờ bên kia.

Lấy kinh công mà nói, trên giang hồ nàng hiếm có địch thủ. Tiếng than sợ hãi trên bờ vừa nổi lên, thân ảnh Phụng Tây Trác chợt lóe, đã mất không tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Khách Nhân Thần Bí [Hạ]

Phụng Tây Trác một đường chạy tới thành Tùng Nguyên, ven đường dừng phải không ít cao thủ trên thuyền, nhưng lại không biết được tung tích của thanh niên kia. Đuổi thêm về phía trước, chính là núi Thiên Hà và thị trấn Thanh Tú, xem ra cơ hội đuổi kịp càng thêm xa vời.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi tăng thêm cước bộ. Người qua đường chỉ nhìn thấy một cái bóng khẽ thoáng qua, nhưng không lưu lại một chút gió.

Đuổi đến lối rẽ trên đường, người càng ngày càng thưa thớt, dừng nói thanh niên kia, ngay cả cao thủ của Trương phủ cũng không thấy bóng dáng. Phụng Tây Trác hoàn toàn từ bỏ ý định, coi như đường giao là điểm cuối cùng, chuẩn bị tới đó lưu cái ký hiệu ‘đã từng dạo chơi ở nơi này’ rồi trở về.

Bóng đêm càng lúc càng thâm.

Cỏ dại ven đường tạo thành những mảng đen thẫm, trải trên mặt đất như một tấm thảm tối màu thật dày, cùng chân trời đêm tối hợp lại thành một mảnh vải che trời lấp đất.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Phụng Tây Trác lúc nhảy vọt lúc lại tung người bay về phía trước, đang trong không khí âm trầm tịch mịch, ở bên trái phía trước đột nhiên có tiếng gió xé không khí mà đến, đánh úp về phía mặt nàng. Phụng Tây Trác khẽ nhón mào, nghiêng đầu về phía bên phải, động tác dưới chân cũng không chậm, cả người lao về phía xuất hiện tiếng động.

Ánh trăng nhàn nhạt, ánh vào những cây cỏ tạo ra những dải ánh sáng nhỏ bạc.

Thanh niên lười biếng bắt chéo chân nằm ở trên bụi cỏ, ngửa quan tuấn dật dưới ánh trăng như phát sáng.

Phụng Tây Trác dừng lại bước chân, Tâm Ti trong tay bay ra cuốn lấy vạt áo của hắn, “Đứng lên.”

Thanh niên phối hợp với nàng chậm rãi ngồi dậy, lười biếng duỗi eo, oán giận nói: “Người tới quá chậm, khiến người ta chờ đợi đến tim vỡ rồi lại hợp đến vài lần.”

Phụng Tây Trác nói: “Lần sau đã vỡ thì đừng có hợp.”

“Khó có được một lần gặp, sắc mặt không thể hoà nhã một chút sao?” Thanh niên ỷ khuất nhìn nàng.

Phụng Tây Trác ngồi xổm xuống, bắt đầu đi nói: “Không phải lỗi của ta. Từ nhỏ đến lớn, một lần nhìn thấy khuôn mặt này của người, sắc mặt ta đều không tốt, hiện tại đã thành thói quen.”

Thanh niên nói: “Thế thì nói lời dễ nghe một chút cũng được.”

“.....” Phụng Tây Trác nghĩ nghĩ, “Ta vẫn nên cố gắng hòa nhã sắc mặt vậy.”

Thanh niên vui đầu vào trong tay, “Tây Tây một chút cũng không thương ta.”

Bụp! Phụng Tây Trác vỗ vào cái ót của hắn, sau đó nở một nụ cười vô cùng ôn hòa, “Mộ Tăng Nhất, người gọi ta một tiếng Tây Tây nữa thử xem”

Mộ Tăng Nhất khó khăn há miệng. Mỗi lần nàng mang cả họ và tên của hắn ra gọi, nói lên tâm tình của nàng, ... không tốt lắm.

“Trở lại chuyện chính, ngươi vô duyên vô cớ chạy tới thuyền của người ta đục lỗ làm gì?”

Nghe đến đó, biểu tình của Mộ Tăng Nhất bỗng trở nên ai oán, “Còn không phải là vì ngươi sao?”

“Ta?”

“Bằng không sao có thể gọi ngươi đi ra được.”

Phượng Tây Trác liếc mắt xem thường, “Chẳng lẽ ngươi không thể dùng phương thức bình thường hơn một chút?”

“Không thể.” Hắn vươn một ngón tay, dùng ngữ khí vô cùng trầm trọng nói, “Bởi vì ta là Mộ Tăng Nhất, cứ coi như người trong thiên hạ đều bình thường, ta cũng phải đặc biệt.”

“Nói chuyện chính.” Cùng hắn nói chuyện chỉ cần tâm lý không vững vàng rất có thể sẽ bị ghen chết, nói xong còn không biết phải xả đi nơi nào. “Vì sao muốn gọi ta ra?”

“À, bởi vì chuyện ngươi phải làm ta đã giúp ngươi hoàn thành.”

Nhân tình của Phượng Tây Trác sáng lên, xòe tay ra: “Đồ đâu?”

Mộ Tăng Nhất lấy từ trong ngực ra một miếng da trâu, “Đây.”

“Đây là Tây Hoang Kỳ Trân?” Phượng Tây Trác dùng hai ngón tay cầm nó lên.

“Không, đây là da trâu.”

Phượng Tây Trác “ồ” một tiếng, nghiêm túc nói: “Ngươi không nói ta cũng không biết, thì ra ta trăm cay ngàn đắng chạy đến Thủy Thượng cư không phải vì Tây Hoang Kỳ Trân, mà là vì một miếng da trâu.”

“Bây giờ biết cũng chưa muộn.”

Nàng đem miếng da trâu soi dưới ánh trăng, “Mặt trên viết cái gì?”

“Bản đồ Cao Thị Bí Bảo, có điều đây chỉ là một phần tư.”

Phượng Tây Trác cũng không tiếp tục nhìn, đem da trâu cuộn lại bỏ vào trong ngực.

Mộ Tăng cười nói: “Ngươi không xem sao?”

“Bản đồ đầy đủ còn có thể xem, một phần tư thì nhìn ra cái gì.” Phượng Tây Trác thở dài, “Nhờ đâu nhìn ra cái gì, chẳng lẽ ta sẽ phải đi tìm ba mảnh còn lại? Nghĩ xem một người tự tại, lại chẳng hiểu vì cái gì mà hao tổn cả đời đi săn lùng mấy miếng da trâu, thế nào cũng không đáng giá.” Nàng thay đổi khẩu khí, “Có điều, tại sao ngươi biết trong tay Trương Văn Đa có tấm bản đồ này?”

“Trên đời này làm gì có bức tường nào không có gió lùa.” Mộ Tăng Nhất nói, “Ngươi nói không sai, một người khi có được một phần, thì sẽ không thể nhận được mà muốn đi tìm ba phần còn lại.”

Phượng Tây Trác giạt mình nói: “Đến chiêm ngưỡng Tây Hoang Kỳ Trân là minh tu sạn đạo, tìm ba tấm bản đồ khác mới là ám độ trần thương*.”

*Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: là kế thứ tám trong 36 kế, ở đây có ý là Tây Hoang Kỳ Trân chỉ là mồi nhử, muốn tìm ra ba tấm bản đồ còn lại mới là mục đích thật sự.

Mộ Tăng Nhất dùng tay chọc chọc vào cánh tay của nàng, “Ngươi muốn Trương Văn Đa giúp ngươi làm chuyện gì?”

“Tại sao ngươi biết ta muốn tìm hắn giúp đỡ?”

“Tây Hoang Kỳ Trân mặc dù quý giá, nhưng ở trong mắt ngươi, còn không đáng giá bằng ngân lượng trắng bóng kia. Ngươi không hỏi thăm nơi khó phòng, mà lại hỏi thăm danh sách tân khách mà Thủy Thượng cư và Trương Văn Đa mở tiệc chiêu đãi. .... là người đều hiểu được ngươi đang có chủ ý gì.”

Phượng Tây Trác cảm động nói: “Không ngờ ngươi thật sự quan tâm đến ta.”

“Đương nhiên, sư huynh muội nhà.” Mộ Tăng Nhất vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ta không quan tâm ngươi thì quan tâm ai.”

“Ngươi chắc chắn không phải vì sợ nếu ta có chuyện gì, gánh nặng Tự Tại Sơn sẽ rơi xuống vai ngươi?”

Mộ Tăng Nhất chỉ tay lên trời mà thề, “Tuyệt đối không có ý này.”

“Khi thề giọng nói không cần run lên.”

“Ha ha, sư muội, sắc trời không còn sớm nữa, ngươi vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Phượng Tây Trắc đứng lên phúi phúi quần áo, “Cũng tốt, còn nhìn ngươi nữa, ta sẽ không cười nổi.”

“Sư muội.”

“Ừ?” Nàng lười biếng quay đầu.

Biểu tình của Mộ Tăng Nhất trở nên nghiêm túc, “Tuy rằng không biết ba mảnh bản đồ còn lại ở trong tay ai, có điều Trương Văn Đa muốn dùng Tây Hoang Kỳ Trân để ngụy trang và che dấu thân phận, hành tung của đối phương, người kia nhất định không phải tầm thường, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Phượng Tây Trắc đáp ứng một tiếng, quay đầu vừa đi vài bước, phía sau lại truyền đến một tiếng gọi, “Sư muội.”

“..... Lại chuyện gì?”

“Ta vẫn muốn hỏi, vì sao ngươi lại ghét bị người khác gọi là Tây Tây như vậy?”

Phượng Tây Trắc trầm mặc một lát, mới nói: “Bởi vì trong tiếng địa phương của một nơi nào đó, Tây Tây có nghĩa là chết.”

“À.”

Nàng tiếp tục về phía trước đi.

“A, sư muội.”

Phượng Tây Trắc trực tiếp lấy ngón tay bịt lại lỗ tai mình, không quay đầu lại vừa đi vừa nói: “Không nghe thấy, cái gì ta cũng không nghe thấy.”

Để lại một mình Mộ Tăng Nhất ngồi ở trên đám cỏ, vô cùng vất vả nói: “Trên mông của ngươi..... Có hai con ốc sên.....”

“Ha ha..... Oa ha ha.....” Đắm ngực, “Ha ha.....” Lại đắm đắm ngực.

Sau này khi được hỏi, những người đêm hôm đó đi ngang qua kể lại: Ban đêm im ắng, đột nhiên có tiếng quỷ khóc, sói hú, yêu quái điên cuồng cười.

Phượng Tây Trắc đi ra khỏi bụi cỏ, đang trên đường trở về khoảng nửa dặm, lại thấy cuối con đường tối đen phía trước, đột nhiên có ánh sáng rọi lên như sắc hoàng hôn rực rỡ, rất giống một ngọn đèn nhỏ cho người đi đêm.

Tiến đến gần.

Trên đường nhỏ hẹp, có một trạm gác nhỏ đơn giản.

Nàng dừng lại khinh công, chậm rãi đi qua.

“Đường còn dài, một mình hành tẩu cô độc, chi bằng dừng lại uống một ly trà, cô nương?” Một thanh niên mặc cẩm phục xanh ngọc đang mỉm cười ngồi ở trong tiểu trạm, khuôn mặt như ngọc, tuấn nhã cao quý, trên người ngọc thạch bảo khí nhiều mà không tầm thường, điềm lệ mà không kệt cỡm, như Tháp Bát Bảo Linh Lung, tính mỹ hoa lệ khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Phượng Tây Trắc chần chờ một chút, “Bao nhiêu tiền?”

Thanh niên rót đầy chén, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt nàng, “Trà thô sơ sài, chỉ sợ chậm trễ khách quý, làm sao còn dám đề cập đến tiền.”

Phượng Tây Trắc thả lỏng, ngồi xuống đối diện hắn, nâng lên cái chén uống một hơi cạn sạch.

Trong mắt thanh niên chợt lóe lên chút kinh ngạc, cười nói: “Cô nương quả nhiên hào sảng.”

Phượng Tây Trắc buông cái chén, lau miệng nói: “Nếu đây là một gian trà lâu cao nhã, cho dù có khát, ta cũng sẽ uống ưu nhã một chút.”

Thanh niên bật cười, “Trà thô ứng hào sảng, trà hương hợp ưu nhã. Cô nương quả nhiên là kỳ nhân.”

“Đêm hôm khuya khoắt, công tử một mình chạy đến nơi hoang vu trước không thôn sau không điểm này, càng hợp với hai chữ kỳ nhân hơn ta.”

Thanh niên nói: “Kỳ nhân gặp gỡ kỳ nhân, chẳng phải là kỳ diệu đến cực điểm.”

“Không sai không sai, thật sự là khéo.” Nàng vừa nói vừa đứng lên, “Thời khắc tuyệt vời như thế, nên hưởng thụ một mình. Công tử cứ từ từ say mê, ta cáo từ trước.”

Thanh niên cười tủm tỉm, ngón cái xoa xoa cái nhẫn ngọc trên ngón tay trở, không mặn không nhạt nói: “Cô nương muốn đi, tại hạ cũng không thể ngăn cản. Có điều trước khi đi hẳn là nên để lại tiền nước.”

Phượng Tây Trác buồn bực nói: “Rõ ràng nói không thu tiền.”

“Đúng là không thu tiền, nhưng thu cái khác.”

Phượng Tây Trác ra về kinh hoàng rút lui vài bước, “Ngươi muốn thu cái gì?”

“Cô nương là kỳ nhân, cần gì phải nói thẳng ra như tục nhân.”

“Thật ra kỳ nhân chỉ là ngẫu nhiên đảm nhiệm chút, tục nhân mới chính là bản sắc của ta.” Bước chân của nàng đã rời khỏi tiểu trạm.

Thanh niên từ từ đứng lên, một áp lực vô hình vắt ngang ở giữa hai người, “Phượng Nhị đương gia cả đời gặp qua vô số bảo bối, đã từng nhìn thấy ngọc tỷ?”

Nếu đã chỉ tên gọi họ, nàng cũng không cần giả bộ hồ đồ nữa, “Chưa từng.”

“Ngọc tỷ chính là do khối ngọc Nam Hải Huyền điêu khắc mà thành, có thể nói là vô giá, Phượng Nhị đương gia chẳng lẽ không động tâm?”

“Động thì cũng đã động.” Phượng Tây Trác cảm khái nói, “Có điều không cần biết ta đã động hăng say như thế nào, Hoàng Thượng vẫn không cảm nhận được. Mà cho dù có thể cảm nhận được, cũng sẽ không ban cho ta.”

Nghe nàng pha trò nửa ngày, thanh niên rốt cục bật cười, “Phượng Nhị đương gia Tự Tại Sơn, cuối cùng cũng được gặp mặt.” Trong lời nói có ý tứ nghe danh không bằng gặp mặt: “Có điều Phượng Nhị đương gia nổi danh trên giang hồ đã lâu, hẳn là hiểu được thứ nào đó dù có quý đến đâu nhưng không phải người nào cũng có thể cầm được.”

Phượng Tây Trác vuốt vuốt tay nói: “Không sai không sai. Chắc là vì nguyên nhân này, Hoàng Thượng mới không ban ngọc tỷ cho ta.”

“Không chỉ có ngọc tỷ, bảo vật thế gian mà không nên được, không thể được có rất nhiều.”

Nói đến đây, ý đồ của hắn coi như đã không còn che giấu nữa. Nàng một bên thăm mắng Mộ Tăng Nhất xui xẻo, làm hại người khác đánh lên đầu nàng, một bên nói: “Vị huynh đài này, sắc trời cũng không còn sớm nữa, huynh cũng đừng nên dây dưa nữa, mọi chuyện đều đã nói ra rồi, muốn đánh liền đánh, không đánh thì dẹp đi, dù sao cũng không nên đứng chậm chạp như lão nhân đuổi muỗi thế chứ?”

Thanh niên bật cười, “Phượng Nhị đương gia quả nhiên thẳng thắn. Được, trước mắt người sáng mắt không nói tiếng lòng, ta hy vọng Nhị đương gia có thể trả vật về nguyên chủ.” Một đôi con ngươi sáng như gương, trong bóng đêm yên tĩnh nhìn chằm chằm nàng.

Phượng Tây Trác loát tay, “Được.” Dù sao nàng cũng chỉ định dùng Cao Thị Bí Bảo Đồ đổi lấy một lời hứa hẹn của Trương Văn Đa mà thôi.

Thanh niên hiển nhiên không nghĩ tới nàng lại đáp ứng sáng khoái như vậy, hơi cúi người nói: “Vậy làm phiền Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trác nói: “Dù sao đã mất công, cũng nên nhận được chút tiền thưởng chứ?”

Thanh niên cười nói: “Đương nhiên, không biết Phượng Nhị đương gia muốn cái gì?”

“Danh xưng.” Nàng nhún vai nói, “Dù sao sau này ta cũng không thể nói với người ta rằng, ngày đó ta ở trên đường nợ một người không biết tên tuổi tiền nước được.”

Thanh niên nâng chén che khuất môi. Giọng nói mơ hồ, “Xa châu, Tiêu Tấn.”

“Thì ra là Cẩm Tú công tử của phủ Lam quận vương.” Phượng Tây Trác ôm quyền nói: “Nghe danh đã lâu.”

Nói xong, vòng qua tiểu trạm, đề khí thả người, thi triển khinh công mà đi.

Trong tiểu trạm, Tiêu Tấn báo xong lai lịch với Phượng Tây Trác vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nhìn vào trong bóng đêm mờ mịt tối đen, một tay nâng trà.

Trong bóng đêm, dường như có thân ảnh của một người xẹt qua.

Tiêu Tấn cảm thấy áp lực trên người giảm đi, chậm rãi thở ra một hơi. Cách xa trăm bước lại có thể ép ra khí thế khiến hắn không dám khinh động, cao thủ có thể đạt tới cảnh giới như thế trên thế gian chỉ đếm được trên đầu ngón tay, sẽ là vị nào đây?

Bên bờ sông Yên Hạnh, Hình Hiểu Hiểu cố nén nôn nóng trong lòng, hai mắt nhìn thẳng đám đông càng ngày càng thưa trên Thủy Thượng Cư, chỉ sợ nhìn thấy Phượng Tây Trác không cẩn thận lộ ra sơ hở bị người ta buộc thành một đồng rôi ném ra ngoài.

“Ngươi nhìn như vậy, có nhìn đến mù cũng không có kết quả gì.”

Hình Hiểu Hiểu cả kinh quay đầu, thiếu nữ ghé vào cửa sổ, đang mỉm cười với nàng không phải Phụng Tây Trắc thì là ai?

“Cô Cô.” Nàng vô lực hô lên hai chữ này, nói xong lo lắng nửa ngày cuối cùng cũng được xả ra.

Phụng Tây Trắc nhảy lên xe ngựa, tiến vào trong xe, “Có thu hoạch gì không?”

“Ta chỉ ở đây trông xe ngựa.” Nàng thấp giọng nói.

“Vì sao chỉ ở đây trông xe ngựa?” Phụng Tây Trắc ngăn người, lập tức tỉnh ngộ, “Người thật sự là không rửa ta một ngày không được sao?”

“Ta cũng là quan tâm Cô Cô thôi. Trên sách rõ ràng nói kỵ thủy kỵ mộc.”

“Nếu tên thuật sĩ giang hồ kia chỉ có một gian nhà với bốn bức tường, ngày ngày chỉ lo kiếm ba bữa, chắc chắn về sau sẽ không còn thời gian viết lung tung những thứ này nữa.” Nhất định phải tìm thời gian đến nhà hẩn trộm sạch, cướp sạch.

“Một thuật sĩ ngã xuống, sẽ có trăm ngàn thuật sĩ khác đứng lên. Từ khi lời dự đoán của Phế môn được đưa ra, thuật sĩ giang hồ so với Trạng Nguyên còn có thể diện hơn, Cô Cô có thể cướp được của mấy người?”

“Lời dự đoán của Phế môn? Thiên hạ phân tranh, liệt ngũ ngưng chiến sao?” Phụng Tây Trắc nói xong, cả người như rơi vào trầm tư.

Hình Hiểu Hiểu thấy nàng thất thần, vội vàng đẩy đẩy, “Tại sao chúng ta còn chưa đi?”

“Trương Văn Đa đi rồi sao?”

“Chưa.”

“Vậy chờ một chút.”

“Chẳng lẽ Cô Cô lại muốn trộm nữa?” Hình Hiểu Hiểu thấy hai tay nàng trống trơn, biết là chưa ra tay được.

“Không phải trộm, là nhìn.” Phụng Tây Trắc nói.

“Nhìn cái gì?”

“Nhìn xen hẩn có vội hay không.”

“Cái gì mà vội hay không?” Hình Hiểu Hiểu kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ Cô Cô thành công rồi?”

“Cũng có thể nói như vậy. Không lấy được Tây Hoang Kỳ Trân nhưng lấy được vật khác.”

Hình Hiểu Hiểu theo ánh mắt của nàng, nhìn liếc về phía Thủy Thượng Cư, “Cô Cô vì sao muốn xem hẩn có vội hay không?”

Phụng Tây Trắc thân nhiên giải thích, “Loại chuyện vơ vét tài sản không phải cứ tài sản vào tay đã là tuyệt đối. Cái chính là tâm lý chiến đấu, trước xác định thái độ của đối phương, sau đó mới tìm đối sách tương ứng, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Hình Hiểu Hiểu lo lắng nói: “Nhưng Nguyễn Đồng Linh cũng sắp đến, chúng ta chỉ sợ không còn bao nhiêu thời gian.”

“Vậy để hẩn tự đến. Hẩn lớn như vậy chắc hẩn có thể tự chiều cô chính mình.” Phụng Tây Trắc hạ giọng, tự lẩm bầm, “Vô luận thế nào, cuộc mua bán này nhất định phải làm lớn một chút mới được.”

Hình Hiểu Hiểu thở dài. Rốt cuộc do ăn nhờ ở đậu, ngay cả Phụng Cô không sợ trời không sợ đất đều bắt đầu kín đáo rồi: “Đều do Đại đương gia suốt ngày mất tích, bằng không Cô Cô cũng không cần vất vả như vậy.”

“Hôm nay ta nhìn thấy hẩn.”

“A?”

“Vật kia chính là hẩn đưa cho ta.”

“Chẳng lẽ trận rối loạn ban nãy chính là do hẩn gây ra?” Trách không được cảm thấy tình huống kia lại quen thuộc như vậy, thì ra rất giống tác phong lúc trước của Tự Tại Sơn. Hình Hiểu Hiểu xoa xoa cái trán, “Đại đương gia rốt cuộc đưa cho Cô Cô cái gì vậy?”

Phụng Tây Trắc nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không cần biết là cái gì, chỉ cần có thể sử dụng là tốt rồi.”

Hình Hiểu Hiểu cũng không hỏi nữa, “Có Đại đương gia ở đây, chuyện này tất nhiên có thể thành công.”

“Cái đó cũng không hẩn, trên đường trở về ta gặp một người.”

“Ai?”

“Tiêu Tấn.”

“Tiêu Tấn?” Hình Hiểu Hiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, con mắt chợt máy động, “Cầm tú công tử Tiêu Tấn?”

“Nên gọi hắn là thế tử của Lam quận vương.”

“Hừ, Hoàng đế còn chưa có thừa nhận đâu.”

Phượng Tây Trắc cười cười, “Lam quận vương phủ còn cần Hoàng đế thừa nhận sao?”

“Cũng đúng, ngay cả Lam quận vương cũng không có cách nào khác, nếu đổi lại là ta, nhi tử nhi nữ của mình toàn bộ chết ở dưới tay Hoàng đế như thế, ta lập tức sẽ tập hợp nhân mã đánh lên kinh thành, lấy mệnh đền mạng!”

Năm đó Hoàng đế vì sắc phong Chung Lâm Lang làm hoàng hậu, không để ý đến sự ngăn trở của Lan quận vương phủ và chúng đại thần, kiên quyết giam hoàng hậu trước – Lam Dục Lâm vào lãnh cung, hai nàng không cam lòng chịu nhục mà tự sát. Hai ca ca của nàng lại bị Hoàng đế phái ra sa trường chết trận. Lam quận vương phủ không còn người nối nghiệp, thù hận như vậy, cứ coi như Lam quận vương nói không để ý, chỉ sợ thiên hạ cũng không có người tin!

Phượng Tây Trắc nghiêm mặt nói: “Trước không đề cập tới khúc mắc của Hoàng đế cùng phủ Lam quận vương, ngay giữa Chung gia và Lam quận vương cũng coi như có lớp lớp hận thù. Lần này tuy rằng Tiêu Tấn thả cho ta một con ngựa, nhưng khó đảm bảo sẽ không ở một bên chờ thời cơ khác.”

Hình Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, “Thụy Châu đề đốc Trương Văn Đa của thành Tùng Nguyên, Lam quận vương phủ Tiêu Tấn, Nguyễn Đông Linh đang trên đường tiến đến, còn có chúng ta đại diện cho Chung gia. . . . . Thế này thật đúng là một nồi mà nhiều cháo.”

“Trong thành Tùng Nguyên còn có hai vị Bồ Tát khác nữa.” Nàng nhìn tân khách trên Thủy Thượng Cư ở đối diện tấp nập đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Hàn đại tổng quản của phủ Kiều Quận Vương, và đường đệ mà đương kim Hoàng đế sủng tín nhất – Kiều Dương Vương.”

“Kiều Dương Vương?” Hình Hiểu Hiểu cả kinh, “Chẳng lẽ hắn tới bắt chúng ta?”

“Chắc không phải.” Lời nói đến đây bỗng nhiên dừng lại.

Ở trên cầu gỗ, Trương Văn Đa trong sự vây quanh của mọi người vội vàng lên kiệu, trên gương mặt hình chữ điền, trầm ngưng như nước.

“Xem ra chúng ta phải đợi thêm mấy ngày.” Phượng Tây Trắc thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thế Cục Của Ai [Thượng]

Trong đình viện, dưới bóng cây rậm rạp, thiếu niên mặc bộ quần áo màu xanh đen bước chân vững vàng, ra tay như chớp, mỗi một chiêu kiếm vung lên, lá cây lại rơi xuống là tã. Lá bay đầy trời càng làm nổi bật lên dáng người nhẹ nhàng của thiếu niên, tùy ý tiến lui, thoải mái như đi dạo.

Bên ngoài cách đó ba trượng, một cây cầu nhỏ kê sát mặt nước uốn lượn trong hồ, khiến sóng nước một phân thành hai. Trên cầu, nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc dựa vào lan can xem múa kiếm, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ không vui. Một lúc lâu sau, từ bên hông lấy ra một cây sáo trúc, ghé vào bên miệng, nhẹ nhàng thổi.

Tiếng sáo như tiếng khóc, khiến cho trời đất cũng trở nên đau buồn ảm đạm.

Kiểm pháp của thiếu niên mặc y phục xanh đen chậm lại, bước chân hơi loạn, giống như đang phải chịu áp lực vô hình nào đó. Tay cầm kiếm của thiếu niên dừng lại giữa không trung, do dự nhìn nam tử thổi sáo.

“Nhìn kiếm pháp của ngươi xem” Cẩm y nam tử thu hồi lại cây sáo, thần nhiên nói: “Vẫn không chống đỡ được.”

Thiếu niên thè lưỡi, nhảy đến bên người cẩm y nam tử, “Cái đó phải xem so với ai, so với các ca ca, đương nhiên kiếm pháp của ta chỉ là gỏi thêu hoa. Có điều đối phó với đám du côn lưu manh vẫn dư sức.”

Cẩm y nam tử khẽ liếc hắn một cái, “Tam thế tử của phủ Lam quận vương khi nào phải đi đối phó với đám du côn lưu manh trên đường?”

Thiếu niên không để ý cười cười, “Ta chỉ nói vậy thôi. Hơn nữa cái gì mà Tam thế tử, nghe thật không tự nhiên. Đại ca cứ gọi Nguyên Thù là được rồi.”

Cầm y nam tử này đương nhiên là Tiêu Tấn, chỉ nghe thấy hần than nhẹ một tiếng: “Lời này ở trước mặt ta và Ngu Chiêu có thể nói, nhưng đừng để kẻ khác nghe được.”

Trần Nguyên Thủ cười hi hi đáp ứng.

“Ngươi luyện lại Hồi Liễu kiếm pháp một lần nữa cho ta xem”

Về mặt Trần Nguyên Thủ đau khổ nói: “Nếu kiếm pháp của ta đã không dùng được, còn luyện làm cái gì?”

“Nếu ngươi ngay cả kiếm pháp không dùng được cũng luyện không tốt. ....” Tiêu Tấn kéo dài câu nói, nghiêm mặt lại nhưng không nói nữa.

Trần Nguyên Thủ rút đầu, chạy đến dưới tàng cây: “Luyện luyện luyện, ta lập tức luyện tốt.”

Phía tây, một nam tử mặc y phục đen tuyền dọc theo hồ bước đến.

Trần Nguyên Thủ vừa luyện được một chiêu, nhìn thấy hần, lập tức nhảy dựng kêu lên: “Nhị ca, sao ban ngày ban mặt ngươi cũng mặc trang phục màu đen thế.”

Tiêu Tấn hừ nhẹ.

Trần Nguyên Thủ thấy Tiêu Tấn không vui, vội vàng chuyển tâm, kiếm trong tay như có thần trợ giúp, múa đến vui vẻ thoải mái.

Trần Ngu Chiêu chỉ nhìn thoáng qua hần, rồi đi tới bên cạnh Tiêu Tấn, “Đại ca.”

Tiêu Tấn gật gật đầu nói: “Trương Văn Đa có động tĩnh gì không?”

“Hần ngầm phái không ít người ra ngoài, ngay cả Hàn Tái Đình của phủ Kiều Quận Vương cũng động rồi.”

“Ừ. Phủ Kiều Quận Vương ở Thụy Châu, rất nhiều nơi còn phải dựa vào quan phủ nơi đó, chuyện tình ảnh hưởng đến mặt mũi như vậy, không làm không được.” Hần dừng một chút, lại nói, “Hai canh giờ nữa, ngươi chuẩn bị một vài thứ đi đến quý phủ của hần một chuyến, ép buộc hần thêm lần nữa.”

“Nhờ đâu vô đã mê lại thêm sút*.....”

*Vô đã mê lại thêm sút: Chỉ những chuyện đã xấu càng thêm xấu hơn.

Tiêu Tấn lắc đầu nói: “Tuy rằng lòng tham của Trương Văn Đa không nhỏ, nhưng miệng lại không lớn, cứ cho rằng bốn tám bản đồ của Cao Thị Bí Bảo đều nằm ở trong tay hần, chỉ sợ hần cũng không nuốt được. Lần này dựa vào bản đồ mà đến tìm chúng ta, chỉ sợ là muốn quy hàng.”

“Quy hàng?” Trần Ngu Chiêu ngạc nhiên.

“Thiên hạ phân tranh, ngũ liệt ngưng chiến. Lời dự đoán của Phế môn tuy rằng không công khai, nhưng vận khí của Tuyên triều đã hết là điều không thể chối cãi. Nếu không Chung Chính cũng sẽ không tập hợp ngũ phương: Đông – Tây – Nam – Bắc – Trung để ám chỉ ý tứ trong từ ‘sổ ngũ’.”

“Thế Trương Văn Đa vì sao không gia nhập vào Chung gia hoặc là phủ Kiều Quận Vương, mà lại bỏ gần cầu xa đến chỗ chúng ta?”

“Ngươi cho là vì sao?”

Trần Ngu Chiêu nghĩ nghĩ nói: “Hần cảm thấy hai nhà này khó có thể thành nghiệp lớn?”

Tiêu Tấn vô thức xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón cái, “Bên trong Tứ Đại quận vương, hai phủ Lam, Lận chính là hai công thần có công khai quốc, trong tay nắm binh quyền, trên đất phong có uy vọng và thế lực, ngay cả triều đình cũng khó có thể lay động thế lực của bọn họ. Phủ La quận vương tuy rằng không bằng, nhưng trải qua trăm năm chăm lo việc nước, thực lực cũng không kém, huống chi hần là quận vương duy nhất trong Tứ Đại quận vương được vẫn được tôn sùng. Chỉ có Kiều Quận Vương. ....”

Trần Ngu Chiêu tiếp lời: “Kiều Quận Vương mới khai phủ được năm sáu năm, tuy rằng quan hệ tốt với quan viên các nơi, nhưng căn cơ ở Thụy Châu không đủ sâu.”

“Đây cũng chính là nguyên nhân Chung gia chọn Thụy Châu để cắm rễ.”

Trần Ngu Chiêu lại nói: “Thế vì sao Trương Văn Đa không chọn gia nhập vào La quận vương và Lận quận vương?”

Ánh mắt Tiêu Tấn trở nên thâm trầm, sau một lúc lâu mới nói: “Có lẽ, hần sợ nếu như Hoàng đế giận dữ, thế lực hần gia nhập sẽ bán đứng hần.”

Trần Ngu Chiêu thở dài: “Lam quận vương sẽ không như vậy.”

Hai thánh chi của đương kim Thánh Thượng đã chặt đứt người kế thừa hương khói nấy trăm năm của Lam phủ. Đường đường là quận vương của Đại Tuyên lại không thể chọn người thừa kế từ dòng họ, xấu hổ như vậy, oán hận như vậy, thù hận như vậy, sao có thể hóa giải? Sao có thể hóa giải?

“Có điều nếu nói thù hận, còn phải tính cả Chung gia.” Sắc mặt Trần Ngu Chiêu phát lạnh, “Nếu không phải Chung Lâm Lang, Lam hoàng hậu sẽ không bị giam vào lãnh cung. Hoàng đế cũng sẽ không nghe lời gièm pha, phải Bá Hách, Trọng Hiền đi biên giới, hại bọn họ mất mạng.”

“Mà ngươi và ta cũng không có khả năng trở thành thế tử của Lam quận vương.” Một câu này Tiêu Tấn nói rất nhẹ.

Cả người Trần Ngu Chiêu chấn động.

Khi hai vị thế tử của Lam quận vương phủ khi còn sống, thiên hạ đều biết đến Cẩm Tú công tử Tiêu Tấn, Mặc Ngọc công tử Trần Ngu Chiêu, Tích Thủy công tử Trần Nguyên Thủ? Nhưng, nếu danh tiếng lại được đánh đổi bằng tính mạng của hai vị thế tử từ nhỏ lớn lên cùng nhau. .... Mấy người có lương tâm có thể chịu đựng được chuyện này?

Hắn cúi đầu, không dám giương mắt, chỉ sợ nhìn thấy trên khuôn mặt quen thuộc kia có biểu tình chính mình không dám nghĩ đến.

“Có lẽ, thực sự là ý trời. Nếu không, Phế môn làm sao lại đưa ra lời dự đoán như vậy?”

Trần Ngu Chiêu nghe thế ngẩn đầu.

Trên gương mặt tuấn nhã của Tiêu Tấn, có nét phiền muộn khó có thể nhận ra, một thân hoa lệ cảm phục, càng hiện lên vẻ cô đơn.

“Đại ca. ....” Hắn đột nhiên cắn răng nói, “Một khi đã như vậy, ngươi càng không thể buông tha Phụng Tây Trắc! Không cần biết Chung Chính có phải muốn tập hợp ngũ phương để kiểm chứng lời dự đoán của Phế môn hay không, nhưng năng ta chính là nanh vuốt của Chung phủ, giết nàng, nhất định có thể đá kích được Chung gia!”

Tiêu Tấn thở dài, “Đáng tiếc ta không nắm chắc được mười phần, thậm chí ngay cả năm phần cũng không đến.”

Trần Ngu Chiêu kinh ngạc, “Đại ca trong sáng, ta trong tối, chẳng lẽ còn không giết được nàng?”

“Sau lưng nàng ta có cao thủ khác. Tuy rằng che dấu rất tốt, nhưng khi nàng ta nâng chén uống trà, ta rõ ràng cảm thấy phía sau nàng, có một áp lực vô cùng mãnh liệt.”

“Áp lực?”

“Ừ, áp lực, không phải sát khí.” Hắn trầm ngâm nói, “Người này võ công rất cao, cao hơn ta rất nhiều.”

Trần Ngu Chiêu nói: “Chẳng lẽ là Nam Nguyệt Phi Hoa? Truyền thuyết nói rằng võ công của hắn sâu không lường được, khi một mình trốn đi còn tự mình chém chết mười đại cao thủ của Nam Nguyệt quốc.”

“Tóm lại, bây giờ còn không phải thời điểm động đến Chung gia.” Tiêu Tấn chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn bọn họ vênh vào tự đắc như vậy?”

Tiêu Tấn bật cười, “Bọn họ sẽ vênh vào tự đắc được bao lâu?”

“Đập vỡ Thủy Thượng Cự, trộm Bí Bảo. ....” Trần Ngu Chiêu cảm giận nói, “Hiện tại xem ra, kẻ nào loạn trên Thủy Thượng Cự, rất có thể là Nam Nguyệt Phi Hoa!”

“Chờ xem chiêu tiếp theo của bọn họ. Ta luôn cảm thấy, ý đồ của bọn họ không phải ở bản đồ.”

“Đại ca không phải là tin Phụng Tây Trắc sẽ đem bản đồ trả lại chứ?”

Tiêu Tấn lại gạt đầu, “Khi nàng không chút do dự uống cạn chén trà kia, ta đã tin tưởng người này, bảy phần.”

Trần Ngu Chiêu đột nhiên liếc mắt nhìn về phía Trần Nguyên Thủ đang giả vờ giả vịt lười biếng bên hồ, “Nhằm ba chiêu, luyện lại ba mươi lần!”

Sắc mặt Trần Nguyên Thủ như màu đất, liên tục nháy mắt về phía Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn chần chờ một chút, “Ba mươi lần. .... có phải quá ít hay không?”

“A!” Trần Nguyên Thủ vội vàng xuất ra chiêu thức thứ nhất của Hồi Liễu kiếm pháp, kiếm khí mạnh mẽ!

Từ sau khi yến hội bị một viên đá lớn làm cho rối loạn, Trương Văn Đa đóng cửa từ chối tiếp khách hai ngày. Dù vậy, trước cửa vẫn tấp nập kiệu quan như trước, tiếng người không dứt.

Phụng Tây Trắc và Hình Hiểu Hiểu chen chúc ở trong một cái kiệu, nhàn nhã ngủ gật.

Cuối ngã tư đường, tiếng xe ngựa lẩn bánh vang lên ngày một rõ dần.

Phượng Tây Trắc ngáp một cái, nhấc lên màn kiệu, liếc mắt nhìn: “Lại thêm một cái mặt nóng dán lên mông lạnh*.”

*Mặt nóng dán lên mông lạnh: ý chỉ nhiệt tình không đúng lúc.

Hình Hiểu Hiểu vén lên màn vải mà Phượng Tây Trắc vừa buông ra, hiểu kỳ lõ đầu ra bên ngoài, giấy lát, lại đẩy đẩy bả vai nàng, “Không phải, đi vào rồi.”

Phượng Tây Trắc vội vàng chen ra xem, chủ nhân của xe ngựa kia dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mạo hiểm đi vào cửa. “Người nào lại có mặt mũi lớn như vậy.”

Hình Hiểu Hiểu ngoác tay với bên ngoài.

Triệu Đại được thuê đảm nhiệm chức kiệu phu vội vàng tiến lại gần.

Hình Hiểu Hiểu đưa cho hắn nửa lượng bạc, dặn dặn hắn vài câu.

Triệu Đại gật gật đầu, hiểu ý rồi đi.

Một lát sau đầu đầy mồ hôi chạy về, “Thật khô, người hỏi thăm tin đúng là không ít.”

Hình Hiểu Hiểu gật gật đầu cho có lệ, “Vất vả vất vả, sao rồi? Là người nào?”

“Gia đình kia nói tên có ba chữ, nhưng hắn chỉ biết được hai chữ, tên là Trần cái gì Chiêu.”

“Trần Ngu Chiêu.” Phượng Tây Trắc ở bên trong kiệu nhẹ giọng nói.

Hình Hiểu Hiểu phát phát tay: “Được rồi, đã biết.”

Triệu Đại đáp lời lui xuống nửa bước, lại nghe Phượng Tây Trắc nói: “Đội đã, sắp đến buổi trưa rồi, chúng ta tìm nơi nào đó ăn cơm đi.”

Hình Hiểu Hiểu ngẩn người, “Không nhìn nữa sao?” Cả ngày hôm qua đều ăn cơm trên kiệu.

“Còn tiếp tục ở đây, chỉ sợ sẽ khiến người ta nghi ngờ.” Nàng liếc mắt nhìn vài cỗ kiệu bên kia, bĩu môi nói: “Ngày hôm qua còn là người đến, hôm nay không phải cũng chỉ có kiệu thôi sao? Chúng ta quá sức, ngược lại khiến cho người khác hoài nghi. Lại nói, Mặc Ngọc công tử cũng đã ra tay, xem ra Trương Văn Đa không gắng gượng được bao lâu nữa.”

Nếu ý định của Tiêu Tấn thật sự nằm ở tám bản đồ, hẳn tất nhiên sẽ giúp nàng đẩy Trương Văn Đa một cái, để nàng sớm đem bản đồ trả trở về.

Hình Hiểu Hiểu như hiểu như không hiểu gật đầu.

Triệu Đại thấy hai vị chủ nhân đã nhất chí, hét to với Triệu Nhị nâng cỗ kiệu lên.

Phượng Tây Trắc ngồi ở trong kiệu, cảm nhận thấy cỗ kiệu lắc lư nặng nề, cảm khái nói: “Chúng ta có nên trả thêm tiền công hay không?”

Hình Hiểu Hiểu mắt diếc tai ngo, tự ghé vào cửa sổ bên hông kiệu nhìn ra bên ngoài đánh giá, đột nhiên thân thể căng cứng lại, nửa ngày mới phun một câu: “Ta nhìn thấy người của Thủy Thượng Cư.” Đám người đồng loạt mặc quần áo xanh nhạt đúng là trang phục người của Thủy Thượng Cư đêm đó, không nghĩ lại gặp ở trên đường.

Phượng Tây Trắc lại không ngạc nhiên, “Yến hội tổ chức tại Thủy Thượng Cư lại xảy ra hỗn loạn như vậy, có vài người đến khác phục hậu quả cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Cô Cô đoán là Trương Văn Đa bồi tiền, hay vẫn là Thủy Thượng Cư nhận lỗi?”

“Nếu là khách điểm bình thường mà gặp chuyện này, đúng là nên đào túi tiền của Trương Văn Đa, nhưng nếu là Thủy Thượng Cư.....”

“Thì thế nào?”

“Tất nhiên là phải đào túi tiền của Trương Văn Đa gấp bội.” Thủ phủ Đại Tuyên cũng không phải vì đối phương nhận lỗi mà chấp nhận thua thiệt.

Hình Hiểu Hiểu xoa xoa mặt, khát khao nói: “Không biết bên trong kiệu vừa rồi có phải là Trường Tôn công tử không?”

“Trường Tôn Nguyệt Sắc? Hắn nên ở Phần Châu chứ? Không phải có tin đồn là hắn không bước chân ra khỏi cửa sao?” Phượng Tây Trắc không khỏi bắt đầu liên tưởng đến tình hình tài chính của mình, “Người muốn gặp hắn làm cái gì?”

“Tứ đại công tử trong thiên hạ, Cô Cô đã gặp qua Cẩm Tú công tử, ta mới chỉ gặp được Nam Nguyệt Phi Hoa.....” Tiếc nuối trong lời nói rất rõ ràng, “A, Cô Cô, Cẩm Tú công tử có bộ dạng như thế nào?”

Phượng Tây Trắc miễn cưỡng hỏi lại: “Người nhìn thấy Nam Nguyệt Phi Hoa có bộ dạng thế nào?”

“Ừ, không phải là khó nhìn.” Nàng gắng tổng kết, “Chỉ là, quá đẹp đẽ.”

Phượng Tây Trắc càng gọn, “Cầm Tú công tử kia có mũi có mắt, nơi nào cần có đều có.”

“Đây sao có thể gọi là miêu tả được.”

“Vốn là như thế. Có mắt có thể nhìn, có mũi có thể ngửi, có miệng có thể ăn là được rồi, quan nó trông như thế nào. Dù sao bộ dạng quá tuần tú, cũng không thể mất nhìn trăm dặm, tai nghe trăm hướng được.”

Hình Hiểu Hiểu không phục nói: “Bộ dạng của Cô Cô dễ nhìn, nói chuyện đương nhiên là dễ dàng rồi.”

Phượng Tây Trắc vỗ vỗ hai má, “Cái này cũng không có cách nào nha.”

Hình Hiểu Hiểu chỉ có thể ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thế Cục Của Ai [Trung]

Bất Đình Khẩu từ lâu tuy rằng kém Bôi Mạc Đình nổi danh thiên hạ ở kinh thành, nhưng cũng là từ lâu số một số hai trong thành Tùng Nguyên.

Hình Hiểu Hiểu ngồi ở một cửa hàng rượu nhỏ đối diện Bất Đình Khẩu, ai oán thở dài.

Phượng Tây Trắc dùng chiếc đũa gõ gõ lên mặt bàn, “Hoàn hồn, hoàn hồn.”

Ánh mắt ai oán của Hình Hiểu Hiểu lập tức bay qua “Vì sao chúng ta không sang bên đối diện?” Đến thành Tùng Nguyên vài ngày, không phải tránh ở bên trong xe ngựa hay bên trong kiệu, thì chính là dùng cơm ở mấy tiểu quán nhỏ bé không tiếng tăm như thế này.

“Bôi vì lát nữa nơi này sẽ có người thuyết thư.”

“Thuyết thư?” Hình Hiểu Hiểu chỉ vào Bất Đình Khẩu nói, “Bên đó còn có người xướng khúc nữa. Chẳng lẽ thuyết thư lại hay hơn xướng khúc sao?”

“Cái đó còn phải xem kể chuyện gì đã?” Phượng Tây Trắc thả mồi.

Hình Hiểu Hiểu quả nhiên mắc câu, “Kể cái gì?”

“Đến rồi.”

Ánh mắt Hình Hiểu Hiểu lướt qua tiểu nhị đang bê thức ăn chạy tới chạy lui, nhìn về phía một lão nhân trên tay cầm quạt giấy đi vào trong chính phòng. “Ta dám đánh cược, nếu hán dân lên một chòm râu là có thể đến miếu Thành Hoàng bày sập đoán tương mệnh.”

Phượng Tây Trắc liếc mắt nhìn nàng.

“Một ngày không gặp, như cách ba thu.” Thuyết thư tiên sinh dùng giọng điệu kéo dài nhiệt tình chào hỏi mọi người, “Ba thu này chư vị trải qua có khỏe không?”

“Khỏe!” Khách nhân ở trong quán rượu cũng rất nể mặt mà đáp lại.

Thuyết thư tiên sinh dường như rất quen thuộc với kiểu đáp lại như thế này, cười tủm tỉm mở quạt giấy ra, “Hôm qua nói đến đoạn Thượng Thư họ Tôn bị Phùng tướng gia chặn lại kiệu vua, cáo trạng hán tham ô làm rối kỉ cương, vợ vết của cái thành thói, lừa trên gạt dưới, ở giữa kiếm lời đầy túi tiền riêng. ....”

Hình Hiểu Hiểu nhỏ giọng nói: “Thượng Thư họ Tôn nào?”

Phượng Tây Trắc duỗi ngón trỏ đặt lên miệng, ý là nhỏ giọng.

Hình Hiểu Hiểu đành tiếp tục mơ mơ màng màng nghe kể.

“Hoàng đế và Phùng tướng gia tuổi tác xấp xỉ nhau, giao tình sâu nặng, lập tức tin tưởng tuyệt đối, vội vàng phái người đến phủ truyền Thượng Thư họ

Tôn vào cung. Ai ngờ hành động tuy mau, nhưng không nhanh bằng tai mắt của Thượng Thư họ Tôn kia ở trong cung. Hắc hắc.....” Thuyết thư tiên sinh gấp quạt lại, chậm rãi uống một ngụm trà.

Người phía dưới ồn ào nói: “Mau kẻo tiếp!”

“Thượng Thư kia nhận được tin tức, sao có thể ngu ngốc mà chờ người đến bắt, cho nên vội vã mang theo thân thích và vàng bạc trốn đi.” Thuyết thư tiên sinh nói nước bọt bay tứ tung, “Hoàng đế biết chuyện thì vô cùng giận dữ, ngay cả cao thủ đại nội cũng được điều động, khiến cho thiên hạ gà bay chó sủa không yên, thần hồn nát thần tính, đáng tiếc vẫn không tìm được một chút tin tức nào của Thượng Thư kia.”

“A!” Bên trong quán rượu vang lên một trận cảm than. Trong cảm nhận của bọn họ, quan phủ, triều đình và Hoàng đế tương đương với trời với thần, không ngờ lại có chuyện bọn họ không làm được.

Thuyết thư tiên sinh lại chậm rãi mở quạt ra, “Có điều không quá lâu sau, lời đồn về Cao Thị Bí Bảo bắt đầu lưu truyền hậu thế. Nói đến hai chữ Cao thị, có hai lai lịch. Một là chỉ năm đó thủ phủ Cao gia ở Tần Châu, một là chỉ một vị Vương gia..... có gia tài bạc triệu, trong tên cũng có một chữ Cao, lại bị tịch thu gia sản, bởi vậy Cao Thị Bí Bảo đến tột cùng là về người nào, sau nhiều năm truyền qua truyền lại, mỗi người nói một kiểu, cuối cùng không phân rõ được.”

Có khách nhân nghi ngờ nói: “Gia sản của vị vương gia kia nếu đã bị tịch thu thì phải nằm trong tay Hoàng đế chứ, tại sao lại biến thành bí bảo?”

“Chuyện này và chuyện về vị Thượng Thư họ Tôn ta vừa nói có quan hệ.” Thuyết thư tiên sinh thuận thế nói tiếp, “Phùng tướng gia là nhân vật đẳng cấp ra sao, không có chứng cứ rõ ràng nào có thể tùy tiện nói xấu hại người, che đậy mất thánh?”

Vị khách kia cả kinh nói: “Chẳng lẽ Cao Thị Bí Bảo chính là tài sản tham ô của Thượng Thư họ Tôn?”

“Đúng thế!” Thuyết thư tiên sinh lại gấp quạt, gõ mạnh lên bàn: “Thượng Thư họ Tôn kia mặc dù nhanh chân chạy khỏi kinh thành, nhưng không thể chạy thoát khỏi lưới trời. Cái đó gọi là ác giả ác báo, hần làm quan bất nhân, tham lam thành tính, rốt cục chọc giận đến thần linh, đi nửa đường thì xe ngựa lao xuống sườn núi, chôn ở dưới đáy vực sâu không thấy mặt trời.”

Hình Hiểu Hiểu nghe thế liền phun ra một miếng rau xanh vừa bỏ vào miệng, “Ngay cả chuyện đó cũng biết, chẳng lẽ thuyết thư tiên sinh này là thần tiên hạ phàm, đến làm phép cho thế nhân?”

Phượng Tây Trắc đem cái bàn bị Hình Hiểu Hiểu phun rau đẩy ra rất xa, “Người kiềm chế một chút.”

Khách nhân lúc trước đặt vấn đề nghiêm trang thờ dài: “Khó trách Hoàng đế không tìm thấy hần.”

Thuyết thư tiên sinh hiển nhiên rất vừa lòng với phản ứng của mọi người, nói tiếp: “Thượng Thư kia tuy rằng bị trừng phạt thích đáng, nhưng vàng bạc kia là vô tội. Thần linh vì muốn để số vàng bạc này xuất hiện trên nhân gian một lần nữa cho nên tạo ra Cao Thị Bí Bảo, lại đem bản đồ này chia làm bốn phần, hy vọng một người tài đức vẹn toàn đoạt được, có thể tạo hóa thiên hạ.”

“Thì ra là như vậy.” Mọi người nghe đến đây như bưng tỉnh đại ngộ.

Hình Hiểu Hiểu nói thầm nói: “Nếu như thần linh thực sự không gì không làm được, tại sao không trực tiếp tìm một người tài đức vẹn toàn đến, ép buộc đến ép buộc đi chắc cũng không phiền toái.”

“Có lẽ thần linh đúng là muốn mài dũa đám thế nhân dung tục chúng ta.” Phượng Tây Trắc lười biếng nói.

“Thượng Thư họ Tôn trong lời nói của hần chẳng lẽ là.....” Nàng ghé sát đầu vào, đề thấp giọng nói, “Người bị Tuyên hoàng khám xét nhà – Tôn Hóa Cát?”

Phượng Tây Trắc gật gù đầu.

“Có người nói hần bị oan.” Nàng bĩu môi, “Ta cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì với vị Phùng đại tướng gia lấy thân tuần táng kia.” Làm thần tử trung thành là tốt rồi, việc gì vì một chữ trung nghĩa mà tuần táng theo Hoàng đế, thật không biết trong đầu suy nghĩ cái gì! Giữ lại mạng tạo phúc cho giang sơn xã tắc không phải tốt hơn sao?

“Nếu mỗi người đều có ý tưởng giống như ngươi, thiên hạ này không phải thống nhất rồi sao.”

Hình Hiểu Hiểu đồng tình liếc mắt nhìn thuyết thư tiên sinh đang mặt mày hớn hờ đàm luận với khách nhân, “Chỉ sợ không được bao lâu, hần ta sẽ bị mời đến nhà lao ăn cơm thôi?” Tuy rằng nói là chuyện của tiên đế đã cách đây mấy đời, nhưng trong trường hợp công khai nghị luận thế này cũng quá liều lĩnh rồi.

“Ngươi cho là hần ăn gan hùm mật báo sao?” Phượng Tây Trắc vừa múc canh vừa nói, “Không có chỗ dựa sau lưng, ai dám giống trống khua chiêng như thế?”

“Chỗ dựa của hần cũng thật có tinh thần, rảnh rỗi lại truyền lưu loại chuyện này cho mọi người tiêu hóa.”

Phượng Tây Trắc đột nhiên che miệng nàng lại dùng giọng cực nhẹ nói: “Sur huynh giao cho ta chính là một trong bốn mảnh bản đồ của Cao Thị Bí Bảo.”

Hình Hiểu Hiểu trừng lớn mắt, nửa ngày mới phun ra một câu: “Vậy chắc Trương Văn Đa gấp đến độ sắp phát điên rồi.” Nếu là đề đốc Thụy Châu ngầm đồng ý, có thể hiểu được tại sao nói loại chuyện này mà sống lưng của thuyết thư tiên vẫn thẳng như vậy. Có điều thân là mệnh quan triều đình lại dám phát tán loại tin tức này, không phải là hấn phát điên thì còn ai phát điên nữa.

“Cũng chưa chắc đã là hấn.”

“Hả?”

“Cũng có thể là Cẩm Tú công tử?” Phụng Tây Trắc đảo mắt sang trái phải, “Có khả năng trong tay hấn có bản đồ.”

“Ừ, có ý thả tin đồn, để cho những người núp trong bóng tối tự dẫn xác đến. Đúng là thủ đoạn cao minh.”

Phụng Tây Trắc nói: “..... Cũng là người, tại sao người lại đánh giá khác nhau vậy?”

“Một kẻ gần đất xa trời, một người như mặt trời ban trưa, không thể so sánh.”

Phụng Tây Trắc khuyên nhủ: “Trên đầu chữ sắc là một cây đao.”

Hình Hiểu Hiểu chân thật trả lời: “Vi sắc mà lên núi đao, đạo nghĩa này ta không thể chùn bước.”

Hai chiếc đu trên tay Phụng Tây Trắc tạm dừng giữa không trung một lát, lại từ từ tiến đến mục tiêu mà ra tay.

“..... Vừa nãy nói đến chỗ nào rồi?”

“Cẩm Tú công tử.”

“..... Trước nữa?”

“..... Trương Văn Đa.”

Phụng Tây Trắc mở miệng, “Tiếp tục nói từ chỗ đó.”

“Cô Cô nói xem tại sao bọn họ không chọn Bất Đình Khẩu tửu lâu để thuyết thư?” Đến bây giờ nàng vẫn nhớ mãi không quên, “Nghe nói món xương sườn ba vị của nơi đó ăn rất ngon.”

“Người nói xem một tửu lâu có gian thương tính toán chi ly, thận trọng bậc nhất và trong một phòng rượu không giữ mồm giữ miệng, chỗ nào dễ dàng để tung tin đồn hơn?”

“Nhưng truyền lưu rộng rãi quá cũng không có ý nghĩa.”

Phụng Tây Trắc lắc đầu nói: “Người ngồi ở địa vị cao có thể thu được những tin tức vô cùng nhanh chóng. Nhưng những người có địa vị thấp hơn thường không nhìn rõ được hành động của bên trên. Nếu như chiêu này quả thật là do Cẩm Tú công tử bày ra, người hiện tại đứng ngồi không yên chắc chắn là Trương Văn Đa.” Không có lửa làm sao có khói. Trong thành đột nhiên truyền ra tin tức của bản đồ, chắc chắn sẽ càng khiến cho nhiều người chú ý, sự ngăn trở đoạt về bản đồ bị mất trở nên càng lớn hơn nữa.

“Nhưng nếu chiêu này là do Trương Văn Đa bày ra, thì có lẽ hấn đã hạ quyết tâm, cho dù không cướp được tám bản đồ kia trở về thì cũng phải xuống tay được với những kẻ có trong tay những mảnh còn lại.” Phụng Tây Trắc từ từ phân tích.

Hình Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, “Thật phức tạp. Nói cách khác, là ai ra chiêu này thì cũng chiếm thế thượng phong?”

“Không hẳn. Đều là mò đá dưới đáy sông, chưa đến cuối cùng, không biết ai lợi ai hại.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Yên tĩnh xem biến động thôi. Nếu không phải do Trương Văn Đa, hấn tất nhiên sẽ có chiêu ứng phó.” Phụng Tây Trắc buông chiếc đu, “Ăn no quá.”

Hình Hiểu Hiểu nhìn thuyết thư tiên sinh đang thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, “Cô Cô tại sao biết nơi này có thuyết thư?”

“À, hôm qua lúc đến Bất Đình Khẩu ăn xương sườn ba vị nghe thấy, có điều chỉ nghe được hai câu cuối cùng.”

Hình Hiểu Hiểu trợn mắt há hốc mồm, “Ngày hôm qua? Xương sườn ba vị? Khi nào?”

“Sau khi người ngủ.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thế Cục Của Ai [Hạ]

Phán đoán của Phụng Tây Trắc rất nhanh được xác minh.

Trên văn thư truy nã phác họa một nam tử thân mình khỏe khoắn, đáng vẻ tươi cười hào sảng, ánh mắt sáng ngời có thần nhìn chăm chú phía trước.

“Thật giống.” Hình Hiểu Hiểu ghé sát vào bên tai Phụng Tây Trắc nói, “Kế sách ứng đối của Trương Văn Đa đây sao? Tây Hoang Kỳ Trân bị mất trộm?”

Phụng Tây Trắc chỉ cười không nói. Dùng Tây Hoang Kỳ Trân để nguy trang, thay thế cho bí bảo đồ không thể nói ra ngoài, chiêu thay mận đổi đào này của Trương Văn Đa thật đúng là xoay chuyển vừa vặn!

Hình Hiểu Hiểu đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, dường như bị thứ gì đó nhìn thẳng vào. Vội vàng xoay người, đối phương thấy nàng quay đầu nhưng vẫn bình thản, không chút kiêng kỵ chống lại ánh mắt của nàng.

Hình Hiểu Hiểu nghi ngờ kéo kéo cánh tay Phụng Tây Trắc, “Cô Cô, biết hẩn không?”

Phụng Tây Trắc âm thầm thở dài, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi. “Biết chưa được vài ngày.”

Hình Hiểu Hiểu nhìn thiếu niên ngồi ở trên xích đu gỗ, một thân cảm trang, hông thắt dây lưng ngọc, tư thái kiêu ngạo. Cho dù không có hộ vệ bên cạnh, người vây xem văn thư cũng bị khí thế lạnh lùng trên người hẩn làm khiếp sợ, tự động tránh xa vài thước.

“Kiều Dương Vương?”

“Ừ.”

“Thật không hổ là Kiều Dương Vương.” Nàng tán thưởng một tiếng.

Phụng Tây Trắc bất mãn trào phúng nói: “Tự Tại Sơn từ khi nào có điều lệ cúi chào trước địch nhân như thế?”

“Có được địch nhân cao quý lãnh điểm như thế, chính là khẳng định giá trị của bản thân chúng ta.”

Phụng Tây Trắc ghen hờn nửa ngày, “Thật không biết trong số ưu điểm của ngươi còn có tài hùng biện bậc nhất thế này.”

“Tùy từng người.” Hình Hiểu Hiểu đắc ý nói, nhưng cũng lập tức thu lại nụ cười, “Có điều không có chuyện gì mà lấy lòng, không phải tặc chính là trộm, hiện tại hẩn nhìn chăm chăm chúng ta như vậy, chắc là không có chuyện gì tốt.”

“..... Ngươi từ đâu mà nhìn thấy hẩn đang lấy lòng chúng ta?” Vì sao nàng chỉ cảm thấy ánh mắt này từ đầu tới cuối đều là rét lạnh?

Hình Hiểu Hiểu lúng túng nói: “Chuyện này không cần thảo luận nhiều, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Nếu hẩn không ở đây, ngươi sẽ làm gì?”

“Trở về quán trọ?”

“Thế thì ngươi coi như hẩn không có ở đây là được rồi.”

Thượng Tín nhìn các nàng không coi ai ra gì nói chuyện với nhau, không tức giận cũng không tò mò, chỉ đứng dửng dờ mắt đi nơi khác.

Hình Hiểu Hiểu đột nhiên nhớ tới cái gì kêu lên một tiếng, “Hôm nay trước khi ra ngoài ta đã xem hoàng lịch.”

Phụng Tây Trắc nắm lỗ tai của nàng, “Nói cho ta nghe chút xem nào.”

Hình Hiểu Hiểu chần chờ hồi lâu, mới chậm rì rì nói: “Hôm nay đại cát, mọi chuyện đều thuận lợi.”

Phụng Tây Trắc cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai của nàng, “Sách viết không sai, người cũng không sai.” Coi như ngươi thức thời.

“Có điều hôm nay tốt nhất không nên cày ruộng, nấu nước, đào mộ.” Nàng vẫn không nhận được.

Phụng Tây Trắc gõ nàng đầu một cái, “Loại chuyện vô nghĩa thế này không cần nói.” Một ngày Hình Hiểu Hiểu không nói những lời xui xẻo hình như không được.

Hai người vừa ồn ào vừa chậm rãi đi qua người Thượng Tín.

Thượng Tín cũng giống như không thấy, thân nhiên nhìn đám người huyên náo phía trước.

Hình Hiểu Hiểu thở ra một hơi, nháy mắt với Phụng Tây Trắc.

Phụng Tây Trắc bắt đầu đi buông tay.

Hai người trở lại quán trọ, Hình Hiểu Hiểu nhanh chóng đóng cửa lại, “Không phải là hán hoài nghi chúng ta chứ?”

Phụng Tây Trắc rót hai chén nước, bưng lên một chén nói: “Ồ trên Thủy Thượng Cư đã hoài nghi rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trương Văn Đa và Tiêu Tấn đã đủ hỗn loạn, hiện tại lại thêm một Kiều Dương Vương.

“Vừa rồi hán không động đến chúng ta, đã nói lên hán chỉ hoài nghi quan hệ của sư huynh với chúng ta, hơn nữa không muốn đánh rần động cỏ.” Ngón trỏ Phụng Tây Trắc nhẹ nhàng vuốt ve mép chén, “Nếu mục đích của Kiều Dương Vương cũng là vì bí bảo địa đồ, có thể hiểu được tại sao hán lại xuất hiện ở thành Tùng Nguyên.” Nếu không Tây Hoang Kỳ Trân nhỏ bé sao có thể khiến Vương gia từ nhỏ đến lớn sống trong nhung gấm đích thân đến đây?

“Chẳng lẽ Trương Văn Đa muốn đem bản đồ hiến cho Hoàng đế? A, vậy hiện nay hán làm mất bản đồ, không phải sẽ rơi đầu sao?”

Phụng Tây Trắc lắc lắc đầu, “Suy nghĩ của ngươi và ta trái ngược nhau. Cứ cho là Trương Văn Đa muốn dâng bản đồ, chắc chắn sẽ không giống trông khua chiêng mở yến tiệc như thế, mà hán là sẽ phái người đưa đến kinh thành thân không biết quý không hay. Cho nên giải thích duy nhất cho việc Kiều Dương Vương đích thân tới Tùng Nguyên chính là, tin đồn Trương Văn Đa muốn nuốt riêng bí bảo bị lộ, khiến cho triều đình chú ý cùng bất mãn.”

“Vậy thế lực mơ ước có được tám bản đồ không phải sẽ biến thành ba phương sao? Trương Văn Đa, Tiêu Tấn, Kiều Dương Vương?”

“Đừng quên Hàn đại tổng quản của phủ Kiều Quận Vương. Tuy rằng ngày đó hán để cho sư huynh chạy mất, nhưng ta vẫn cảm thấy..... người này không đơn giản.” Giọng nói của Phụng Tây Trắc biến trầm, “Quả thực có thể nói, sâu không lường được!”

Hình Hiểu Hiểu đỡ đầu, “Ta càng nghĩ càng cảm thấy vùng nước đục này khó mà bước qua được! Nhớ ngày đó chúng ta ở trên Tự Tại sơn thật tốt, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ..... Nếu buồn chán có thể xuống núi tùy tiện tìm một nhà phú hộ kiếm bữa ăn. Nào cần quan tâm những chuyện phức tạp như thế này.”

“Cứ cho là Kiều Dương Vương không đến tiêu diệt chúng ta, Tự Tại sơn cũng không an bình được bao lâu.” Phụng Tây Trắc mở tay phải ra, lại chậm rãi nắm lại, “Thiên hạ phân tranh, thù hằn nơi nào, người nào có thể may mắn thoát khỏi?”

“Không phải nói truyền nhân của Phế môn đòi đòi giúp đỡ hoàng đế sao? Vì gì còn đưa ra lời tiên đoán, liệt ngũ ngưng chiến? Chỉ cần tìm được bọn họ, để bọn họ chọn ra một đế vương chân chính, để thiên hạ nghe theo không phải tốt rồi sao?”

Phụng Tây Trắc nói: “Ta nói rồi, nếu ai cũng nghĩ như ngươi, thiên hạ này đã sớm thống nhất. Phế môn là cái gì? A, nhìn chung sử sách đã ghi lại, chỉ nói bọn họ là lương thần phụ giúp đế vương, nhưng lại không kể đến bọn họ là lòng thần hàng đầu. Mỗi lần nói xuất hiện là xuất hiện, nói biến mất sẽ lập tức biến mất. Xét tâm kế, thù đoạn sẽ không có mấy người hơn được bọn họ, nhưng nói đến đạo trị quốc..... Ngươi nhìn thấy hành động vĩ đại lợi quốc lợi dân nào của Đại Tuyên được xuất phát từ Phế môn chưa?”

“Thế vì sao lại có người nhiều tin tưởng lời tiên đoán của Phế môn như vậy?”

“Đó tất nhiên là bởi vì...” Phụng Tây Trắc thờ dài nói, “Bọn họ tiên đoán, chưa bao giờ sai.”

“..... Đoán mệnh thật chuẩn, đúng là tiên nhân.”

“Dùng từ yêu nhân để hình dung còn thích hợp hơn.”

Hình Hiểu Hiểu kinh ngạc nói: “Lần đầu tiên thấy cô cô chán ghét kẻ nào đó như vậy.”

Phụng Tây Trắc nhún vai, “Những luận điệu này đều xuất phát từ sư huynh, ta chẳng qua là bị ngấm vào mà thôi.”

“Vậy càng kỳ quái, trên đời này cũng có chuyện Đại đường gia đề tâm sao?”

Phụng Tây Trắc ngậy cả người, “Ngươi nói cũng phải.” Mộ Tăng Nhất từ trước giờ đến đi như gió, tự do tiêu sái lại sinh ra cảm xúc mãnh liệt với loại chuyện thế này. “Hiện tại không cần đề ý tới Phế môn, lo chuyện của Trương Văn Đa trước. Xem ra nhất định phải đã kích hán một thời gian mới được.”

“Đã kích?”

“Ừ, để hán gặp khó một lần, bằng giá chúng ta đưa ra mới cao được.”

“Cô cô chuẩn bị đã kích hán thế nào?”

Trong mắt Phụng Tây Trác chột lóe một tia giả hoạt, “Nếu Trương Văn Đa nói Tây Hoang Kỳ Trần mất trộm, vậy chúng ta làm cho nó thật sự biến mất là được!”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Cô cô biết rõ Tây Hoang Kỳ Trần ở nơi nào?”

“Còn có thể nơi nào, chắc chắn được cất ở nơi nào đó cẩn mật trong Trương phủ.” Nàng lại rót trà, “Trong mắt những kẻ có lai lịch đều chỉ đề ý đến bản đồ, những kẻ không có lai lịch lại không có gan. Tây Hoang Kỳ Trần..... Hắc hắc, cũng coi như không cao không thấp.”

“Vậy cô cô chuẩn bị đoạt thế nào?” Các nàng làm nghề mua bán không vốn này, thà rằng nói đoạt cũng quyết không nói trộm, bởi vì trộm là một từ thật sự không có đẳng cấp.

Phụng Tây Trác cười gian nói: “Hiện tại nếu chúng ta bước chân ra khỏi cửa, phía sau không biết sẽ có bao nhiêu kẻ nhìn chăm chăm, đành phải nhờ người đến đi như gió, vô tung vô ảnh kia đến hỗ trợ.”

Hình Hiểu Hiểu chuyển động con ngươi, “Đại đương gia?”

“Dù sao hần cũng đã mang danh cướp Tây Hoang Kỳ Trần, sao không để cho chuyện đó thành sự thật?”

“Hần còn ở Tùng Nguyên?”

“Lấy tính cách của hần..... Loại náo nhiệt như thế này không thể chỉ tham gia một nửa rồi bỏ đi.” Phụng Tây Trác khẳng định, “Người trong thiên hạ này, xét về chuyện gây sự, nếu hần nhận là thứ hai sẽ không có người dám nhận thứ nhất.”

“Nhưng là hiện nay trong Trương phủ tập hợp rất nhiều cao thủ, nhất là trong giai đoạn thần hồn nát thần tính này, cảnh vệ càng nghiêm. Tuy rằng võ công của Đại đương gia cao cường, nhưng hai đấm khó địch bốn tay.” Hình Hiểu Hiểu thấy nàng không chút nào lo lắng, giật mình nói, “Hay là cô cô có đối sách nào khác.”

Phụng Tây Trác nở nụ cười duyên đáng nói: “Ta sẽ cầu nguyện với trời cao, cầu cho mạng hần lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đêm Không Ngủ [Thượng]

Đối diện Bát Đình khẩu.

Chuyện làm ăn của phường rượu an lành ổn định.

Thuyết thư tiên sinh đã không còn là người lúc trước, kể chuyện cũng chỉ là tiểu thuyết điểm tục truyền lưu trên phố, tình tiết quý dị khúc chiết, khách nhân nghe kể như mê như say.

Hình Hiểu Hiểu vừa nghe vừa lắc đầu, “May mà thư sinh kia bị hồ ly tinh giết chết, nếu không cứ cho là hần có thể lên được kinh thành, nhưng bằng cái đầu heo của hần cũng không thể thi đỗ Trạng Nguyên được. Mà cứ cho rằng có thể đỗ Trạng Nguyên, sớm muộn gì cũng bị đồng hương hãm hại, nếu may mắn bị hại mà không chết, có giữ lại cũng chỉ lãng phí lương thực..... Vẫn nên chết sớm siêu thoát sớm mới tốt.”

Bàn tay đang bốc đậu phộng của Phụng Tây Trác bỗng nhiên dừng lại, vỗ vỗ bụng nói: “Mót quá.”

Hình Hiểu Hiểu lườm nàng một cái, “Từ sáng đến giờ đã đi ba lượt rồi.”

Phụng Tây Trác căn bản không rảnh nghe nàng oán giận, vội vàng đi về phía sân sau.

Nhà xí nằm ở góc phía bắc của sân tối, bên ngoài dùng một lớp cỏ khô thật dày để che khuất, phía trước khoảng một thước có đặt lư hương, lửa bên trong đã tắt ngấm từ bao giờ. Nhà xí được ngăn thành hai gian, một gian cửa mở lớn, gian còn lại che kín.

Nàng dùng tay áo che mặt, không chút suy nghĩ nhấc chân đá văng cửa che.

Mộ Tăng Nhất lấy tay che đai lưng, xấu hổ nói: “Sư muội, tuy rằng chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nhưng thời khắc như thế này vẫn có chút xấu hổ nha.”

Phụng Tây Trác ngẩng đầu, giọng nói không rõ ràng dưới lớp tay áo, “Nói ngắn gọn thôi. Chừng nào thì người đến Trương phủ, đoạt Tây Hoang Kỳ Trần về đây?”

“..... Nghe khẩu khí của sư muội, Trương phủ hình như là khách phòng nhà ta.”

Phượng Tây Trắc nhìn hấn thoải mái đứng nơi hơi ấm lượn quẩn, nghi hoặc hỏi: “Ngươi không cảm thấy thối sao?”

Mộ Tăng Nhất gãi gãi mi tâm, “Ta dùng ngân châm phong bế khứu giác lại rồi.”

Phượng Tây Trắc ngần ngừ, buông tay, chỉ chỉ vào mình, “Cho ta một cái.”

Về mặt Mộ Tăng Nhất thành khẩn áy náy, “Gần đây túng quẩn quá, ngân châm bị ta đem đi gán nợ rồi. ....”

Sắc mặt Phượng Tây Trắc không biến, “Nếu không có việc gì thì ta đi.”

“Kiều Dương Vương và Hàn Tái Đình đều đang ở trong Trương phủ, hiện tại Trương phủ có thể so với đầm rồng hang hổ, sự muội chẳng lẽ thật sự yên tâm để ta một mình mạo hiểm đến đó?”

Phượng Tây Trắc vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhẹ. Người nợ tiến vào trong vòng ba trượng nàng mới phát hiện ra, khinh công có thể xếp vào hàng đầu hiện nay. Nàng quay đầu nhìn Mộ Tăng Nhất, hấn vẫn mang bộ dạng chuyện không liên quan đến mình.

Bước chân dừng lại trước cửa, nhưng không tiến vào.

Ngón trỏ của nàng đã cuốn lấy Tầm Ti chỉ chờ cơ hội là ra tay.

“Tiểu quý* đã trừ, mọi chuyện cẩn thận.” Ngoài cửa, một giọng nam băng lãnh phá vỡ cục diện bế tắc, tổng cộng tám chữ, từng chữ như sắt. Nói xong, bước chân cũng xa dần.

Phượng Tây Trắc do dự một chút, đẩy cửa ra đuổi theo, nhưng chỉ thấy một bóng lưng đen. Trong lòng lập tức hiểu rõ, quay lại nhà xí, thấy Mộ Tăng Nhất đang lấy ra một quả chuối ăn ngon lành, về mặt sung sướng nhìn nàng, “Là ai?”

*Tiểu quý, ở đây ý chỉ tai mắt theo dõi.

Nàng không nói gì há miệng thở dốc, lập tức dùng tay áo bịt mũi, “Chín phần là Mặc Ngọc công tử.”

“Tung ra lời đồn về bí bảo, hấn là phủ Lam quận vương.”

Ngươi một biết hai, cùng hấn đàm luận hiển nhiên so với Hình Hiểu Hiểu tiết kiệm sức lực không ít.

“Có điều cũng không phải kẻ tốt đẹp gì.” Phượng Tây Trắc mũi hừ một tiếng, “Hấn loại trừ tiểu quý, lại dẫn đại quý tới. Chúng ta trai cò tranh chấp, bọn họ mới là ngư ông đắc lợi. Còn muốn nhất cử lưỡng tiện để chúng ta biết ơn? Nằm mơ đi.” Nói tới đây, ngữ điệu của nàng lại khê chuyển, “Trong vòng ba trượng ta nghe thấy tiếng, còn ngươi hấn là năm trượng đã phát hiện ra, vì sao không nói?”

“Bởi vì, ta không cảm nhận được ác ý.”

Phượng Tây Trắc híp mắt lại, “Chỉ như thế thôi sao? Không phải vì để ta ở trong này ngu ngốc thêm một hồi?”

Mộ Tăng Nhất cuối cùng cũng giải quyết xong miếng chuối cuối cùng, vuốt vuốt quai hàm nói: “Lại muốn ta thề sao?”

“Có ích không?”

Mộ Tăng Nhất mở to mắt, con ngươi đảo quanh trái phải, “Có. ....”

Phượng Tây Trắc hiển nhiên không để ý đến đáp án của hấn, “Ngươi chuẩn bị lấy Tây Hoang Kỳ Trân như thế nào?”

“Đại quý sắp tới, phải càng nhanh càng tốt.” Hấn vuốt cằm, “Đêm nay, sự muội phải yểm trợ cho ta.”

Phượng Tây Trắc vừa đáp ứng vừa nói: “Lần sau không cần biết là tình thế gì, cũng không được hẹn gặp tại nhà xí.” Lời còn chưa dứt, người đã lao ra khỏi nhà xí. Ngươi được hương rượu trong không khí ở bên ngoài, nàng không khỏi thở ra một hơi, nói: “Cuối cùng cũng sống lại.”

Trở lại chỗ ngồi, thuyết thư tiên sinh đã bắt đầu kể lần thứ ba hồ ly tinh hại người.

Hình Hiểu Hiểu nhú nhú mày, ánh mắt mòng về dò hỏi.

Phượng Tây Trắc gật gật đầu, lại lắc đầu, cuối cùng là thờ dài.

Chọn gặp tại nhà xí chính là muốn đánh lừa những tai mắt đang theo dõi các nàng, hiện tại thì tốt rồi, người của Lam quận vương rõ ràng là cắt đứt tai mắt cho bọn họ, nhưng không phải chính là giấu đầu lòi đuôi sao? Bọn họ muốn đánh thật hay còn có tính toán gì, một bên dùng truyền thuyết bí bảo để tạo áp lực với Trương phủ, một bên lại cố gắng khơi mào xung đột của hai bên.

Nhưng hiện tại điều làm nàng hiểu kì hơn chính là, nếu bọn họ đã có khí lực lớn như vậy, tại sao không trực tiếp đoạt lấy bản đồ từ tay của nàng, mà còn muốn nàng đem bản đồ trả lại cho Trương phủ? Còn nếu nói Lam quận vương phủ và Trương phủ đang hợp tác, lại không giống lắm.

“Đau đầu quá.” Phụng Tây Trắc ghé vào mặt bàn.

Hình Hiểu Hiểu xi cười ra tiếng, “Mót quá cũng đau, cô cô quả nhiên cao nhân.”

Áp cũ của Thụy Châu là Tùng Nguyên, sau đó vì Kiều Quận Vương muốn yên tĩnh, nên chuyển đến áp mới là Thường Tân. Quan viên địa phương lại theo hệ thống, nha môn bề bộn mà giữ lại. Đến lúc này, Thụy Châu trở thành châu huyện duy nhất trong các châu có hai áp đất phong. May mà Kiều Quận Vương là chủ của đất phong này, nhưng không nhúng tay vào nhiều chuyện, mới không tạo ra cục diện xung đột giữa hai áp.

Trương Văn Đa nắm chức đề đốc đã gần năm năm, trong chốn quan trường của Thụy Châu danh vọng gần như vượt qua Kiều Quận Vương, ở trong địa giới Tùng Nguyên càng có sức ảnh hưởng. Bởi vậy từ khi yến tiệc bị làm loạn, Tây Hoang Kỳ Trân mất trộm tới nay, Trương phủ thủ vệ rất nghiêm ngặt, hơn bình thường gấp trăm lần.

Phụng Tây Trắc một thân trang phục bình thường, ngồi ở trên chạc cây, không nhúc nhích nhìn Trương phủ trong đêm đen u tĩnh như núi xanh.

Vèo!

Một mũi tên lửa từ phía đông phóng tới, ánh lửa vừa mới đến phạm vi cách Trương phủ năm sáu trượng, lập tức bị một trận kinh phong đánh bay, giống như đến vô ảnh, đi vô tung!

Phụng Tây Trắc lặng lẽ ghi nhớ vị trí phát ra kinh phong kia.

Vèo vèo, lại liên tiếp hai mũi tên! Tốc độ so với mũi tên thứ nhất càng nhanh hơn, ánh lửa lại lập tức biến mất.

Kinh phong hiển nhiên chưa kịp ra tay, mũi tên bay ra hai trượng là do kim loại đánh bật ra.

Trong gió mơ hồ truyền đến hô “thích khách”.

Phụng Tây Trắc nghĩ nghĩ, đột nhiên nhảy lên trên không trung, hai tay chấp ở sau lưng, dáng người nhẹ nhàng như bay, thân nhiên tiến đến chỗ mũi tên thứ nhất bị đánh rơi.

“Người nào?!” Bốn phía quanh nàng nhanh chóng bị vây kín. Tên đầu lĩnh thủ vệ mắt như chuông đồng, trừng mắt nhìn, giống như muốn ăn sống nuốt sống nàng.

Phụng Tây Trắc ho nhẹ một tiếng, “Ta rồi đi bộ xung quanh đây, nhìn thấy có ánh lửa bắn vào Trương phủ, nghĩ có chuyện. .... nên vào xem có thể hỗ trợ gì hay không?”

Đầu lĩnh thủ vệ không thể tin nhìn chằm chằm nữ tử đáng người nhỏ nhắn vẻ mặt vô tội trước mặt, dường như muốn nhìn ra trên mặt nàng dấu vết trên trức. Nhưng bộ dạng của nàng thật sự là chân thành đến không thể chân thành hơn. “Một cô nương nửa đêm không ngủ, vì sao lại đi bộ xung quanh Trương phủ?”

“Nếu nói lạc đường. .... Ngươi có tin không?”

“Cô nương tốt nhất nên nói thật.” Sắc mặt đầu lĩnh thủ vệ trầm xuống, đao trong tay nhẹ nhàng nâng lên, gió lạnh như nước.

Phụng Tây Trắc cắn cắn môi dưới, cười gượng nói: “Kỳ thật, ta đến tìm người.”

Sắc mặt đầu lĩnh thủ vệ càng thêm khó coi, “Nửa đêm cô nương đến Trương phủ tìm người? Nói thế có mấy người tin tưởng?”

Phụng Tây Trắc nhìn thủ vệ rục rịch chung quanh, trầm giọng nói: “Ngươi tin hay không không quan trọng, chỉ cần Kiều Dương Vương tin là được rồi.”

Đầu lĩnh thủ vệ nhón mày, “Ngươi muốn bá kiến Kiều Dương Vương?”

Hai chữ bá kiến này thật sự là. .... Phụng Tây Trắc khịt khịt mũi, trịnh trọng nói: “Đúng vậy. Tại hạ Tụ Tại sơn Phụng Tây Trắc, có chuyện nghẹn ở cổ họng, trần trọc khó ngủ, không phun ra không thoải mái, đành phải đêm khuya đến thỉnh giáo Kiều Dương Vương, làm phiền thông báo.”

Đầu lĩnh thủ vệ nghe được ba chữ Phụng Tây Trắc, hai hàng lông mày nhăn lại thật sâu, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Kiều Dương Vương đã đi ngủ, mời Phụng cô nương trước đến phòng khách nghỉ tạm, đợi ngày mai chúng ta sẽ bẩm báo.”

“Nhưng.” Phụng Tây Trắc thực thành khẩn nói, “Việc này không kéo dài được.”

Đầu lĩnh thủ vệ không kiên nhẫn, nếu không phải giang hồ đồn đãi Phụng cô của Tụ Tại sơn võ công không tầm thường, hẳn đã không kể tốt xấu mà bắt người. “Khách có quý cụ của khách, mời Phụng cô nương không cần làm khó chúng ta.”

Tầm Ti trong tay Phụng Tây Trắc khẽ đóng đưa trong gió, “Đêm nay, đúng là muốn làm khó xử một chút.”

Sắc mặt đầu lĩnh thủ vệ đột biến, đao trong tay đã bày ra thế tấn công.

“Đạo tặc muốn gặp quan, chẳng lẽ là tự thú sao?” Giọng nói thanh lãnh của Thượng Tín đột ngột truyền đến, như một chậu nước lạnh, nhất thời hóa giải chiến thế đang hết sức căng thẳng.

Đứng ở dưới mái hiên, Thượng Tín một thân quần áo trắng hiếm khi nhìn thấy, chậm rãi bước tới, gương mặt tú lệ tuyệt luân hơi tái nhợt, lại mang một vẻ đẹp khó nói nên lời.

Phượng Tây Trác nở một nụ cười hoàn mỹ, thâm nghĩ trong lòng: Sư huynh, ta đã vì ngươi mà chế trụ được cao thủ đứng đầu và đại bộ phận thủ vệ rồi, coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Ngươi tìm ta?” Thượng Tín đi đến trước mặt nàng, đầu hơi nghiêng, trong mắt lộ ra một chút nghi hoặc, “Chuyện gì?”

Phượng Tây Trác vừa cười vừa âm thầm sốt ruột: Ngươi tới quá nhanh rồi. Ài, đến tột cùng nên nói chuyện gì mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đêm Không Ngủ [Trung]

Ánh trăng mỏng manh, bóng đêm mê mang.

Từng mũi tên lửa màu vàng rực bay vút qua như những ngôi sao băng, đột nhiên sáng lên, lại rồi lại bất chợt tắt ngấm.

Dưới bóng tối của mái hiên nhà, Mộ Tăng Nhất du người trên xà ngang của hành lang, lẩm bẩm nói: “Chỉ bằng cách đó mà nghĩ đã thu hút được sự chú ý của bọn họ, bọn họ là lũ ngốc chắc?” Chỗ tối lập tức vang lên tiếng bước chân dồn dập, dần dần đi xa. “Được rồi, là ta nghĩ quá phức tạp.”

Mộ Tăng Nhất lau mặt, từ trên xà nhà nhẹ nhàng đáp xuống dưới. Chân vừa chạm đất, sống lưng hắn đột nhiên cương cứng!

Hắn bỗng nhớ tới ông cố từng viết một câu chú giải trong ‘Phi Thưởng kinh’: ‘Kẻ được gọi là cao thủ, bình thường sẽ không để lộ ra sát khí, nhưng lại không che dấu được sự tồn tại của cao thủ’. Những lời này tuy rằng hắn có thể hiểu, nhưng không tìm được người để chứng thực.

Trong những người hắn quen biết có Tự Tại lão nhân là võ công cao nhất, nhưng sư phụ đã vượt qua phạm vi của cao thủ, đạt đến cảnh giới vô ngã, tất nhiên không thuộc một đẳng cấp với hắn, hiển nhiên cũng không sinh ra cảm giác cao thủ tồn tại. Phượng Tây Trác thì chú trọng khinh công và thân pháp, nhưng cảnh giới tu vi võ công lại thua hắn một bậc.

Chỉ học những điều trong sách mà không có trải nghiệm, chung quy cũng chỉ là nói suông. Bởi vậy vài năm nay hắn mới lưu lạc giang hồ, cũng gặp không ít cao thủ.

Nhưng tính cách hắn phóng đảng thành thói, mọi chuyện làm đều theo ý muốn của bản thân, lại không muốn vì việc đặc biệt tìm kiếm cao thủ thành danh mà rơi vào cảnh giới cầu toàn tâm thường, cho nên vẫn chưa thể đạt được mong muốn.

Không ngờ loại cảm ứng hắn tìm kiếm lâu nay lại xuất hiện ở Trương phủ, đúng là tìm kiếm mãi mắt không thấy, vô tâm đánh bừa lại trúng đích!

Mộ Tăng Nhất cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như giãn ra, thân thể cùng tinh thần đạt tới sự hợp nhất trước nay chưa từng có, mắt, mũi, miệng, tai nhạy cảm gấp đôi bình thường. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được từng giọt máu đang lưu động trong cơ thể, cùng với nhịp tim đập của cao thủ ở phía sau.

— không nhanh không chậm.

*

Ánh mắt Thượng Tín hơi híp lại, khóe miệng cong lên, “Ừ?”

Phượng Tây Trác chậm rãi nuốt một ngụm nước miếng, vẻ mặt trấn định như tượng phật trong miếu, “Chuyện là thế này.” Ánh mắt mọi người đều chăm chú vào người nàng, trong khoảnh khắc bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả chính nàng cũng nhận không được mà muốn nâng tay tát vào miệng để lời nói của mình nhanh chóng phun ra.

“Ta đến là mong Kiều Dương Vương giờ cao đánh khê, thả cho Tự Tại sơn một con ngựa.” Từng chữ từng chữ một, trôi chảy giống như nước suối không ngừng.

Thượng Tín chờ miệng nàng hoàn toàn khép lại, mới nói: “Chỉ như thế thôi sao?”

Phượng Tây Trác ngẩn người, “Ngươi đồng ý?”

Khóe miệng Thượng Tín lại cong lên thành một nụ cười, “Ta hỏi, ngươi đến cầu xin ta lúc này, chỉ để nói những lời như thế?”

“Cầu xin?” Phụng Tây Trắc khẽ nghiêng đầu, khóe miệng cũng cong lên một độ cong tương tự hắn, “Ta nghĩ Kiều Dương Vương hiểu lắm gì rồi, ta chỉ đang đưa ra một đề nghị mà song phương đều được lợi thôi. Nói cầu xin...” Nàng không để ý trong nháy mắt thần sắc của Kiều Dương Vương trở nên lạnh lùng, mỉm cười nói, “Phụng Tây Trắc ta đời này chỉ cầu bằng hữu.”

“Song phương được lợi?” Giọng nói của Thượng Tín giống như trận gió lạnh vô tình trong đêm, “Lần đầu tiên bốn vương nghe thấy chuyện đạo phi vào nhà cướp của làm vui lại nói song phương được lợi. Những người bị các ngươi cướp đoạt tiền tài và tính mạng nên tìm ai để được lợi đây?”

“Bọn họ bình thường đã được hưởng rất nhiều lợi trên người dân chúng rồi.”

“Đây là nghề nghiệp của bọn họ.” Phụng Tây Trắc nháy mắt mấy cái, “Vậy vì sao ngươi không hiểu nghề nghiệp của đạo phi?”

Thượng Tín cười lạnh, “Bởi vì bắt đạo phi chính là nghề nghiệp của ta.”

Phụng Tây Trắc trầm mặc một lúc, “Nếu không, chúng ta tán gẫu thêm một lúc nữa, biết đâu có thể nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên.” Sư huynh, hiện tại ngươi đang trên đường đi hay là trên đường về? Nếu là trên đường đi, vẫn nên dời lại hôm khác thôi.

Thượng Tín đột nhiên liếc mắt nhìn về phía vài tòa nhà trong Trương phủ một cái, “Nếu như ngươi muốn dẫn dắt sự chú ý của ta, đề đồng bọn của ngươi lên vào Trương phủ thì ta khuyên ngươi tốt nhất nên từ bỏ ý đồ đi.”

Vấn đề này đáp hay không đáp đều là cạm bẫy, cho nên nàng đành phải giả bộ hồ đồ, “Ta nói ta hoàn lương rồi.”

“Hy vọng là như thế. Bốn vương cũng không muốn động thủ vào lúc này. Dù sao, so với việc đánh từng kẻ một, bốn vương càng thích bắt gọn một lưới hơn.” Hắn nói âm vang mạnh mẽ.

Ngu ý là muốn nhỏ tận gốc Chung gia sao? Xem ra tình cảm của Hoàng Thượng đối với Chung hoàng hậu cũng không còn lại bao nhiêu, muốn sang năm đòi nợ đây mà. Phụng Tây Trắc không hề tức giận với lời tuyên chiến thẳng thừng này, chỉ cười nhẹ nói: “Một lưới bắt hết là tốt, có điều lưới nhất định phải đủ lớn đủ chắc mới được, nếu không trước khi cá chết thì lưới đã bị phá rồi.”

Lông mày Thượng Tín hơi nhíu lên, không kiên nhẫn nhìn nàng, “Còn không đi?”

Phụng Tây Trắc vừa muốn đáp ứng.

Một tiếng pháo bỗng nhiên nổ tung bên ngoài tường nam của Trương phủ, như một tiếng sét, đánh thức những người đang ngủ mê man.

Thượng Tín lập tức vùng roi về phía trước, quán lấy hai chân Phụng Tây Trắc. Mặc dù hắn phản ứng nhanh chóng, nhưng roi mềm cũng chỉ có thể đụng tới nếp gầy của Phụng Tây Trắc. Thân ảnh nàng như quỷ mỵ, liếc mắt một cái vẫn còn ở trước mặt, nhưng cái liếc mắt tiếp theo đã ở xa vài trượng.

Thượng Tín vùng roi vào không, lửa giận trong lòng dâng lên, trở tay quăng về phía mái hiên, khiến cho ngói vỡ văng khắp nơi.

“Kiều Dương Vương.” Đầu lĩnh thủ vệ cực kỳ sợ hãi, tuy nói nàng là do Kiều Dương Vương để chạy thoát, nhưng người phải chịu kết cục không hay ho nhất định là bọn họ. Khi hắn quỳ gối xuống đã có dự tính đến trường hợp xấu nhất.

Thượng Tín hít vào một hơi, phất tay áo lao về phía cửa nam.

Để lại đám thủ vệ đứng tại chỗ hai mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu mới phun ra hơi thở tích tụ trong lồng ngực.

Phụng Tây Trắc một đường chạy về phía nam, dưới chân không dám ngừng, chỉ trong chớp lát đã đến cửa nam thành Tùng Nguyên.

Tường thành cao ba trượng trong đêm hùng tráng nguy nga đến lạ thường, cao không thể với.

Nàng khẽ thờ dài một hơi, Tầm Ti trong tay nắm chặt, nhẹ nhàng tung người lên không trung, bắc ra một cái thang trời bằng Tầm Ti từ thấp đến cao, từ gần đến xa. Gió đêm đứt quãng, thổi tung góc váy của nàng, giống như nàng đang mượn sức gió để leo lên trên tường thành cao ngất.

Binh lính canh giữ ở đầu tường đứng thẳng như tùng, ánh mắt yên lặng nhìn phía trước.

Phụng Tây Trắc bỗng nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa, một sợi Tầm Ti nhẹ nhàng bắn tới trong vạt áo của hắn.

“A.....” Binh lính đầu tường đột nhiên kêu ra tiếng, khiến cho đồng bọn kinh sợ cùng kêu lên, “Chuyện gì?”

“Phù!” Binh lính đầu tường vẫn bất động, hô hấp dần dần bình ổn.

Đồng bọn của hắn đầu tiên là ngẩn người, sau đó lập tức cười mắng: “Mẹ nó, lại trợn mắt ngủ.”

Một tay Phụng Tây Trắc bắt lấy ven tường thành, cả người treo bên ngoài, kêu khổ không ngừng, cũng âm thầm trách chính mình, lần sau nhất định phải nhớ kỹ bốn chữ ‘an phận thủ thường’, quyết không tham gia rắc rối nữa.

Hon mười sợi Tầm Ti lại bay xuống tường thành tạo thành một cái thang to, mỗi chân nàng điểm nhẹ, chậm chậm bước xuống.

Trên tường, một tiếng thét kinh hãi vang lên, “Đó là cái gì?”

Vài đồng bọn của hắc lười biếng nhìn theo, “Cái gì?”

Giữa không trung, bóng dáng của Phượng Tây Trác đen thui, giống như lá rụng, chậm rãi biến thành một điểm đen nhỏ, sau đó biến mất.

“..... Không có gì, ta nhìn nhầm!”

Trên bờ tường lại trở về trạng thái yên tĩnh như lúc ban đầu.

Những đám mây như màn che, từng tấc từng tấc một nuốt chửng ánh trăng.

Khi Phượng Tây Trác đuổi tới bụi cỏ lần trước gặp Mộ Tăng Nhất, mặt trăng chỉ còn lại một mảnh nhỏ.

Sắc trời càng u ám.

Gió thổi qua bụi cỏ, tạo ra từng làn sóng xanh. Tiếng lá cỏ cọ vào nhau xào xạc, lại có cảm giác hơi cô tịch.

Người nên đến, lại chưa đến.

Nàng đột nhiên nhớ tới, nhiều năm về trước, cũng từng có một nơi như vậy, một nam tử và một thiếu niên sóng vai nhau ngồi, cười nhìn trăng sáng trên bầu trời. “Chuyện thiên hạ có thiên hạ lo, quan hệ gì cùng con cháu?”

“Người không để ý tới thiên hạ sao?”

“Theo như lý luận của con thì chỉ có sáu chữ, do nó, tùy nó, mặc kệ nó.”

“Này, đó là bảy chữ, người học toán cũng quá kém rồi đó, đi ra ngoài đừng bao giờ nhận là nhi tử của Phế nhân ta.”

“Nhi tử của Phế nhân chính là phế tử..... Ai hiếm lạ chứ.”

“Người hiếm lạ trong thiên hạ, như cá trích sang sông, chẳng lẽ người không nghĩ muốn đứng ở chỗ cao nhất nhìn chúng sinh ở trong tay người chìm nổi?”

“Vậy người cứ chọn một con cá trích trong đám đó là được rồi.”

“Ha ha.” Nam tử đột nhiên quay đầu, nhìn tiểu cô nương bên người, “Trác Trác cảm thấy thế nào?”

Nữ hài nhìn nhìn thiếu niên, lại nhìn nam tử, sau đó chậm rãi cúi đầu.

“Trác Trác cứ nói, nói sai hay đúng đều không sao.” Nam tử cười tùm tùm cổ vũ.

Nữ hài rốt cục lấy dũng khí ngẩng đầu, “Buồn ngủ quá, phế nhân thúc thúc để ta ngủ đi. Sư phụ nói tiểu hài tử không thể thức khuya.” Dứt lời, lại ngáp lớn một cái.

Thiếu niên xì cười.

Nam tử thở dài, “Chẳng lẽ ta thật sự phải xuống núi đi tìm truyền nhân? Đúng là trời muốn dày vò ta đây mà.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đêm Không Ngủ [Hạ]

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Giọng nói của thiếu niên đã lớn đột ngột vang lên phía sau nàng.

Phượng Tây Trác không chút kinh ngạc, lười biếng duỗi eo, “Không có gì, chỉ là nhớ đến Phế nhân thúc thúc.” “Tốt nhất không cần nhớ. Hắc hiện tại đã là nhân vật người người trong thiên hạ đều muốn diệt trừ cho thống khoái, chạm tay là có thể bùng nổ. Nếu để người khác biết người cùng hắc có quan hệ, chỉ sợ lập tức sẽ bị lộ da rút gân.” Mộ Tăng vừa nói vừa ‘sợ hãi’ rụt bả vai.

‘Dự ngôn của Phế môn, chữ thiếu ý càng lộ, muốn giải nghĩa trong đó, chỉ có tìm phế nhân.’ Những câu về này cùng với lời tiên đoán của Phế môn lưu

truyền hậu thế, mọi người đều biết. Thế lực khắp nơi càng vì muốn biết lời giải đằng sau mà tìm kiếm không ngừng. Đáng tiếc hành tung của người trong Phế môn mờ hồ, tìm khắp chân trời góc bể. Đến nay, lời tiên đoán sắp thành truyền thuyết, mà người đưa ra lời tiên đoán càng thành truyền kỳ.

Nàng thở dài, “Cũng không biết hần tìm được truyền nhân không?”

“Tìm mười năm còn không tìm được..... Thật xứng với tên Phế nhân*.” Ngoại trừ “phế nhân”, hần cũng không tìm được định nghĩa nào tốt hơn.

*Phế nhân nghĩa là người vô dụng, người bỏ đi, cũng có nghĩa là người của Phế môn.

Phượng Tây Trác quay đầu nhìn thấy một túi đồ trên vai hần, “Thành công?”

“Thành công? Người hỏi cũng thật thoải mái.” Mộ Tăng Nhất lau lau mồ hôi lạnh, “Đêm nay chỉ có thể dùng từ mạo hiểm đến cực điểm để hình dung.....”

Phượng Tây Trác cắt ngang lời nói của hần, duỗi tay tiếp nhận lấy túi, “Dù sao cũng đã bình an vượt qua, quá trình nói hay không đều.....”

Mộ Tăng Nhất duỗi tay nắm chặt lấy túi đồ, ngẩng đầu nhìn trời.

Phượng Tây Trác kéo hai cái, thấy không nhúc nhích.

“Được rồi, quá trình nói hay không đều rất quan trọng.” Nàng lộ ra một nụ cười ngây thơ, “Sur huynh, ta thật sự rất muốn biết quá trình như thế nào, người nhất định phải kể nha.”

Mộ Tăng buông lỏng tay, bắt đầu dĩ nói: “Thật sự là hết cách với người. Thói quen thích nghe kể chuyện từ nhỏ tại sao vẫn chưa sửa được a?”

Người cho rằng ta không muốn bỏ sao?! Đến tột cùng là ai hết cách nha? Phượng Tây Trác ngẩng đầu nhìn về hướng vừa rồi hần nhìn.

“..... Lúc đó phía sau ta là một sơ hở lớn, ẩn nấp chỗ tối là đại cao thủ ngang tài ngang sức..... Đúng là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc!” Hần bắt mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, “Rốt cuộc người có nghe hay không?”

“Có có có, nghe đến nổi nhập thần.” Phượng Tây Trác cố gắng mở to hai mắt, “Sur huynh ẩn nấp chỗ tối, cao thủ để lộ sơ hở, sau đó thì sao?”

Tay Mộ Tăng Nhất chậm rãi sờ đến túi đồ.

Tinh thần Phượng Tây Trác rung lên, “A, ta nhớ lắm, là cao thủ ẩn nấp trong chỗ tối, sur huynh để lộ sơ hở. Có điều sur huynh võ công cái thế, trí tuệ hơn người, tất nhiên có thể biến nguy thành an, thoát khỏi khốn cảnh.”

Mộ Tăng Nhất thoáng vừa lòng. “Quả nhiên vẫn là Tây..... khụ, sur muội hiểu ta. Nói thì chậm, nhưng mọi chuyện khi đó xảy ra rất nhanh, trong màn đêm duỗi tay không thấy năm ngón, một đồ vật giống như sao chổi bỗng nhiên bay về phía ta!”

“Một đồ vật?” Phượng Tây Trác rốt cục cũng có chút tò mò. Nói thế nào thì phía sau ném đến cũng nên là ám khí linh tinh gì đó chứ.

“Bất cứ người tập võ nào khi gặp được loại tình huống như vậy đều có hai loại phản ứng, tránh đi hoặc ngăn cản. Có điều người tránh ở chỗ tối nói một câu, khiến ta thay đổi chủ ý.”

Con người của nàng chuyển động, ngạc nhiên nói: “Không tránh không chắn..... Sur huynh chớp lấy vật kia sao? Chẳng lẽ, vật đó chính là túi đồ này? Tây Hoang Kỳ Trân?”

Mộ Tăng Nhất cười híp mắt gật đầu, “Không hổ là sur muội của Mộ Tăng Nhất ta, suy một ra ba, thông minh.”

“Người kia nhất định nói là: Thứ người muốn.”

Mộ Tăng Nhất hắc hắc cười nói: “Không, lúc ấy hần nói: Bắt lấy.”

Khóe mắt Phượng Tây Trác khẽ giật giật, “Sur huynh quả nhiên lòng dạ bằng phẳng, quang minh lỗi lạc, ngây thơ hồn nhiên, tính trẻ con chưa hết, thấy chết không sờn, xúc động lòng người.” Nếu đối phương ném thuốc độc ám khí, cũng cứ bắt lấy như vậy sao?

Mộ Tăng Nhất lộ ra loại biểu tình ‘trời đất chỉ có ta, biết bao cô quạnh’: “Một người đẳng cấp cao thủ sánh ngang ta, khinh thường nhất chính là chuyện phóng độc hay ám khí đã thương người.”

Phượng Tây Trác nhìn túi đồ đặt trên tay hần, nhin xuống không nói lời nào.

“Đương nhiên, nguyên nhân chính là, ta nhận ra được giọng nói của người nọ.”

Phượng Tây Trác giật mình. Đây mới là nguyên nhân. “Người kia là..... Hàn đại tổng quản?” Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại những cao thủ trong thành Tùng Nguyên, cũng chỉ có thái độ của Hàn đại tổng quản là thâm sâu âm muội, có khả năng âm thầm hỗ trợ nhất.

Mộ Tăng Nhất thu lại bàn tay đặt trên túi đồ, “Sur muội quả nhiên có bảy phần trí tuệ của ta.”

Phượng Tây Trác vội vã đem túi đồ về sau lưng, tức giận nói: “Đừng có lòng vòng rồi mắng ta ngu ngốc.”

Mộ Tăng Nhất buồn bực nói: “Chúng ta rốt cuộc là ai lòng vòng mắng ai?”

“Có điều Hàn đại tổng quản vì sao lại giúp người? Hơn nữa, hắn lấy được Tây Hoang Kỳ Trân như thế nào?” Đôi lông mày của Phượng Tây Trác khẽ nhíu lại thành một gò núi nhỏ, “Sư huynh không thấy Hàn đại tổng quản này, đối với người tốt đến đáng ngờ sao?” Trận chiến trên Thủy Thượng cư cũng là hắn thoát mái tha người, hiện tại lại đưa Tây Hoang Kỳ Trân đến tận tay, cứ coi như là phổ độ chúng sinh, đối tượng cũng quá đặc biệt rồi.

Mộ Tăng Nhất chớp mắt lại hiện lên vẻ gian trá, “Hắc hắc, không phải sư muội vừa nói, dù sao cũng đã bình an vượt qua, quá trình không quan trọng hay sao?”

Phượng Tây Trác gật gật đầu, “Cũng đúng.” Lập tức ném chuyện này ra sau đầu.

“Phải rồi, cái đuôi nhỏ của người đâu?”

“Hiểu hiểu? Ta bảo nàng tùy tiện tìm một nơi trong cư dân để trốn rồi. Dù sao Tây Hoang Kỳ Trân mất trộm, hiềm nghi đối với ta là lớn nhất.”

Căn bản không phải là hiềm nghi hay không hiềm nghi, mà là đáp án khẳng định mười phần. “Người định khi nào thì tìm Trương Văn Đa ngã bài?”

Phượng Tây Trác vuốt túi đồ, “Ngày mai đi. Nhất định phải khiến hắn không kịp trở tay.”

“Vi Chung gia, sư muội quả nhiên tận hết sức lực.”

“Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*, ăn nhò ở đậu, chính là thâm thúy như vậy.” Phượng Tây Trác khịt khịt mũi, “Ai bảo chúng ta có Đại đương gia mà giống như không có.”

*Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: Thành ngữ ý chỉ ăn hoặc dựa vào người ta thì cũng nên tìm cách đáp trả.

“Lúc trước danh phận Lão đại, Lão nhị là do sư muội chọn trước.”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão đại không phải là lãnh trách nhiệm đảm đương quần hùng sao?”

“Theo lý giải của ta. .... Lão đại là người duy nhất có thể ra lệnh cho Lão nhị làm việc.”

Phượng Tây Trác tà ác cười nói: “Năng lực lý giải của sư huynh vô cùng cao minh, ai có thể lĩnh ngộ thấu đáo hơn ta?”

Mộ Tăng Nhất đảo đảo con ngươi, thức thời chuyển đề tài: “Có điều sư muội chọn nơi đến thật tốt đẹp. Thiên hạ phân tranh, không chừng chính là bắt nguồn từ Chung gia.” “Thiên hạ phân tranh, ngũ liệt ngưng chiến”, lời tiên đoán này đã truyền khắp Nam Bắc. Nhưng hôm nay ngay cả phân tranh thiên hạ còn chưa diễn ra, nói gì đến ngũ liệt ngưng chiến.

Phượng Tây Trác ngạc nhiên.

“Nếu sư muội có thể giữ được một cái mạng, có lẽ sẽ có được giang sơn trong lòng bàn tay.”

Phượng Tây Trác thôi kinh ngạc, tức giận nói: “Thà rằng Tuyên Triều tiếp tục kéo dài hơi tàn, để ta mỗi ngày có thể ngủ yên ổn một chút còn hơn.”

“Trời từ xưa đến nay không theo ý nguyện của con người đâu.” Tóc trên trán bị gió thổi tung, bay bay trước mí mắt hắn. Phượng Tây Trác không nhìn thấy ánh mắt của hắn, chỉ thấy được khoe miệng hơi hơi cong lên của hắn, cong như lưỡi liềm.

“Sư huynh, biểu tình của người thật quý dị.”

“Hả? Có sao?” Mộ Tăng Nhất vén tóc trên trán, lộ ra ánh mắt vô tội tới cực điểm.

Phượng Tây Trác rùng mình một cái, mang theo túi đồ nhấc chân bước đi.

“Sư muội, không nên lần nào cũng để lại một mình ta.” Lời nói của Mộ Tăng Nhất thật là động tình.

Phượng Tây Trác cũng không quay đầu lại nói: “Đó là bởi vì lần nào người cũng không đi trước.”

“Sư muội!” Mộ Tăng Nhất tội nghiệp hỏi, “Người đi đâu?” “Tìm cây thất cô! Không chết cũng đừng để ý đến ta!”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một Vở Kịch [Thượng]

Sau giờ ngo, Trương phủ mất đi vẻ tĩnh lặng sát khí ngập trời của ban đêm, thay vào đó là lớp vỏ rực rỡ phô trương, tầng tầng lớp lớp các lóe lên ánh sáng bằng bạc.

Xe ngựa lăn bánh chậm rãi trên đường phố, xuyên qua đường trước ngõ sau, dừng lại trước cửa lớn.

Thủ vệ vẻ mặt nghiêm túc nhìn thiếu nữ bước từ trên xe xuống. Tuổi tầm mười sáu mười bảy, giữa hai hàng lông mày khí khái hiên ngang, mặc dù có vẻ nhỏ nhắn mềm mại nhưng khí chất khiến người khác không thể khinh thường.

“Người tới là người phương nào?” Thủ vệ tiến lên một bước, ngăn trở đường đi của nàng.

Một tay thiếu nữ mang theo một túi đồ, tay còn lại rút từ trong tay áo ra một cái thiệp, đưa lại, “Tổng thành, Phụng Tây Trác.”

Thủ vệ biến sắc, nói nhanh “Xin chờ.” Sau đó người ở lại, một người vội vàng chạy vào trong phủ.

Phụng Tây Trác liếc nhìn thủ vệ đang trừng mắt nhìn nàng, thông dong cười nói: “Yên tâm, nếu ta đã đến, tất nhiên sẽ không bỏ chạy.”

Thủ vệ ngoảnh mặt làm ngơ vẫn trừng nàng như trước.

Phụng Tây Trác nhún nhún vai, tâm tư bay tới Hình Hiểu Hiểu.

Tính toán có lẽ hai ngày nữa Nguyễn Đông Linh sẽ đến, nàng để Hình Hiểu Hiểu ra thành chờ trước, để tránh phức tạp. Dù sao trên đầu Nguyễn Đông Linh vẫn đang đội mũ khâm phạm trọng yếu của triều đình, đây chính là đương kim thiên tử tự mình hạ lệnh không kẻ người sống hay chết. Tuy đã qua gần hai năm, nhưng sự truy đuổi của Hoàng đế đối với hần chưa bao giờ ngừng lại, nếu không hần cũng không cần từ Huỳnh Châu xa xôi mà chạy đến nương nhờ Chung gia. Tội trạng của Phụng Tây Trác, thậm chí toàn bộ Tự Tại sơn so với hần, cũng chỉ được coi là một phần nhỏ.

Đường đường là phó thống lĩnh của đại nội thị vệ lại dẫn theo một nửa thị vệ đại nội phản bội, khó trách Hoàng đế nổi trận lôi đình. Có điều một phần nguyên nhân cũng do Chung Chính muốn thu thập toàn bộ năm thủ lĩnh của năm phụng: Nam – Nam Nguyệt Phi Hoa, Tây – Phụng Tây Trác, Trung – Chung Chính, Đông – Nguyễn Đông Linh. .... Chỉ còn thiếu Bắc. Chung Chính đang vì lời dự đoán ‘ngũ liệt ngưng chiến’ mà tự mình xây dựng thế cục xem hần có thể tiến bao xa chăng?

“Phụng cô nương, Trương đại nhân cho mời.” Thủ vệ vừa rồi vào báo tin chạy đến, trên trán vẫn còn một tầng mồ hôi chưa kịp lau.

Phụng Tây Trác vỗ vỗ đầu ngựa, “Thay ta trông nom hai con ngựa này, chúng nó thích ăn cỏ non, uống nước sạch, không thích đứng gần những con ngựa trắng.” Thấy tên thủ vệ mặt mày nhăn nhó nhìn hai con ngựa đen, Phụng Tây Trác vừa lòng ôm túi đồ đi vào phía trong.

Kết cấu của Trương phủ tuy rằng đêm qua từ trên cao nàng đã nhìn đủ, nhưng ban ngày nhìn lại, vẫn thấy có nét phong tình khác hẳn.

Hoa hoa cỏ cỏ thoải mái tắm ánh mặt trời bây giờ mới nở rộ lên rực rỡ, trăm tia ngàn hồng, trong ngày xuân thi nhau khoe sắc tỏa hương. Đình đài lầu các cũng lộ ra chân thực, những cây tùng cảnh lá xanh um rợp bóng khắp nơi.

Cuối đường mòn, Hàn Tái Đình chấp tay sau lưng, sợi tóc xám trắng bị gió nhẹ nhàng thổi tung.

Phụng Tây Trác bước chậm lại, khi khoảng cách còn một thước thì dừng lại, “Văn bối Phụng Tây Trác bái kiến Hàn tiền bối.”

Ba chữ ‘Hàn tiền bối’ đã dung hợp đủ loại cảm kích vào trong. Ánh mắt hai người giao nhau, đều ngẫm hiểu ý.

“Ta có việc muốn hỏi ngươi.” Hàn Tái Đình mặc kệ nàng có phản ứng gì, xoay người đi về phía trước, giống như biết nàng nhất định sẽ theo kịp.

Trên thực tế Phụng Tây Trác đứng là lập tức bước theo.

Thủ vệ dẫn đường thức thời lui lại phía sau, chờ bọn họ cách xa khoảng năm sáu trượng mới chậm rãi theo ở phía sau.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi phất qua gò má mang theo hương thơm dịu nhẹ, vô cùng thoải mái.

Phụng Tây Trác đang hít thở không khí, bỗng nhiên nghe thấy Hàn Tái Đình nhẹ nhàng hỏi: “Đã dùng bữa sáng chưa?”

“Dùng rồi, một bát cháo thịt hành lá.” Phụng Tây Trác quay đầu nhìn hần, nín thở chờ lời nói kế tiếp, nhưng hần chỉ gật gật đầu, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Loại trầm mặc này kéo dài cho tới tận khi đến trước chính sảnh của Trương phủ.

“Chỉ có thể tới đây.” Hần dừng lại bước chân, xương gò má hơi hơi đỏ lên, khiến cho khuôn mặt thoát nhìn phần chán rạng rỡ.

Phụng Tây Trác đột nhiên thay đổi bước chân, nửa người khẽ nghiêng.

Vài bóng người từ các nơi nhảy ra, ăn mặc khác nhau, ánh mắt không thiện cảm trừng nòng, sau đó chuyển sang ôm quyền với Hàn Tái Đình, thái độ rất cung kính.

Hàn Tái Đình liếc mắt nhìn bọn họ một cái, khẽ gật đầu. Những người đó như trút được gánh nặng, lập tức phi thân vào trong sảnh đường.

Phượng Tây Trắc suy nghĩ một chút đã hiểu được điều kỳ lạ trong đó. Chắc hẳn đây chính là những cao thủ do Trương Văn Đa sai khiến mai phục trên đường để đối phó với nàng, có điều bởi vì Hàn Tái Đình dọc đường hộ tống mà không dám ra tay. “Hàn tiên bối có lòng che chở, suốt đời vẫn bối khó quên.”

Hàn Tái Đình cười cười không tiếp lời của nàng, mà hỏi ngược lại: “Người ăn cháo ở nơi nào?”

Phượng Tây Trắc ngẩn ra, “Đầu ngõ.”

Hàn Tái Đình gật đầu, “Ta chỉ muốn hỏi cái này mà thôi.” Dứt lời không để ý tới nàng vẫn còn há miệng, mà quay đầu đi về đường cũ.

Nếu nói Phượng Tây Trắc vốn mang ý kính trọng bởi vì Hàn Tái Đình ra tay giúp đỡ, thì giờ khắc này lại sinh ra một loại tình cảm thân cận khó nói. Dù cho không biết nguyên nhân tại sao hẳn làm như vậy, nhưng lại không hề hoài nghi dụng tâm của hắn, cho dù trước mắt là thời cuộc như vậy.

Nàng nhìn theo bóng dáng kia cho đến khi hoàn toàn biến mất, mới chậm rãi thu lại tâm tình, đi vào chính sảnh.

Đám cao thủ khí thế như ngựa hô tăng long ngòi ở hai bên trái phải, Trương Văn Đa ngồi ở ghế trên cùng. Phía sau hắn, là một con hổ bằng gỗ, bộ dạng giương nanh múa vuốt, như chỉ chờ người đến rồi lao vào!

“Thảo dân Phượng Tây Trắc bái kiến Trương đại nhân.” Nàng chuyển túi đồ lên trên vai, ôm quyền nói.

Trương Văn Đa chậm rãi ngẩng đầu, trong con ngươi đen bóng lóe ra ánh sáng lạnh lùng. Nếu bản quan không lầm. . . . . trên lưng Phượng Nhị đương gia hình như còn đang công lệnh truy nã đúng không? Tha thiết chạy đến phủ của bản quan, chẳng lẽ là muốn tự thú?”

Phượng Tây Trắc chớp mắt, “Trương đại nhân chẳng lẽ không biết, Kiều Dương Vương đã đáp ứng thả cho ta một con ngựa sao?”

“Ồ?” Ngón tay Trương Văn Đa bấm lấy lòng bàn tay, “Một khi đã như vậy, bản quan nên mời Vương gia tới tiếp đãi Phượng Nhị đương gia mới đúng.” Ánh mắt của hắn liếc sang người hầu cận đứng ở bên cạnh, người hầu lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Phượng Tây Trắc không để ý lăm túm lấy túi đồ trên lưng, đặt ở trên bàn trà, chậm rãi cười ra, “Có điều hiện tại ta muốn đến để lĩnh công với Trương đại nhân đây.”

Lốp lốp túi vải được mở ra, không biết đồ vật gì lại được gói đến sáu lớp vải. Tận cùng bên trong, là một pho tượng Bạch Ngọc song tu to bằng bàn tay, một cái bình sứ to bằng ngón tay cái, và một khối ngọc bích hình trăng lưỡi liềm.

Ánh mắt Trương Văn Đa nhìn chằm chằm vào ba đồ vật này, “Phượng Nhị đương gia từ đâu có được?”

“Nói đến cũng khéo.” Phượng Tây Trắc thở dài nói, “Hôm qua trong lòng ta có chuyện vương mất, đặc biệt đến tìm Kiều Dương Vương thương lượng. Ai ngờ lại nhìn thấy có người lên lút từ quý phủ đi ra, lòng hiếu kỳ nổi lên, cho nên đi theo.”

Trương Văn Đa cười lạnh, “Vi thể thật khéo léo phát hiện ra hán trộm Tây Hoang Kỳ Trân?”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Trương đại nhân quả nhiên liệc việc như thần. Vốn ta nhìn thấy hai tay hán trộm tron đang chuẩn bị rời đi, lại thấy hán bối ở dưới gốc cây ra một túi đồ. Ta lập tức nghĩ đến Trương đại nhân từng dặn bố cáo toàn thành nói Tây Hoang Kỳ Trân bị mất trộm, cho nên thả rằng đoán sai, cũng không thể bỏ qua niềm tin đoạt túi đồ đó về đây.” Nói tới đây nàng lại thở ra một hơi, “May mà lúc đó kiên trì, nếu không chẳng phải sẽ vô tình bỏ mất cơ hội lập công lớn rồi!”

“Người đó đâu?”

Phượng Tây Trắc cười gượng nói: “Trương đại nhân cũng biết đạo tặc không phân biệt nhà, ta đen ăn đen* đã là tối kỵ của nghề nghiệp này, sao có thể nào đuổi tận giết tuyệt đối phương?”

*Đen ăn đen: ý chỉ xã hội đen, hay đạo tặc thanh toán lẫn nhau.

Tay phải Trương Văn Đa vuốt cằm nhẹ, “Đạo tặc chẳng phân biệt nhà? Hừ hừ, không biết chừng còn là một nhà?”

Phượng Tây Trắc nhìn ngón tay của mình, trong miệng u oán vô hạn, “Sư huynh từng nói một ngày làm đạo phi, thì cả đời là đạo phi, bỏ gian tà theo chính nghĩa tương đương với chuyện tự tìm đường chết, quả nhiên không sai. Ai, chung quy vẫn là ta quá ngây thơ rồi, còn tưởng rằng Trương đại sẽ khác những vị quan không phân biệt tốt xấu kia. . . . .”

Trương Văn Đa mặc kệ nàng chế giễu trào phúng, vẫn không đáp lời.

“Lời nói của Phượng cô nương, bốn vương tin năm phần.” Thượng Tín chưa thấy người, đã thấy tiếng.

Chương 11: Một Võ Kịch [Trung]

Phượng Tây Trắc ngẩn người. Thượng Tín xuất hiện nàng không bất ngờ, nhưng hấn lại thay nàng nói tốt? Điều này thì đúng là nên suy nghĩ.

Trương Văn Đa nghe thấy tiếng Thượng Tín lập tức đứng dậy, đi ra cửa hành lễ với hấn: “Hạ quan không tiếp đón từ xa, thất lễ.”

Thượng Tín khoát tay áo, không nhìn hấn mà đi thẳng đến ghế ngồi.

Người hầu nhanh mắt, lập tức đi đổi một bình trà mới.

Trương Văn Đa cũng trở về ghế ngồi, nhất thời không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Vốn nghĩ Thượng Tín phụ trách việc tiêu diệt Tự Tại sơn, chắc hấn sẽ đối địch với Phượng Tây Trắc như nước với lửa, nhưng nghe lời nói vừa rồi của hấn dường như có ý giải vây. . . . . Một Hàn Tái Đình đã đủ khiến hấn đau đầu, hiện tại lại nhiều thêm một Kiều Dương Vương, chẳng lẽ thế lực của Chung gia đúng là không đơn giản như bên ngoài nhìn thấy, hay là Hoàng đế cho tới tận bây giờ vẫn không thể quên được tình cảm với Chung Lâm Lang?

Nghĩ đến đây, lời nói vốn chuẩn bị để làm khó dễ Phượng Tây Trắc của hấn như bị tắc ở cổ họng, trước sau vẫn không thể phun ra khỏi miệng.

Phượng Tây Trắc ngồi bất động trên ghế, thấy bọn họ người uống trà vẫn uống trà, người trầm tư vẫn trầm tư, dần dần mất kiên nhẫn, “Nếu như Trương đại nhân tạm thời chưa nghĩ ra nên báo đáp như thế nào, ta xin phép cáo từ trước, đợi Trương đại nhân suy nghĩ kỹ sẽ lại đến lĩnh thưởng.”

“Phượng cô nương chậm đã.” Khẩu khí của Trương Văn Đa so với lúc trước giảm ra vài phần, “Là bản quan vô lễ. Nếu quả thật Phượng cô nương có nhu cầu, chỉ bằng trước nghỉ ngơi tạm ở Trương phủ ta, đợi ngày mai cùng nhau thương lượng?”

Phượng Tây Trắc nhìn hấn, lại nhìn Thượng Tín, thoải mái cười nói: “Cũng tốt.”

Trương Văn Đa thấy nàng đáp ứng sáng khoái như thế, không khỏi có chút giật mình. Theo như lời của cao thủ trong phủ, đêm đó trên Thủy Thượng cư, nàng và Hàn Tái Đình đều thả cho tên đạo tặc kia một con ngựa, ngay cả Thượng Tín cũng đoán bọn họ có liên quan, bởi vậy vẫn ngầm phái người theo dõi. Mặt ngoài hấn ung dung thản nhiên, nhưng đã an bài không ít tai mắt chung quanh nàng. Đến ngày hôm qua, tai mắt theo dõi đột nhiên bị nhử đi, khiến cơ hội hấn cho rằng đang tới gần thì nàng lại mất tung mất tích. Sau đó, nửa đêm không hiểu sao nàng lại xuất hiện trong Trương phủ, Tây Hoang Kỳ Trân cũng theo đó mà mất trộm. . . . . Dù loại dấu hiệu cho thấy hành tung của nàng vô cùng quý dị, bụng dạ khó lường, nhưng hôm nay nàng lại mang Tây Hoang Kỳ Trân đến tranh công? Trong hồ lô của nàng đến tột cùng bán thuốc gì*?

*Trong hồ lô bán thuốc gì: Mượn hình ảnh quả hồ lô để ví với những sự việc khó hiểu, chưa nhìn thấu được.

Hấn nhìn thiếu niên tuấn tú đang ngồi trên ghế.

Thân là đường đệ mà đương kim thánh thượng sùng tín nhất, cư nhiên lại bao che cho người của Tự Tại sơn hại dân hại nước cách xa kinh thành, thậm chí còn cách xa Tùng Nguyên cả ngàn dặm, trong này chắc chắn còn có nguyên nhân không muốn người khác biết đến. Là vì Chung gia? Hay vì. . . . . Bí bảo?

Trong lòng hấn dần dần lạnh lẽo. Tòa thành Tùng Nguyên hấn cai quản hơn mười năm đột nhiên lại khiến hấn cảm thấy xa lạ, dường như nơi này đã bị người khác đào vô số hố ngầm, không cẩn thận sẽ ngã vào – muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được.

Diệp Bách Tàn Phụng.

Chữ đỏ trên bảng hiệu treo cửa vô cùng mới, hiển nhiên là mới treo lên không lâu.

Phượng Tây Trắc ôm một chùm nho, vừa ném nho vào trong miệng, vừa đi lại lắc lư trong sân.

Vài nha hoàn vô cùng cung kính theo sát phía sau nàng, trên tay nâng một đồng đồ ăn.

“Nơi này thật tốt, bốn phía đều là lầu gác, hoàn toàn bị vây kín nha.” Phượng Tây Trắc ngồi ở trên thành cầu, nhìn cá vàng bơi lội trong suối nhỏ, “Ta như biến thành cá trong ao, bơi đông bơi tây cũng không thoát nổi.”

Bọn nha hoàn cúi đầu cảm như hén, không dám trả lời.

Phượng Tây Trắc cười tùm tùm nói: “Ta nói đùa thôi, có thể ở lại một nơi tốt như thế này, đúng là phúc khí của ta. Ở Chung gia, ta sống trong một tiểu viện rất xa phía Tây, mỗi lần lão đại hô triệu tập, ta phải chạy như điên, may là khinh công tốt, nếu đổi thành người khác chỉ sợ lúc nào cũng phải buộc một con ngựa bên người.”

Một nha hoàn vội vàng chạy tới, “Phượng cô nương.”

Phượng Tây Trắc chỉ vào nàng cười nói: “Nhưng dù sao tư thế chạy của ta vẫn ưu nhã hơn nàng.”

Nha hoàn chạy đến gần, cố nén hơi thở dồn dập, ra sức nói: “Kiều Dương Vương giá lâm.”

Phượng Tây Trắc ừ một tiếng.

Nha hoàn đợi nửa ngày không thấy nàng có động tĩnh gì, đành phải nói lại: “Phượng cô nương, Kiều Dương Vương giá lâm.”

Phượng Tây Trắc nghiêm mặt nói: “Ta đã biết.”

Đám nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, trong đó một người đánh bạo lên tiếng: “Phượng cô nương không đi tiếp giá sao?”

Phượng Tây Trắc phì cười nói: “Hắn cũng không phải chân tay tàn phế muốn ta đến đẩy xe lăn, có gì mà phải tiếp.”

“Bỏn vương đúng là nên cảm ơn ngươì không tới tiếp giá.” Sắc mặt Thượng Tín không vui đi ra từ sau cổng vòm.

Bọn nha hoàn cả người run lên, đồng loạt quỳ xuống, “Bái kiến Kiều Dương Vương.”

Thượng Tín trừng mắt nhìn Phượng Tây Trắc vẫn đang ngồi vô cùng thoải mái, nói: “Phượng Nhị đương gia ngay cả khí lực đứng lên cũng không có sao?”

Phượng Tây Trắc run run bàn chân, rất nghiêm túc nói: “Vốn vẫn có, nhưng vừa thấy khí thế hào hùng của Vương gia đại nhân thì bị bay sạch rồi.”

Thượng Tín lạnh lùng liếc mắt nhìn đám nha hoàn còn quỳ trên mặt đất, nói: “Các ngươì cũng không có khí lực sao?”

Bọn nha hoàn vội vàng đứng dậy chạy đi nơi khác.

“Không có chuyện gì thì không lên chùa Tam Bảo a. Kiều Dương Vương đại nhân.” Phượng Tây Trắc cầm trong tay quả nho cuối cùng, tiếc nuốt bỏ vào trong miệng, ngay cả vỏ và hạt cũng nuốt xuống.

Thượng Tín nhíu mày, đi thẳng vào vấn đề: “Bí bảo đồ có phải ở trên tay ngươì hay không?”

Phượng Tây Trắc thần nhiên nói: “Không phải.” Hai tay nàng trống trơn, quả nho cuối cùng cũng đã bỏ vào trong miệng, đâu có bảo đồ gì? Cho nên lời này không phải nói dối.

“Ngươi quả nhiên biết chuyện về bí bảo đồ.”

“Hiện tại toàn bộ thành Tùng Nguyên chỉ còn vài người không biết thì phải?” Nàng nhún vai nói, “Gần đây không phải tiết mục kể chuyện trong quán trà đã đem mọi chuyện nói đến chân thật rõ ràng sao?”

“Đây chẳng phải mục đích của các ngươì ư?”

Phượng Tây Trắc ngăn ra, “Mục đích của chúng ta?” Lập tức bừng tỉnh, thì ra hần hoài nghi người thuyết thư là do nàng bố trí. Có điều chuyện này cũng quá vô lý rồi, chuyện bí bảo đồ nếu truyền ra ngoài, vậy sẽ tạo nên những bức bản đồ giả, thành ra cục diện cái đích cho mọi người chỉ trích. Trương Văn Đa có muốn ra tay với Mộ Tăng Nhất, cũng do dự: Đến tột cùng thì một phần tư tám bản đồ có đáng để đối địch cả thiên hạ hay không?

“Cái này cũng thật có ý tứ.” Nàng khẽ cười. Thế lực trong thành Tùng Nguyên phức tạp, hiện tại thành ra cục diện ta nghi ngờ ngươì, ngươì nghi ngờ hần, hần lại nghi ngờ ta lẫn lộn hỗn loạn. Không cần biết ai đang âm thầm động tay động chân, đều sẽ dẫn đến những suy đoán khác nhau. Trước khi Tiêu Tấn ra tay hần đã suy nghĩ đến chuyện này rồi chứ? Nếu không phải hần từng xuất hiện trước mặt nàng, cũng chính miệng nói ra bốn chữ ‘Xa châu, Tiêu Tấn’, có lẽ nàng sẽ không nghĩ đến chuyện đường đường một người kẻ tặc phủ Lam quận vương lại xuất hiện tại Thụy Châu ngàn dặm xa xôi này.

“Ngươi muốn phủ nhận?” Ngờ khí Thượng Tín mang theo vẻ khinh thường.

Phượng Tây Trắc gật gật đầu, “Đúng là nhất định phải phủ nhận, chuyện không làm, ta quyết không chịu nhận tiếng xấu thay cho kẻ khác. Có điều, nếu ngươì không tin, ta cũng không biết làm thế nào.”

Thượng Tín hừ lạnh một tiếng.

“Chẳng qua là tiếc thay cho tên của ngươì. Cái gì mà Thượng Tín, tốt nhất nên đổi thành Thượng Bất Tín thì hơn.”

“To gan!” Thượng Tín cả giận nói, “Tục danh của Bỏn vương lại để một tiện dân như ngươì tùy ý mang ra trêu tức sao?”

Phượng Tây Trắc chậm rãi đứng lên, không chút khiếp sợ nói: “Vương gia hần là nên cảm thấy may mắn. Ngươi chẳng qua chỉ bị tùy ý trêu tức tục danh, mà không phải bị tiện dân mang ra tùy ý trêu tức tính mạng.”

Tay Thượng Tín đè lại bên hông, sát ý ngập tràn con ngươì.

“Vương gia đã từng giết người chưa?” Nàng không để ý tới vẻ mặt của hắn mà tự mình nói tiếp, “Chắc là đã giết rồi đúng không? Người có địa vị cao tại thượng như Vương gia, không giết vài tiện dân, thật sự là ô nhục thân phận. Ta cũng từng giết người, có điều giết đều là đám quan lại cao cao tại thượng. . . . . Quan lại khẩu khí càng lớn, giết đi càng thỏa lòng. Còn nhớ tên quan đầu tiên ta gặp được, cũng là Tri Phủ một phương, vô duyên vô cớ mang mấy chục người đến tuyên bố muốn bắt ta về làm tiểu thiếp. Có điều hắn mạng lớn, ta chỉ giết mấy tên thủ hạ của hắn, hiện tại nhớ lại, đúng là hối hận. Cho nên ta vô duyên vô cớ, chính là hy vọng lần sau có cơ hội như thế, quyết không buông tha! Năm ấy, ta. . . . . mười một tuổi. Khi đó Vương gia đang làm gì? Có phải hay không dùng tước danh tôn quý của người. . . . . đe dọa tiện dân?”

Sắc mặt Thượng Tín khi trắng khi xanh, cuối cùng mới chậm rãi trầm xuống, nửa ngày nói một câu: “Nếu như để ta phát hiện ra bí bảo đồ ở trong tay người, ta quyết không buông tha!”

Phượng Tây Trắc mỉm cười nhìn hắn rồi đi, xác định không nghe thấy tiếng bước chân của hắn nữa mới thở ra một hơi, “Nhất định là do ăn nhiều vô nê, mới không giữ mồm giữ miệng như vậy. Hô, hiện tại vẫn không phải là thời điểm thích hợp xung đột với hắn, không biết câu chuyện bịa vừa rồi có che đậy được không?” Nàng quay đầu nhìn cái bóng của mình trên mặt nước, lẩm bẩm nói, “Thời điểm mười một tuổi, chắc cũng có chút tư sắc đi?”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Một Vở Kịch [Hạ]

Những tia nắng sớm mai đầu tiên chiếu vào phòng qua song cửa sổ.

Phượng Tây Trắc đang trong giấc ngủ mơ màng bỗng nhiên phi thân bật dậy, tiện tay nhấc lên áo choàng nha hoàn treo trên bình phong, khoác lên người, sau đó bay ra ngoài cửa.

Thượng Tín đang khoanh tay đứng ở dưới hành lang, hai hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhẹ nhàng nhăn lại, hai mắt nhìn bụi hoa cẩm tú phía trước đến ngây ngốc. Nghe được tiếng người xé gió mà đến bỗng nhiên quay đầu, thấy Phượng Tây Trắc quần áo không chỉnh tề, sợi tóc hỗn loạn, hơi ngăn người.

“Sáng sớm tỉnh mơ, Kiều Dương Vương đại giá quang lâm không biết có gì chỉ giáo?!” Sáng sớm đã bị đánh thức, nàng thật sự khó mà tỏ ra thái độ hòa nhã được.

Thượng Tín rất nhanh lấy lại tinh thần, lạnh mặt nói: “Tri Phủ ngày hôm qua người nói đến, tên gọi là gì?”

Phượng Tây Trắc mờ mịt nhìn hắn, “Tri Phủ?”

“Ngày hôm qua người nhắc đến, quên rồi sao?”

Thấy hắn nghi ngờ nheo mắt lại, Phượng Tây Trắc giống như bị dội cả một chậu nước lạnh vào đầu, đột nhiên giật mình nói: “A, người nói hắn. . . . . tên của hắn, sao ta biết được?” Nàng dụi dụi mắt, nói: “Hắn tới bất ngờ, đi vội vã, ta chưa kịp hỏi.”

Thượng Tín nói: “Chẳng lẽ sau đó người không đi tra?”

“Lúc đó ta mới mười tuổi nha, tra thế nào?”

“Hôm qua không phải người nói mười một tuổi sao?”

“Ngày đó sinh nhật của ta, chính là lúc giữa mười tuổi và mười một tuổi, người hỏi cái này để làm gì?” Vương gia đại nhân, người có rảnh rỗi thì đi đầu để nuôi chim nha, đừng có mà vừa sáng ra đã quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.

Khóe miệng Thượng Tín cong lên, “Chỉ là bốn vương không muốn có người bịa đặt hãm hại mệnh quan triều đình.”

“Vương gia cảm thấy hiện tại quan nhân còn có đường sống để người ta bịa đặt hãm hại sao?” Phượng Tây Trắc cười cười nói.

Thượng Tín mỉm cười, “Không cần biết là thật hay giả, bốn vương nhất định phải tra xét rõ ràng, có điều còn hy vọng Phượng Nhị đương gia hợp tác.”

Nụ cười của Phượng Tây Trắc khế cứng lại, “Chuyện bất bình trong thiên hạ nhiều vô số kể, sao Vương gia phải để tâm một chuyện này?”

Thượng Tín ngạo nghễ nói: “Bởi vì bốn vương cao hứng.”

Phượng Tây Trắc thở dài, “Được Vương gia nhìn trúng như thế, thật không biết là nên vui hay nên sầu đây.” Sầu, tuyệt đối là sầu.

Thượng Tín không đồng ý cũng không phản đối nhìn nàng chăm chăm.

“Thật ra chuyện là như thế này. ....” Quả nhiên, một lời nói dối cần càng nhiều lời nói dối đi kèm.

Sau thời gian khoảng một nén hương giải đáp nghi vấn, Thượng Tín mới hài lòng rời đi, để lại Phụng Tây Trắc một mồi lê thân về phòng tiếp tục ngủ bù. Mặt trời lên cao.

Dưới ba thúc bốn giục của nha hoàn Trương phủ, Phụng Tây Trắc mới miễn cưỡng tỉnh dậy.

“Không có cái gì ăn sao?” Nàng vuốt vuốt bụng đang kêu réo âm ỉ, dày mặt hỏi.

Nha hoàn che miệng cười, “Một canh giờ trước lão gia đã chuẩn bị yến rượu tại Ngọc Thực lâu để khoản đãi cô nương.”

Phụng Tây Trắc bắt mẫn bữu môi, “Không phải Thủy Thượng cư sao?”

Nha hoàn vội vàng giải thích: “Thủy Thượng cư hôm qua đã rời khỏi Tùng Nguyên, trở về Phiên Châu.”

“Đi rồi?” Không biết cuối cùng là ai bồi thường cho ai?

“Bởi vì hai tháng nữa sẽ đến sinh nhật của Trương Tôn công tử.”

Phụng Tây Trắc giật mình. Sinh nhật của chủ tử, chính là cơ hội để thủ hạ biểu hiện.

“Phụng cô nương, đã chuẩn bị tiệc được chưa?” Nha hoàn thật cẩn thận hỏi.

Phụng Tây Trắc ôm bụng, yếu ớt nói: “Thật ra người còn vội hơn cả ta.”

Từ sau khi Thủy Thượng cư rời khỏi Tùng Nguyên, chuyện làm ăn của Ngọc Thực lâu lại phát đạt trở lại. Cách đây mấy ngày, ở trước cửa còn có thể giăng lưới bắt chim, giờ phút này lại ngồi đầy khách.

Phụng Tây Trắc vừa đến cửa lâu đã có người ra tiếp dẫn nàng đến một gian phòng. Đây cửa ra, Trương Văn Đa đang ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Hạ nhân dẫn đường nhỏ giọng nói: “Trương đại nhân, khách đã đến.”

Trương Văn Đa “ừ” một tiếng, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Phụng Tây Trắc sờ sờ lông mày, phát tay để cho hấn lui ra.

Trên bàn vuông, bày đủ mọi loại thức ăn nổi tiếng một phương, khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Nàng không khách khí vội vàng ngồi xuống ghế, cầm lấy đôi đũa bắt đầu gấp thức ăn.

Trương Văn Đa đợi nửa ngày cũng không thấy nàng nói chuyện, không nhịn được phải mở mắt ra xem, vừa lúc nhìn thấy nàng đang chuẩn bị nhét miếng vịt hoa quế cuối cùng vào trong miệng.

“Trương đại nhân. .... đói bụng không?” Đôi đũa đang kẹp miếng vịt hoa quế trên tay Phụng Tây Trắc hơi ngừng lại, nhưng không có ý định thả ra.

Hai gò má Trương Văn Đa khẽ giật giật, “Bản quan đã gọi vài món ăn nổi tiếng của Ngọc Thực lâu, một lát nữa sẽ được mang lên.”

Nghe thế Phụng Tây Trắc mới an tâm nhét miếng thịt vào miệng.

Trương Văn Đa dời ánh mắt, “Phụng Nhị đương gia. .... Vì sao lại đến Tùng Nguyên?”

Phụng Tây Trắc gỡ xương ra, nuốt hoàn toàn thịt xuống bụng mới chậm rãi nói: “Bởi vì Tùng Nguyên gần Tổng Thành.”

Ánh mắt Trương Văn Đa âm trầm, “Thiên Túc, Cao Mạch cũng rất gần Tổng thành.”

Trong lòng Phụng Tây Trắc căng thẳng. Thành hay bại, chính là lúc này, phải xem bí bảo đồ trong tay có thể kiếm chế được hấn hay không. “Mục đích thật sự của Trương đại nhân, hình như không phải Tây Hoang Kỳ Trân đúng không?”

Ánh mắt Trương Văn Đa liếc về phía nàng, nhưng không hề mang theo chút giật mình nào, “Phụng Nhị đương gia quả nhiên biết tung tích của vật đó.”

“Không những biết, còn có thể lấy được.” Nàng cố ý nói mập mờ nhất có thể.

“Phụng Nhị đương gia cũng biết giá trị thật sự của vật đó sao?”

Phượng Tây Trắc nghiêng đầu, “Tiền?”

“Bất cứ thứ gì không nắm trong tay, đều không phải của mình.” Trương Văn Đa từ từ đứng lên, hai ngón tay nắm lấy lá lan trong bồn hoa trên bàn trà, “Chỉ khi nắm chặt được, mới là của chính mình. Đừng nói một phần tư bí bảo đồ, cho dù là một tấm bảo đồ hoàn chỉnh, trước khi nó có thể biến thành kho báu, nó vẫn chỉ là một tấm da trâu vẽ này nọ.”

Phượng Tây Trắc nháy mắt mấy cái, “Ý tứ của Trương đại nhân là?”

“Có điều giá trị lớn nhất của bí bảo đồ chính là ở bảo tàng thần bí giống như lâu đài trên không sau lưng nó.”

Phượng Tây Trắc lập tức bắt lấy ý tứ trong lời nói của hắn, “Trương đại nhân muốn nói đến, giá trị giao dịch của nó sao?”

“Phượng Nhị đương gia quả nhiên là người thông minh.” Trương Văn Đa quay đầu, trong mắt lộ ra một chút tán thưởng, “Không phải Phượng Nhị đương gia chuẩn bị dùng nó để đưa ra giao dịch với bản quan hay sao?”

Nàng thờ dãi, “Đúng là như thế.”

“Có điều cái đó còn phải xem. .... Mảnh bí bảo đồ này có đáng giá với yêu cầu của Phượng Nhị đương gia hay không?”

Cửa bị gõ nhẹ hai cái.

Vài hạ nhân nối đuôi nhau đi vào, đem từng món thức ăn sắc hương mê người nhẹ nhàng đặt lên bàn, rồi lại lập tức lui ra ngoài.

Phượng Tây Trắc nhân cơ hội này điều chỉnh lại suy nghĩ. Đợi khi tâm tình bị vài câu nói nhẹ nhàng băng quơ của hắn đã kích đến bất ổn, dần dần bình tĩnh lại. .... Vụ giao dịch này đến tột cùng có nên làm hay không? Thế cục trong thành Tùng Nguyên phức tạp, nếu không cẩn thận, hành tung của Nguyễn Đông Linh bị lộ thì đúng là nguy hiểm. Trương Văn Đa, Thượng Tín tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lập công tốt như thế này. Mà Tiêu Tấn và Hàn Tái Đình cũng khó đảm bảo sẽ không giơ chân chắn ngang. Nhưng nếu không làm, tất cả những chuyện lúc trước sẽ tan như bọt nước. Nguyễn Đông Linh bởi vậy mà trở mặt với Chung gia, địa vị của Tự Tại sơn trong Chung gia sẽ trở nên vô cùng xấu hổ.

Nàng một tay đỡ đầu, trong lòng giao chiến dữ dội.

“Phượng Nhị đương gia, suy tính thế nào?” Trương Văn Đa đứng ở bên bàn trà, từ trên cao nhìn nàng.

“Trước khi ta báo giá, có thể để ta tìm hiểu giá bán thấp nhất trong lòng Trương đại nhân được không?”

Trương Văn Đa buông tay, “Xin cứ tự nhiên.”

“Trương đại nhân đánh giá Chung gia thế nào?”

“Khi Chung hoàng hậu còn sống, Chung gia cũng coi như hiển hách một thời. Có điều đáng tiếc, gốc rễ không sâu, cành lá không lớn, trong tay không binh không thế. ....” Hắn dừng lại một chút, cười lạnh nói, “Có coi như âm thầm chiêu binh mãi mã, cũng chỉ như muối bỏ biển, không có chỗ đứng. Muốn tranh thiên hạ, khác gì châu chấu đá xe.”

Phượng Tây Trắc không ngờ hắn nói trần trụi như vậy, tâm tư thay đổi thật nhanh, “Nếu như thêm đại nội thị vệ thì sao?”

Về châm chọc trong mắt Trương Văn Đa chợt tắt, “Nguyễn Đông Linh?” Hiện tại đại nội thị vệ của kinh thành đương nhiên không có khả năng tìm đến nương tựa Chung gia, cho nên bây giờ Nguyễn Đông Linh chỉ có thể lưu vong ở bên ngoài: “Ngay cả Lận quận vương còn không dám nhận người, chẳng lẽ Chung gia lại muốn thu?”

Phượng Tây Trắc nói: “Trương đại nhân có thể cho mượn đường hay không?”

“Các ngươi muốn đi qua Tùng Nguyên?” Động tác của hắn chậm rãi dừng lại, roi vào trầm tư.

Phượng Tây Trắc cũng không thúc giục, chỉ yên lặng dùng bữa.

Sau một lúc lâu, Trương Văn Đa mới nói: “Đến Tổng thành, Tùng Nguyên không phải là con đường duy nhất.”

Phượng Tây Trắc cười mà không đáp.

“Đây là điều kiện của Nguyễn Đông Linh sao? Nếu Chung gia không đủ thực lực có thể để hắn nghênh ngang mượn đường đi qua Tùng Nguyên, hắn sẽ đầu quân vào mình chứ khác?” Trương Văn Đa cười dài nói, “Xem ra những ngày tháng của Phượng Nhị đương gia ở tại Chung gia, cũng không phải rất vừa ý nha.” Chuyện khó giải quyết như vậy lại rơi vào tay Tự Tại sơn từ trước đến nay luôn cùng quan phủ đối lập.

“Thiên hạ hôm nay, còn ai có thể sống như ý mình?”

Trương Văn Đa xoay người, ngón tay đặt tiếp tục vuốt ve lá lan, “Mượn đường qua Tùng Nguyên có thể. Có điều phải tránh được tai mắt của Kiều Dương Vương cùng Hàn Tái Đình.”

“Trương đại nhân có thượng sách gì không?”

“Có đội ngũ nhiều người nào, mà không khiến người khác hoài nghi không?”

Phượng Tây Trác không hề nghĩ ngợi lập tức nói: “Đưa ma, rước dâu, gánh hát. ....” Những chuyện như thế này nàng đã làm rất nhiều rồi, những thứ này đều là phương thức thông thường.

“Vậy rước dâu đi.” Trương Văn Đa gần từng chữ một, “Nhiều người, náo nhiệt, mới để đục nước béo cò.”

“Trương đại nhân đúng là kiến thức sâu rộng.”

“Phượng Nhị đương gia sẽ trả tiền chứ?”

Phượng Tây Trác nhón mi cười, “Đương nhiên. Có qua có lại, danh dự bảo đảm.”

Có Trương Văn Đa phái người che chắn, Phượng Tây Trác thực dễ dàng cắt bỏ những cái đuôi phía sau, đi đến núi Thiên Hà trước đó đã hẹn sẵn với Hình Hiểu Hiểu. Núi Thiên Hà ở phía Tây Bắc của thành Tùng Nguyên, trên núi cây cối rậm rạp, ngoại trừ tiểu phu lên núi đốn củi, thường thì rất ít người qua lại.

Dọc đường lên núi, bên tai tràn ngập tiếng chim hót côn trùng kêu vang, mũi ngửi được hương hoa cỏ tươi mát, tâm tình của nàng đột nhiên cảm thấy trống trải.

Giữa cây cối xanh um tươi tốt, một thân ảnh ngược bóng mà đứng, cao ngất oai hùng không kém gì từng bách.

Phượng Tây Trác tung người một cái rơi xuống trước mặt người nọ, ôm quyền mỉm cười nói: “Tự Tại sơn, Phượng Tây Trác.”

“Nguyễn Đông Linh.” Hắn hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thời điểm hắn đánh giá nàng, nàng cũng đang nhìn hắn. Mây kiếm tà nghiêng bị lấp bởi tóc mai, ngũ quan cương nghị, một đôi mắt khi nhìn người thì cứng rắn như sắt, xem ra là một người cường hãn nói một thì không có hai. Có điều cũng chỉ người có người như vậy, mới dám coi trời bằng vung, vứt bỏ Hoàng Đế đi?

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Những lời khách sáo này nàng đã nói mười mấy năm nay nhưng có lẽ giờ phút này mới là chân thành tha thiết nhất.

Nguyễn Đông Linh quay cổ ra sau, chậm rãi xoay người.

Phượng Tây Trác theo bước chân của hắn, đi lên trên núi.

Hai bên đường, vài đại hán mặc trang phục đạo phi đứng ở dưới tàng cây, nhìn nàng với ánh mắt khó dò.

“Phượng Tây Trác.” Nguyễn Đông Linh nói ít mà ý nhiều.

Phượng Tây Trác phát phát tay với bọn họ, “Phượng trong phượng hoàng, Tây trong đông tây, Trác trong tuyết trác.”

Mấy đại hán khẽ gật đầu, coi như là chào hỏi. Động tác này ở trong mắt người khác là vô cùng ngạo mạn, nhưng đối với bọn họ mà nói, đã là vô cùng hiếm thấy. Dù sao trước khi lưu vong bên ngoài thế này, bọn họ cũng từng ở trung tâm hoàng thành nơi tối cao của thiên hạ, mỗi ngày tiếp xúc đều là những người có quyền có thế, đối với bọn họ Phượng Tây Trác cũng chỉ là giặc cỏ. Cho dù nay hoàn cảnh khác xưa, nhưng ngạo khí này đã ăn sâu vào tủy xương không thể mất đi một sớm một chiều.

Hai người đi lên đỉnh núi, mây mù lượn lờ ngay trên đỉnh đầu khoảng ba thước. Nhìn về phía trước, thành Tùng Nguyên thu lại thành một khối nhỏ, kẹt tại nơi giao giữa đất và trời.

“Ngày mai trước khi mặt trời mọc, từ nơi này rước dâu qua thành Tùng Nguyên, đón được tân nương, lập tức rời đi theo cửa nam” Phượng Tây Trác nói ra toàn bộ kế hoạch, “Sinh lễ và lễ phục đêm nay ta sẽ đưa tới.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Chỉ có thể thôi sao?”

Phượng Tây Trác không bận tâm tới ý tứ khiêu khích trong lời nói của hắn, lạnh nhạt nói: “Tùng Nguyên không phải là phạm vi thế lực của Chung gia.”

Nguyễn Đông Linh im lặng không nói.

“Tuy rằng so với Tứ đại quân vương, Chung gia không thể bằng, nhưng. ....”

“Phượng Tây Trác.”

Lời nói đột nhiên bị đánh gãy, nàng hơi ngạc nhiên nhìn về mặt đầy nghiêm túc của hắn.

“Muốn ở dưới mảnh đất thiên hạ này bực lộ tài năng, nguoi còn kém rất xa.”

Phượng Tây Trác khẽ run lên, hàng lông mi ẩm ướt do dính sương sớm, “Nguoi cảm thấy Trương Văn Đa không đáng tin?”

Nguyễn Đông Linh quay đầu, sống mũi thẳng tắp nhẹ nhàng nhún lại, “Nguoi nói xem vì sao Chung Chính nhất định phải để nguoi tiếp ta ở thành Tùng Nguyên?”

Chẳng lẽ không phải yêu cầu do nguoi đưa ra nhằm mục đích thăm dò thực lực của Chung gia? Phượng Tây Trác cắn môi dưới. Nếu Nguyễn Đông Linh hỏi như vậy, nói lên rằng chủ ý này do một mình Chung Chính đặt ra. Nhưng chuyện này ngoài việc giúp có thêm những trải nghiệm phiêu lưu mạo hiểm ra, thì có lợi gì với hắn?

Nguyễn Đông Linh, Trương Văn Đa, Thượng Tín. .... Trong đầu nàng rất nhanh lóe ra vài cái tên này, một sợi Tâm Tỉ vô hình móc nối bọn họ lại chung một chỗ, khiến nàng đưa ra một kết luận lớn mật lại quỷ dị —

Chẳng lẽ là mượn cơ hội này để bán đứng Nguyễn Đông Linh cho triều đình, coi như thuận nước đẩy thuyền? Lấy sự coi trọng của Hoàng Đế đối với hắn mà nói, phần nhân tình này cũng không nhỏ, nhớ đến lời nói của Thượng Tín có ám chỉ Hoàng Đế chuẩn bị khai đao với Chung gia, Chung Chính muốn tự bảo vệ mình, cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu như vậy, Chung gia lại một lần nữa sống dưới bóng ma của Hoàng Đế, hai năm trước rồi đi sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Ở bên cạnh Hoàng Đế làm quan cao chẳng lẽ không phải so làm dân thường cách xa hoàng thành cả ngàn dặm hiển hách hơn nhiều sao?

Chung Chính, sẽ khuất phục sao?

Cho đến tận khi Hình Hiểu Hiểu đến gần, Nguyễn Đông Linh rời đi, trong đầu nàng vẫn luẩn quẩn vấn đề này.

“Cô cô không phải đã nghĩ kế hoạch thỏa đáng sao?” Hình Hiểu Hiểu nghiêng đầu nhìn nàng, “Chẳng lẽ cô cô không tin tưởng đối với kế hoạch của mình?”

Phượng Tây Trác xoa xoa mũi, “Có à?”

Hình Hiểu Hiểu gật gật đầu, “Trên trán cô cô viết hai chữ mê man thật lớn.”

“Nguyễn Đông Linh. .... Có nói cái gì hay không?”

“Hắn nói ngày mai cô cô muốn hắn rước kiệu hoa vào thành.” Con nguoi của Hình Hiểu Hiểu khẽ chuyển động, nhỏ giọng hỏi, “Tân nương là ai?”

Hắn cư nhiên đồng ý với kế hoạch này? Phượng Tây Trác đứng là không hiểu nổi. Đến tốt cùng là biết rõ núi có hổ, vẫn muốn lên núi? Hay là nàng phán đoán sai rồi?

“Cô cô?”

Năm ngón tay quơ quơ trước mặt nàng, Phượng Tây Trác đuổi tay bắt được, “Nguoi.”

Hình Hiểu Hiểu ngẩn ra, cả mặt đỏ bừng, “Ta, ta không muốn gả cho hắn.”

Lại đến lượt Phượng Tây Trác ngẩn người, loại giọng điệu này rõ ràng là của thiếu nữ vừa rơi vào bẽ tình nha. Trên mặt vẫn làm bộ nghiêm trang nói, “Nhưng hắn nói không phải nguoi không được.”

Bên tai Hình Hiểu Hiểu đỏ như lá phong thắm hai, gất giọng: “Lừa nguoi.”

“Ừ, là lừa nguoi.” Phượng Tây Trác kéo tay nàng, đi xuống núi, “Có điều nơi này chỉ có nguoi có thể gánh vác trọng trách này, tân nương đại nhân chịu ủy khuất một chút đi.”

Trong mắt Hình Hiểu Hiểu chợt lóe lên một chút mất mát.

“Còn nhiều thời gian,” Phượng Tây Trác đột nhiên dừng lại bước chân, nở nụ cười cổ quái, nói: “Tân nương đại nhân phải nhẫn nại một chút, chớ có gấp gáp quá khiến tân lang bị dọa chạy.”

Hình Hiểu Hiểu lưu luyến nhìn về phía tây, nơi đó có một luồng khói bếp đang lượn lờ bay lên.

Phượng Tây Trác thờ dãi nói: “Đại nội thị vệ quả nhiên rất được xem trọng, ăn cơm sớm như vậy.”

Hình Hiểu Hiểu biện giải: “Ăn sớm ngủ sớm thân thể mới tốt.”

“Nhưng không mời ta.” Đây mới là lí do khiến Phượng Tây Trác buồn bực.

“Không phải cô cô muốn đi mua sính lễ sao?”

Phượng Tây Trắc trêu chọc nói: “Hiếu được hiếu được, tân nương đại nhân đúng là rất gấp.”

Hình Hiếu Hiếu làm ra vẻ mặt quý hung tợn.

“Có điều người có biết tân lang là ai không?”

“Không phải Nguyễn. ....” Hình Hiếu Hiếu đúng lúc ngậm miệng.

Phượng Tây Trắc duỗi ra một ngón tay, “Cướp một miếng đồng, không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tình Cảnh Nguy Hiểm [Thượng]

Phượng đông, mặt trời mới mọc lơ lửng chân trời, tôi tớ, tiểu thương đi họp chợ đã sớm chờ ở cửa thành.

Khoảng chừng nửa nén hương sau, thủ vệ coi giữ mới ngáp ngán ngán dài, chậm rãi bước đến mở cửa thành ra.

Chờ đám người không nhanh không chậm tràn vào bên trong.

Thành Tùng Nguyên còn đang trong mơ màng mộng lung bỗng nhiên bừng tỉnh, một đội ngũ đón đầu giống trống khua chiêng thổi kèn toả nộ (kèn xô-na) vang dội đi đến, ồn ào xóa tan không khí lười biếng còn đang lơ lửng.

Thủ vệ ở cửa thành vốn định tiến lên vặn hỏi, nhưng mấy lượng bạc vào trong tay, lời nói từ miệng lập tức chuyển thành lời chúc mừng.

Tân lang “nhất chi độc tú”* ngồi trên lưng ngựa, hoa hi đỏ thắm treo chéo trước ngực, khuôn mặt tươi cười vui sướng.

*Nhất chi độc tú, thành ngữ: nghĩa đen một nhánh cây duy nhất lớn lên, ý ca ngợi cây Tùng Bách, vào lúc trời đông khắc nghiệt, trăm hoa khô héo, mà Tùng Bách vẫn đứng thẳng, xanh tốt, trong truyện ý chỉ một mình tân lang là người ngồi trên ngựa.

Cổ kiệu đón đầu được tám người nâng đi một đường vô cùng yên ổn, không xóc nảy cũng không lắc lư, bà mối được mời đến từ nửa đường nhìn xem liên tục tán thưởng.

Nguyễn Đông Linh hờ hững đi cuối cùng của đội ngũ. Từ hoàng cung đến Huỳnh Châu, sinh hoạt của bọn họ vẫn căng như dây đàn, náo loạn thế này vẫn là lần đầu tiên, mỗi người đều bởi vì mới mẻ mà hưng phấn không thôi. Lúc này, nguy hiểm hay kẻ địch đều bị mọi người hoặc vô tình hoặc cố ý bỏ qua – ngoại trừ hắn.

Thời khắc hắn đem nhóm người này từ trong cung ra ngoài, bọn họ đã mất đi quyền được lợi. Bọn họ bởi vì tín nhiệm mà đi theo hắn, hắn cũng bởi vì sự tín nhiệm này mà không thể dừng lại, bất kể là suy nghĩ, hay là bước chân.

Phượng Tây Trắc ngồi ở trong phố, trên tay nâng một bát sữa đậu nành vừa ra lò, uống từng ngụm từng ngụm một.

Hôm nay chuyện làm ăn của quán không được tốt lắm, đợi nửa ngày mới có một người khách là nàng, chủ quán miệng nhàn rỗi đến vô vị, “Sáng sớm cô nương chuẩn bị đi chỗ nào?”

Động tác uống của Phượng Tây Trắc thoáng dừng lại, “Nhìn ta rất giống người sắp đi xa sao?”

“Ha ha, cô nương đâu có giống người địa phương.” Trên mặt quán chủ lộ ra nụ cười khôn khéo.

Phượng Tây Trắc một hơi uống hết sữa đậu nành, lau miệng nói: “Quán chủ thoát nhìn cũng không giống một chủ quán.”

Quán chủ hơi ngần ra, ho khan nói: “Chẳng lẽ cô nương hoài nghi ta cướp cửa hàng này?” Nói xong, còn rất tự nhiên nở nụ cười.

“Trên đường này hiếm người qua lại, lại có cửa hàng. .... Sữa đậu nành này của người là muốn bán cho ai?” Nàng đem bát không đặt tới trước mặt hắn.

Chủ quán theo bản năng giúp nàng múc một chén nữa.

Phượng Tây Trắc nâng lên bát sữa đậu nành nóng hằm hạp, thỏa mãn nói: “Có điều, vì một mình ta, lại làm phiền Tiểu công tử bày riêng một quầy hàng ở nơi này, đúng là áy náy mà.”

Chủ quán thờ dài, “Ánh mắt của Phượng cô nương thật tốt.”

Nàng đoán mò. Chỉ là so với Trương Văn Đa, Thượng Tín và Hàn Tái Đình, loại chuyện lén lút thực hiện như thế này thì Tiêu Tấn có nhiều khả năng hơn mà thôi. Phụng Tây Trắc vừa uống sữa đậu nành vừa suy nghĩ: Vừa đoán đã trúng, đúng là điềm lành, vận khí hôm nay không tệ.

“Tiêu công tử đối với ta đúng là nhớ mãi không quên.” Nhiều ngày nay Phụng Tây Trắc luôn bị người theo dõi, ngoại trừ thời điểm tắm rửa hoặc đi nhà xí thì phải cẩn thận một chút, những lúc còn lại cũng không có ảnh hưởng gì.

Chủ quán vốn gù lưng bỗng nhiên thẳng người lên, “Thế tử nói, mấy ngày này có lẽ Phụng cô nương cảm thấy rất khó chịu.”

Nàng nhìn hẩn cúi mắt, tán đồng gật đầu, “Đúng vậy, đã nhiều ngày, ta đúng là rất muốn uống sữa đậu nành.”

Gương mặt than đen đang tươi cười của chủ quán lập tức suy sụp.

Đội ngũ đón dâu dưới sự vây xem của người qua đường, rốt cục cũng đi tới một ngôi nhà trệt. ‘Nhóm thân thích’ được Trương đại nhân sắp xếp đang vui tươi hơn hờ đứng chờ ở cửa. Bà mối đứng ở giữa hai nhà liên tục nói lời khen ngợi hai bên, bông hoa đỏ tươi cắm ở tóc mai dưới tiếng nói cười liên tục không ngừng rung động.

Tân nương ghé vào lưng ‘huynh đệ’ nhà mình trực tiếp bước lên cỗ kiệu, rèm kiệu khép lại, ngăn trở ánh mắt mọi người.

Toàn bộ quá trình ước chừng chỉ tốn thời gian uống nửa chén trà nhỏ, đội ngũ lại lập tức giống chông thổi kèn đi về Cửa Nam.

Phụng Tây Trắc nhìn đội ngũ đón dâu chậm rãi diễn tấu đi qua, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi, “Không biết bộ dạng của tân nương thế nào?”

Chủ quán nở nụ cười ha ha, “Nếu như cô nương hiếu kỳ, sao không cướp về xem một chút?”

Phụng Tây Trắc đề lại cánh tay đang định thu thập bát không của hẩn, rất nghiêm túc nói: “Tự Tại sơn chỉ cướp tài không cướp sắc.”

Có lẽ biểu tình của nàng quá mức cứng rắn, quán chủ ngẩn ngơ một chút mới nói: “Cũng có thể cướp đến xem rồi lại trả lại trở về.”

Phụng Tây Trắc liên tục ho khan vài tiếng, mới nén được ý cười, “Cũng là một biện pháp, có điều người trong thành nhiều, tốt nhất ra khỏi thành hãy động thủ.”

Con đường này thông đến cùng chính là Cửa Nam.

Chủ quán dường như không ngờ nàng lại coi là thật, “Cô nương thật sự muốn đi?”

“Nếu như cướp sắc có tiền đồ, ngày sau cũng có thể mở rộng chuyện làm ăn của Tự Tại sơn.” Nàng vừa nói vừa đứng lên.

“Chờ đã.” Chủ quán thu thập đồ đạc, hai tay xoa xoa lên khăn lau, nói: “Ta nguyện làm tiên phong, vì cô nương mở đường.”

Phụng Tây Trắc có loại kích động muốn vả miệng mình.

Nguyễn Đông Linh chậm rãi đi đến gần cái rương đặt đồ cưới.

Vì che tai mắt, vũ khí của bọn họ trước tiên cất giấu ở trong sình lễ, đợi cho đến khi đến nhà tân nương sẽ có thêm đoàn đao được Trương Văn Đa bố trí sắp xếp trong cửa hồi môn, như thế bảo đảm một đường đều có binh khí.

Vài thị vệ đại nội cũng chậm chậm nhích đến gần.

Trong vô số lần chiến đấu cùng nhau, bọn họ đã sớm luyện được thói quen nhìn ánh mắt mà hiểu nhau.

Nguyễn Đông Linh ngẩng đầu, hai chữ ‘cửa Nam’ trên cổng thành càng ngày càng rõ ràng, nhưng cửa này cũng là trở ngại lớn nhất.

Phụng Tây Trắc theo ở phía sau cũng cảm thấy tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Đầu tường cửa Nam, binh lính thiết giáp đứng thành một hàng, tay nắm trường cung, từ trên cao bề ngễ nhìn xuống đội ngũ đang đến gần.

Phụng Tây Trắc thi triển khinh công dừng lại bên người Nguyễn Đông Linh. Chuyện tới nước này, cũng chẳng cần che dấu nữa.

“Chi bằng đi cửa Tây?” Cửa Nam cách cửa Tây gần nhất, lấy khinh công của bọn họ, binh lính thiết giáp có phi ngựa cũng khó theo kịp.

Nguyễn Đông Linh mở rương cửa hồi môn ra, nhìn một đồng vải vóc màu sắc rực rỡ, lạnh nhạt nói: “Người cảm thấy Trương Văn Đa sẽ để đường lui sao?”

Phụng Tây Trắc áy náy nhìn rương, “Đáng lẽ ta nên kiểm tra trước.” Tại thời khắc này không có binh khí, chẳng khác nào trói tay mình để mặc người ta xâu xé.

Nguyễn Đông Linh nói: “Nếu như không có, sẽ không cướp sao?” Hẩn vừa dứt lời, thân mình đã như chim ưng lao thẳng tới đầu tường.

Ngón tay Phụng Tây Trắc quán đầy Tầm Tì, chỉ đợi sơ sẩy mà tiếp viện.

Tên trong tay binh lính bay ra như mưa, dày đặc che khuất nửa bên ánh mặt trời. Nguyễn Đông Linh kéo đai lưng, cánh tay vung lên như múa, đem chính mình bao lại, tên đến trước mặt, lại bị đai lưng quất ra thành từng đoạn!

Phụng Tây Trắc thấy hấn lên trên tường thành, không kịp hô hoán, hai tay rung lên, Tầm Tì trong tay bắn ra liên tục, kết thành một cái lưới dày, nhanh chóng cuốn lấy những mũi tên xé gió bay tới. Những mũi tên lọt lưới bị thị vệ đại nội dùng tay áo đánh bay.

Bà mỗi được mời đến chạy điền cuồng trong tên loạn.

Phụng Tây Trắc liên tục bắn Tầm Tì, nhưng chung quy cũng không thể ngăn được hết thấy, chỉ kịp quát to một tiếng, “Muốn giữ mạng thì chạy mau!”

Một lời bình tĩnh người trong mộng, chỉ thấy những người còn lại như mất hồn chạy về cuối đường, vừa chạy còn vừa quay lại xem, giống như chỉ sợ những mũi tên kia có mắt mà theo kịp.

“Tiếp lấy!” Đầu tường một tiếng quát lạnh!

Mười mấy thanh đao từ trên trời giáng xuống. Thị vệ đại nội đồng loạt thả người bắt lấy đao, phân chia rõ ràng, không một chút loạn.

Phụng Tây Trắc nhìn qua trong lòng tán thưởng. Khó trách bọn họ có thể thuận lợi tránh thoát khỏi thiên la địa võng của Hoàng đế, quả nhiên có bản lĩnh.

Thân mình Nguyễn Đông Linh như con quay, một bên đoạt lấy đao của binh sĩ, một bên đánh gãy cung tên. Đến khi Phụng Tây Trắc tán thưởng xong muốn tiến lên hỗ trợ, hàng người trên tường thành đã không còn lại là bao.

Khó trách hấn biết rõ núi có hổ còn cố tình đi vào hang hổ. Nàng âm thầm cân nhắc võ công chính mình, khinh công có thừa, nhưng chỉ sợ công phu không xử lý được sạch sẽ dứt khoát như vậy.

Nàng nhìn bốn phía, thị vệ đại nội dựng thành một trận hình, chậm rãi đi về hướng cổng thành đóng chặt. Hình Hiểu Hiểu run rẩy bước ra khỏi cổ kiệu, chạy đến trước mặt nàng, “Cô cô, sao lại thế này? Vừa rồi có mũi chút nữa xuyên qua đầu ta, làm ta sợ muốn chết.”

Phụng Tây Trắc nắm chặt nàng tay, một tay đầy mồ hôi lạnh, không khỏi thở dài nói: “Tốt xấu gì ngươi cũng là người của Tự Tại sơn đúng không?” Loại trường hợp như thế này trải qua chưa đến một trăm cũng phải năm mươi, có điều lần này từ đi cướp biến thành bị cướp mà thôi.

Ngẩng đầu thoáng nhìn về hướng chủ quán mặt than đang đứng trước cửa hàng, vẻ mặt nghiêm túc. Bên cạnh hấn là một nam tử hắc y anh tuấn ngồi ngay ngắn trước cửa hàng, đang nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt.

“Mặc Ngọc công tử?” Nàng thấp giọng nói. Nếu hấn cũng được phái tới đây tiếp ứng, Tiêu Tấn đã quá dễ mất đến nàng rồi. Có điều, tên chủ quán vừa rồi muốn làm tiên phong lại không hành động gì cả. Nghĩ đến đây, nàng liếc nhìn chủ quán về mặt không có ý tốt.

Ầm! Ầm! Ầm.....

Vài tiếng nổ lớn vọng lại.

Cửa Nam dưới sự tấn công của thị vệ đại nội rung lên dữ dội, giống như chỉ cần một ngón tay là có thể khiến nó sụp đổ.

Tâm tình Phụng Tây Trắc khê động, đang muốn tiến lên, khóe mắt đột nhiên lại nhìn thấy tên chủ quán định ra tay với Hình Hiểu Hiểu.....

“Cẩn thận!” Nàng kéo Hình Hiểu Hiểu lại, bàn tay với tay hấn tung chưởng đối nhau.

Thân hình chủ quán lung lay, rút lui một bước, mạnh đến nỗi phun ra một ngụm máu tươi.

Phụng Tây Trắc thu hồi tay, bình ổn lại hơi thở hỗn loạn, đẩy Hình Hiểu Hiểu về phía cửa Nam, “Ngươi đi trước.” Trương Văn Đa, phủ Lam quận vương quay lưng lại, vận khí hôm nay đúng là quay lưng với nàng.

Hình Hiểu Hiểu lo lắng nhìn nàng một cái, nhưng biết được võ công của mình ở đây chỉ là vương bận, cắn răng nói: “Cô cô, cẩn thận.”

Phụng Tây Trắc một bên điều chỉnh lại nội tức một bên nghênh đón Mặc Ngọc công tử Trần Ngu Chiêu đang chậm rãi đi tới, kiểm trong tay áo dưới áp lực của chân khí rung lên nhẹ nhẹ. Ngoại trừ sư phụ và sư huynh, nàng chưa bao giờ dùng kiếm trước mặt người ngoài, chẳng lẽ lần này là ngoại lệ?

Xa xa, tiếng vó ngựa đột nhiên nổi lên.

Trần Ngu Chiêu cùng chủ quán đồng thời ra tay làm khó dễ.

Phụng Tây Trắc dựa vào khinh công, trái né phải tránh thế tấn công gọng kìm.

Ầm!

Cửa Nam Phía sau rút cục cũng đổ xuống.

Phượng Tây Trác thở ra một hơi, Tầm Ti trong suốt không thể nhận ra bay lượn đầy trời. Chủ quán cùng Trần Ngu Chiêu song song tránh ra nửa bước, thoát khỏi vòng vây của Tầm Ti. Nàng nhân cơ hội, phi thân, thoát khỏi vòng vây của hai người, lao về phía cửa thành.

Có tiếng xé gió ngay ở phía sau. Tốc độ cực nhanh, giống như sao băng, Phượng Tây Trác cứng rắn xoay người giữa không, tuy rằng né qua được phi tiên kia, nhưng người lại rơi vào vòng vây của Trần Ngu Chiêu và chủ quán.

— trước mặt lập tức xuất hiện thêm một người — Thượng Tín.

Phượng Tây Trác bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Từ khi xuất đạo tới nay, đây là lần nàng gặp được đối thủ mạnh nhất. Không phải trước nay không có người võ công cao, mà là cao thủ trước nay không có nhiều. Trong số ba người bọn họ võ công của chủ quán kia là yếu nhất, nhưng trên giang hồ, đã được cho là khó người theo kịp. Hơn nữa còn thêm Thượng Tín võ công chỉ thua nàng nửa bậc, và Trần Ngu Chiêu đến nay chưa lộ thực lực thật sự, nếu cứng rắn đánh, thua chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tình Cảnh Nguy Hiểm [Trung]

Hình Hiếu Hiếu theo đại nội thị vệ lao ra khỏi cửa Nam, chưa kịp thở, trái tim lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho trầm xuống.

Tầng tầng binh lính thiết giáp xếp thành trận địa cánh hạc, che kín tầm nhìn trước mắt.

Tất cả đại nội thị vệ dừng bước, nhìn lại phía tường thành. Vào lúc này, nơi duy nhất bọn họ có thể dựa vào, chính là thống lĩnh của bọn họ. Trên thực tế, vài năm nay bọn họ vẫn luôn như thế.

Nguyễn Đông Linh đứng ở trên tường, phút chốc nhảy vọt lên, hai tay dang ra như một đôi cánh, hơn mười mũi tên trong tay lập tức phi tới hai phía mũi nhọn của trận địa cánh hạc. Những binh lính trong tầm tên lao đến chỉ cảm thấy cả người bị một áp lực vô hình bao phủ, thân thể như dính tại chỗ, không thể nhúc nhích một phân, tro mắt nhìn nó cắm vào trán mình, huyết hoa loang lổ.

Hai chân Nguyễn Đông Linh tiếp đất, đón nhận lấy trường đao thủ hạ ném tới, đặt ngang ngực.

Đám binh lính không ngờ võ công của hắn lại cao cường như vậy, nhất thời bị khí thế của hắn dọa sợ, giật mình đứng tại chỗ.

Khóe mắt Phượng Tây Trác liếc nhìn tình hình ngoài cửa, trong lòng kêu khổ không ngừng. Xem ra ngay cả Nguyễn Đông Linh cũng không có biện pháp, nàng hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân. Chuyện duy nhất có thể làm chính là dây dưa với ba người này lâu một chút, tranh thủ chút thời gian cho bọn họ thoát đi.

“Thế này, hình như không hợp quy củ giang hồ lắm?” Nàng cười gượng mở miệng.

Thượng Tín trừng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt bốc lên hai ngọn lửa, “Loạn thần tặc tử, người người đều muốn trừ diệt!”

Tội danh này của nàng hình như cũng quá lớn rồi. Nguyễn Đông Linh nhiều nhất chỉ bị coi là lười là nhiệm vụ, vứt bỏ Hoàng đế đúng không? Miễn cưỡng thì thêm được tội danh bội tình bạc nghĩa, hai chữ “tặc tử” này..... Phượng Tây Trác đột nhiên nhớ đến nghề nghiệp của mình, “Chuyện tới nước này, xem ra chỉ có thể buông tay chịu trôi.”

Thượng Tín lãnh đạm nói: “Theo tình thế trước mắt, nếu ngươi buông tay chịu trôi, bôn vương có thể mở cho ngươi một con đường.”

Phượng Tây Trác nghiêng đầu “ồ” một tiếng, hai tay đột nhiên vung lên, Tầm Ti trong tay cứng như thép nguội bắn về bốn phương tám hướng. Tầm Ti nhanh lại mạnh, cho dù ba người công lực không kém, cũng không dám bắt cản, đều tự triển khai thân pháp tránh né.

Phượng Tây Trác đương nhiên không trông cậy vào Tầm Ti có thể đã thương địch thủ. Cái nàng muốn, chẳng qua là một chút thời gian.

Giờ phút này, kiếm của nàng đã nắm ở trong tay.

Sắc mặt của đám người Thượng Tín hơi đổi.

Phượng Tây Trác cầm kiếm đã không còn là Phượng Tây Trác vừa rồi. Nếu như đem so sánh với khi nắm Tầm Ti mềm mại mà khó dò, giờ phút này, nàng nắm trong tay kiếm nhỏ sắc bén, nhuệ khí bức người!

Bên này, đại nội thị vệ tựa vào nhau, tạo ra trận thế hình thoi.

Nguyễn Đông Linh đứng ở đầu tiên, Hình Hiểu Hiểu được bảo vệ ở giữa. Nhìn những thân thể như hùm cạp ở bốn phía, nàng thoảng an tâm. Trước đây mỗi lần đi đánh cướp, nàng đều theo sau Phụng Tây Trắc, nhưng chiến đấu thực sự thì chưa bao giờ tham gia, không ngờ đến khi gặp được, người vẫn luôn bảo vệ nàng lại không có ở bên người. Nàng không dám nghĩ đến tình cảnh của Phụng Tây Trắc, sợ chính mình phân tâm, sẽ liên lụy đến những người khác.

“Đi!” Nguyễn Đông Linh quát khẽ một tiếng, toàn bộ hình thoi giống như một mũi đao sắc nhọn đâm vào giữa trận địa hình hạc!

Hai cánh hạc nhanh chóng vây lại, khóa bọn họ vào trung tâm.

Đao trên tay Nguyễn Đông Linh dài ba thước, mỗi lần vung lên máu thịt tung tóe.

Toàn bộ hình thoi tiến lui có trật tự, bốn góc phối hợp tự nhiên, nhưng lại như lưới liềm cắt lúa, phá tan trận địa hình hạc.

Thấy trước mắt trống trải, Nguyễn Đông Linh vron tay bắt lấy lấy Hình Hiểu Hiểu ép dưới nách, quát lớn: “Đi!”

Hình thoi đột nhiên tan tác, mọi người nhanh chóng lao về phía trước.

Hình Hiểu Hiểu bị xách, cả người lắc lư đến choáng váng, điểm ý thức duy nhất, đó là thành Tùng Nguyên càng lúc càng nhỏ.

.....Cô cô.

Chủ quán đứng ở phía sau Phụng Tây Trắc, lúc này không một tiếng động chậm rãi xuất chương. Động tác này ở trong mắt người ngoài, đúng là chậm đến đáng cười, nhưng đối với Phụng Tây Trắc mà nói, so với việc ra tay nhanh chóng còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần. Bởi vì ra tay nhanh chóng khi xuất chương sẽ mang theo gió, báo động trước cho đối phương, mà động tác hiện tại của hắn, như là yên tĩnh.

Ngay khi chiêu thức của hắn cách phía sau lưng Phụng Tây Trắc khoảng sáu tấc, một thanh kiếm lạnh lẽo như sương đã xuất ra ngăn lại trước chương của hắn. Lỡ tai nàng tuy không nghe được âm thanh, nhưng tri giác của nàng lại có thể cảm nhận được sát khí.

Quán chủ kinh hãi thu hồi chương, Phụng Tây Trắc thừa dịp này chém một kiếm về phía chân ngựa mà Thượng Tín đang cưỡi.

Thượng Tín nhú mày, roi xuất ra, giống như rắn mềm quấn trên thân kiếm, ngăn cản thế kiếm.

Đầu kia, chủ quán tung ra trăm ngàn ảo ảnh chụp về phía đỉnh đầu của nàng!

Hai con đường phía trước Phụng Tây Trắc đã bị khóa kín, đường sống duy nhất chính là phía sau. Nhưng kiếm của Trần Ngu Chiêu còn chờ ở nơi đó, tuy rằng chưa ra tay, nhưng nàng cảm nhận rõ ràng sát khí của hắn tràn ngập mỗi góc phía sau người.

Đám người Thượng Tín dường như đã xác định nàng bị phong kín dưới sự liên thủ của bọn họ.

— nhưng chỉ là dường như.

Thân ảnh Phụng Tây Trắc bỗng nhiên thấp xuống, biến mất trong tầm mắt.

Thượng Tín cùng quán chủ kinh hãi, dưới sự bao vây kín không một kẽ hở đột nhiên biến mất, võ công của nàng gần như là thần kỳ. Nhưng Trần Ngu Chiêu đứng xem một bên lại nhìn thấy rõ ràng, không phải Phụng Tây Trắc có thuật đột thổ, mà là chui vào dưới ngựa của Thượng Tín.

Kiếm của hắn rút cục cũng ra khỏi vỏ, kiếm vừa ra khỏi vỏ như ngựa hoang thoát cương, cuộn lên cát vàng đầy trời, cuốn cả Thượng Tín và ngựa của hắn vào kiếm khí. Trong phủ Lam quận vương, xét về kiếm pháp, hắn còn trên cả Tiêu Tấn.

Sắc mặt Thượng Tín đầu tiên là biến đổi, sau đó cũng bỏ nhào về phía trước ngựa, vừa vận mặt đối mặt với Phụng Tây Trắc.

Phụng Tây Trắc than khóc một tiếng, thân như thỏ khôn, từ bụng ngựa bay ngang mà ra.

Trần Ngu Chiêu ở phía sau, Thượng Tín ở phía trước, chủ quán bên phải, bên trái là con đường an toàn nhất.

Có điều thường thường nơi càng an toàn, càng có tai họa ngầm.

Nàng xem bột phấn rắc đầy trời, khóc không ra nước mắt. Chưa đến nửa ngày, nàng đã gặp phải những chuyện xui xẻo nhất của đời người rồi!

Chủ quán nhìn thân ảnh yếu đuối của nàng, thở dài ra, lập tức quay sang nói lời nịnh hót với Trần Nguyên Thủ vừa mới xuất hiện: “Mê được của Tam thế tử tung thật đúng thời điểm”

Phụng Tây Trắc nhắm mắt nằm trên mặt đất, trong lòng thầm nói: Nếu không phải ngửi ra là mê được, nàng sẽ ngoan ngoãn nằm xuống sao?

“Người để ta mang về.” Thượng Tín đột nhiên cúi người xuống, đem Phụng Tây Trắc ôm lên đặt ngang ngựa.

Ngũ tạng lục phủ đều muốn phun ra. Nàng bị treo ở trên ngựa, âm thầm hối hận hành động giả bộ bất tỉnh của mình.

Trần Ngu Chiêu đột nhiên mở miệng nói: “Vương gia không đi đuổi theo Nguyễn Đông Linh sao?”

Thượng Tín cup mi xuống, che đi tất cả cảm xúc trong mắt, “Mục đích ra khinh của bốn vương chính là tróc nã phi đảng của Tự Tại sơn, chức trách truy bắt Nguyễn Đông Linh là của các châu các phủ.”

Vừa rồi không phải treo cờ hiệu ‘Loạn thần tặc tử, người người đều muốn diệt trừ’ sao? Thế nào mà chớp mắt đã phải sạch can hệ? Sự tín nhiệm của Phụng Tây Trắc đối với chữ ‘Tín’ trong tên Thượng Tín lại suy giảm lần nữa.

Trần Nguyên Thủ không vui buồn gì. Hiện tại Trương Văn Đa tránh ở trong phủ không có cách nào khác kháng nghị, hắn đem công lao dành về phần mình, phiền phức còn lại đẩy cho người khác, làm Vương gia như thế này cũng thật thoải mái tiêu sái.

Trần Ngu Chiêu nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, lên tiếng ngắt lời: “Vương gia thông cảm, có thể mượn dùng Phụng Tây Trắc một chút hay không.”

Thắng làm vua thua làm giặc. Nàng vừa thả lỏng thân thể, cố gắng giả bộ ngắt cho chân thực một chút, một bên cảm thán cho bản thân rơi vào vận mệnh cho người ta mượn qua mượn lại.

“Nếu ta nói không thì sao?” Ánh mắt Thượng Tín trầm xuống.

Trần Nguyên Thủ lui nửa bước, chủ quán tiến lên nửa bước, biểu tình của Trần Ngu Chiêu sâu xa khó hiểu.

Hoàn cảnh lại thành cục diện một chọi ba.

Trong lòng Phụng Tây Trắc âm thầm tính toán, hy vọng Thượng Tín thắng. Dù sao lấy số lượng người mà nói, hắn thế đơn lực mỏng, từ tay hắn thoát ra sẽ dễ dàng hơn chút. Có điều xét chuyện nàng bị quăng ở phía trước ngựa, loại khả năng này thật sự rất nhỏ bé. Sự tình đã phát triển đến nước này, hy vọng duy nhất của nàng chính là thừa dịp bọn họ tranh chấp, để mình làm ngư ông đắc lợi.

“Một khi đã như vậy, mời Vương gia.” Trần Ngu Chiêu đột nhiên đưa ra quyết định ngoài ý muốn.

Thượng Tín quét mắt bọn họ, xoay người lên ngựa, đang kéo dây cương, lại nghe Trần Ngu Chiêu nói: “Chậm đã.”

Tìm Phụng Tây Trắc trôi lên đến cổ họng.

“Phụng Tây Trắc có thể ở xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.” Trong lời nói của hắn có ám chỉ.

Lần này Phụng Tây Trắc thật sự muốn nhảy dựng lên mắng chửi người, có điều Thượng Tín không cho nàng cơ hội, bởi vì ngón tay của hắn vừa lúc điểm lên huyệt hôn mê của nàng.

Leo: Sao ta cứ có cảm giác anh Tín thích chị Tây nhỉ? Anh lúc nào cũng độc miệng mắng mỏ nhưng dường như toàn bắt lực trước chị thôi, yêu thế không biết.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tình Cảnh Nguy Hiểm [Hạ]

Phủ Lam quận vương. ....

Thượng Tín. ....

Trương Văn Đa. ....

Từ chi mất cảm giác, suy nghĩ lại vô cùng tỉnh táo, lần đầu tiên Phụng Tây Trắc dùng một sợi dây vô hình móc nối bọn họ lại với nhau.

Thượng Tín là đại biểu cho Hoàng Đế, bởi vậy hắn và phủ Lam quận vương nhất quyết không thể kết hợp với nhau. Trương Văn Đa đại biểu cho chính mình, một tay cầm binh quyền, tâm tư khó nắm bắt. Dưới áp lực của Thượng Tín và phủ Lam quận vương, hắn tất nhiên phải đổ về một phương, và cũng chỉ có thể đổ về một phương. Hắn từng nói, giá trị của bí bảo đồ là ở giao dịch, nói cách khác, bí bảo đồ chính là lợi thế quan trọng khi hắn quyết định đổ về phương nào.

Nếu như vậy, hành động mâu thuẫn trước sau của Tiêu Tấn có thể dễ dàng giải thích. Hắn ngàn dặm xa xôi tới thành Tùng Nguyên này không phải vì Tây Hoang Kỳ Trân, cũng không phải vì bí bảo đồ, mà là vì Trương Văn Đa!

Toàn bộ sự tình có lẽ là như thế này: Trương Văn Đa quyết định gia nhập vào phủ Lam quận vương, muốn dùng bí bảo đồ để thể hiện trung tâm, vì chính mình mà giành lợi ích. Mà phủ Lam quận vương cũng nguyện ý nhận lấy ân huệ này, để trấn an hắn. Nhưng trước khi tất cả mọi chuyện rõ ràng, hai bên

đều không chịu thừa nhận điều này, vì thế mới có màn mượn danh nghĩa của Tây Hoang Kỳ Trần để che dấu tai mắt người khác.

Nhưng người tính không bằng trời tính, một màn thương thức bảo vật này chẳng những dẫn Kiều Dương Vương Thượng Tín đang diệt trừ thổ phi ở Tân Ung gần đó đến, mà còn khiến Mộ Tăng Nhất có được cơ hội đánh cắp bí bảo. Mất đi bí bảo đồ, Trương Văn Đa cũng mất đi công phẩm và lợi thế đàm phán lớn nhất với phủ Lam quận vương, bởi vậy tính toán của hắn gặp khó khăn như cá mắc cạn.

Tiêu Tấn đương nhiên không thể để con vật đã náu chín này chạy thoát được. Cho nên một mặt hắn tạo áp lực với Trương Văn Đa, một mặt tạo cơ hội cho nàng và Trương Văn Đa giáp mặt giao dịch, để bí bảo đồ mau chóng trở lại trong tay Trương Văn Đa. Mà mọi chuyện cũng chậm rãi phát triển đúng như kỳ vọng của hắn. Vốn đến bước này, ba phương đều đã vững vàng ổn định kế hoạch, chỉ cần tất cả mục đích đều đạt được, là có thể bình an vô sự. Nhưng, yêu cầu nàng đưa ra lại là để Nguyễn Đông Linh đi qua Tùng Nguyên. ....

Nguyễn Đông Linh là người nào? Ngay cả Lận quận vương trong tứ đại quận vương cũng không dám trắng trợn bảo vệ người. Nổi hận của Hoàng Đế với hắn, gần như là ngoan cố. Cho dù Lam quận vương và Trương Văn Đa đã cùng đứng trên một chiến hào, cũng không dám coi trời bằng vung mà xung đột với Đế Vương. Cho nên Nguyễn Đông Linh, quyết không thể tha!

Đến giờ phút này Phụng Tây Trắc thật sự hiểu được hàm nghĩa khi Nguyễn Đông Linh nói ‘Người nói xem vì sao Chung Chính nhất định phải để người đón ta ở thành Tùng Nguyên?’

Chung Chính có chủ ý nhắm vào phủ Lam quận vương. Chỉ cần tin tức Nguyễn Đông Linh thuận lợi đi qua thành Tùng Nguyên rơi vào tai Hoàng Đế, vô luận là Trương Văn Đa có biết chuyện hay không cũng sẽ khiến cho Hoàng Đế bất mãn. Lúc trước vì Nguyễn Đông Linh, ngay cả Lận quận vương Hoàng Đế cũng dám trở mặt, huống chi là một kẻ độc? Đến lúc đó cho dù Trương Văn Đa không muốn phản cũng phải phản. Mà Chung gia chính là một chiến hữu đặc lực mà Trương Văn Đa nên chọn, khi đó Chung gia không tốn chút sức nào mà có thêm một cánh tay đặc lực.

Nhưng Chung Chính ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện Tiêu Tấn cũng tới thành Tùng Nguyên, không tính đến chuyện nàng sẽ thẳng thắn đàm phán với Trương Văn Đa.

Cho nên mọi chuyện mới trở nên rối tung rối mù như hiện nay.

Có điều chủ ý này của Chung Chính cũng quá thối rồi. Nếu không phải nàng tự mình trải qua tất cả những chuyện này, căn bản sẽ không nhìn ra được tất cả nội tình trong đó.

Phụng Tây Trắc cảm khái mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ hoa lê điêu khắc tinh xảo, áo ngủ bằng gấm trên người tản ra hương hoa nhài thoang thoảng.

Trước giường, Thượng Tín lặng lẽ ngồi ở bên cạnh bàn cầm đèn dùng bữa. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần hơn cả nữ tử lại có dáng vẻ ưu nhã, dùng mỹ cảnh để hình dung cũng không đủ.

Nhưng Phụng Tây Trắc hiển nhiên không có tâm tình thương thức, “Này, các người ngược đãi tù binh như vậy sao?”

Thượng Tín hồ hững nhẹ nhàng nuốt cơm xuống, lấy trà súc miệng, rồi lau miệng đứng lên, “Không ngờ người cũng biết mình là tù binh.”

“Ta đói bụng.” Nàng mong chờ nhìn hắn.

“Muốn bữa vương đưa cơm đến miệng người?” Hai cánh môi mỏng trào phúng cười, hắn đứng ở nơi đó, lấy chiều cao để biểu hiện ưu thế.

Phụng Tây Trắc than thở: “Ta sợ ta ngồi xuống đứng lên, người sẽ khản trương. ....” Nàng chậm rãi ngồi dậy, kéo xích sắt, cẩu sắt treo trên chân, “Đừng trách ta không nhắc nhở người, loại khóa kém như thế này không trói nổi ta.”

“Hiếm khi thấy người nói thật.”

Phụng Tây Trắc lười biếng duỗi eo đi đến bên bàn, cầm lấy đôi đũa hắn vừa cầm bắt đầu gấp thức ăn, “Đừng nói như kiểu ta thường xuyên nói dối vậy.”

“Người,” Hai gò má của Thượng Tín ửng đỏ, lập tức quay mặt sang một bên, “Hừ, bữa vương nhớ rõ đã từng nói, nếu một ngày phát hiện bí bảo đồ ở trong tay người, nhất quyết không bỏ qua.”

Phụng Tây Trắc ăn say sưa ngon lành, ngậm miệng đầy đồ ăn nói: “Trên người ta người đã lục soát rồi chứ? Lục soát rồi thì coi như xong nha.”

Thượng Tín quay đầu, nghiêm mặt nói: “Nếu người chịu giao ra bí bảo đồ, bữa vương có thể ở trước mặt hoàng thượng thay người. .... và Tự Tại sơn cầu tình, giờ cao đánh khề.”

“Nếu ta nhớ không lầm, kẻ vô tình phản bội Tự Tại sơn ở trước mặt Hoàng Đế cũng là người thì phải?” Nếu không phải do người cáo trạng, làm sao Hoàng Đế có thể biết ở cách xa kinh đô ngàn dặm có một Tự Tại sơn nho nhỏ.

Thượng Tín nhú mày, “Một phần tư bí bảo đồ đối với người căn bản là vô dụng, người cất giấu làm gì?”

Phụng Tây Trắc bận rộn vết sạch thức ăn trong đĩa, không để ý xua xua tay: “Vương gia đại nhân, ta đã nói bí bảo đồ không ở trên tay ta, phải làm thế nào người mới bằng lòng tin ta?”

“Không ở trên tay, nhưng giấu ở nơi khác.”

Nàng ngẩn ra. Trờ nên thông minh nhanh như vậy sao.

Thượng Tín nhìn nàng ăn như hùm như sói, một lúc lâu sau, đột nhiên buồn bực phát tay áo nói: “Ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi.”

“Này,” Khi hắn chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa, nàng vội vàng nói, “Nơi này là Trương phủ đúng không? Hình như không phải nơi đáng tin cho lắm.”

Sắc mặt Thượng Tín hòa hoãn một chút, “Chuyện của bốn vương, không cần ngươi nhọc lòng. Còn nữa..... ta không phải tên là ‘này’!”

Những ngày tiếp theo, Phượng Tây Trác sống rất thoải mái.

Ngoại trừ Thượng Tín năm lần bảy lượt đến ‘thăm hỏi ân cần’ ra, thì cơ bản là nàng được cơm ngon áo đẹp thờ phụng. Trương phủ, Lam quận vương phủ, tất cả những chuyện hỗn loạn đều bị ném lên chín tầng mây. ‘Ngoại nhân’ duy nhất mà nàng nhìn thấy là Hàn Tái Đình, nhưng là chỉ là trò chuyện vài câu xã giao, vừa không có đến đưa tờ giấy, cũng không có để lại ám chỉ, giống như chỉ là rảnh rỗi đến thăm hỏi.

Ngày ngày trôi qua không lo cơm áo, nhưng dù sao chỉ được loanh quanh một chỗ, là người bình thường cũng sẽ phát bệnh, huống chi là Nhị đương gia Phượng Tây Trác xuất thân từ Tự Tại sơn? Cho nên khi thấy Mộ Tăng Nhất từ trên trời đáp xuống nàng trước mặt, nàng chỉ còn thiếu mỗi chuyện vẫy đuôi nhào tới.

“Một cái dây xích nho nhỏ thế này cũng có thể khóa được ngươi sao?”

Về mặt Phượng Tây Trác đau khổ nói: “Đừng thấy nó nhỏ mà chê bai, tác dụng thật ra không nhỏ chút nào.”

Mộ Tăng Nhất ngồi xổm xuống kéo xích sắt, “Ừ, là tinh thiết. Kiếm của ngươi đâu?”

“Sung công.”

Mộ Tăng thờ dài, “Thế thì không có biện pháp.”

Mắt Phượng Tây Trác ngấn nước, “Sư huynh.....”

“Trước khi các ngươi ôn chuyện, có lẽ nên chào hỏi bốn vương trước phải không?” Thượng Tín đứng ở ngoài cửa, về mặt âm trầm nhìn hai người đang ôn nhu nhìn nhau trong phòng.

Mộ Tăng Nhất quay đầu nhìn hắn, “Chúng ta ôn chuyện, thì liên quan gì đến Vương gia?”

Ánh mắt Thượng Tín xẹt qua hắn, dừng lại trên mặt Phượng Tây Trác.

Phượng Tây Trác chớp mắt, “Hắn chính là chủ mưu trộm bí bảo đồ, trộm Tây Hoang Kỳ Trân.”

Mộ Tăng Nhất nói: “Cùng lắm ta chỉ được coi là đồng lõa thôi.”

Giọng nói của Thượng Tín lạnh lùng: “Mặc là kẻ chủ mưu hay đồng lõa, hôm nay kẻ nào cũng không thoát được.”

Phượng Tây Trác cùng Mộ Tăng Nhất nhìn nhau nhún vai.

Bỗng dưng —

Phượng Tây Trác chân khí đến hai tay, mò xích sắt từ dưới chân lên kéo thẳng về hai bên.

Xích sắt dưới chân kích động lạnh run.

Nụ cười của Mộ Tăng Nhất thu lại, tay trái tung ra một cái ngân châm, ngăn cản Thượng Tín đang muốn tiến lên, tay phải lấy ra một thanh kiếm bộ dáng giống như kiếm của Phượng Tây Trác nhưng dài hơn, lớn hơn.

Một tiếng keng vang lên.

Thân kiếm cùng xích sắt giao nhau, đóm lửa tung tóe khắp nơi!

Phượng Tây Trác hít sâu một hơi, hai tay càng dùng sức hơn nữa. Xích sắt theo tiếng mà đứt đoạn!

“Sư huynh, còn có cầu sắt!” Nàng nôn nóng nhìn Mộ Tăng Nhất và Thượng Tín đang quần chiến.

“Ôm đi!” Mộ Tăng Nhất vừa thi triển khinh công tránh né, vừa hắc hắc cười xấu xa.

Phượng Tây Trác nghe tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng nhiều, đành phải nhận mệnh ôm lấy cầu sắt buộc ở trên trần, cong người lao ra ngoài cửa

sở!

Phía sau, dường như mơ hồ nghe được Thượng Tín gầm lên một tiếng gầm!

Leo: Anh Tín dễ thương quá, ngoại trừ anh nam chính ra thì ta thích anh Mộ Tăng Nhất và anh Thượng Tín nhất, rất nhiều nguy cơ anh Tín là nam phụ...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đồng Bạn Mới [Thượng]

Lao ra khỏi viện bị giam lỏng, bên ngoài vẫn là phòng ốc liên miên của Trương phủ.

Không ít cao thủ nghe thấy động tĩnh đã đuổi tới.

Phút chốc, trên nóc nhà, bóng người lay động.

Phượng Tây Trắc ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh, rủa thầm một tiếng trong lòng, thân như chớp giật, quỷ mị lướt qua mọi người. Bởi vì ôm cầu sắt, thân thể của nàng cuộn thành vòng tròn, nhưng tốc độ còn nhanh hơn lúc trước. Đám cao thủ trong Trương phủ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, người trước mặt đã không thấy tung tích đâu nữa.

Trần Nguyên Thủ đi theo Tiêu Tấn đến Trương phủ bàn chuyện, đang nhân nhả đi dạo chung quanh, không ngờ lại gặp chuyện này, vội vã nhảy lên trên nóc nhà chuẩn bị tìm một địa phương tốt để xem náo nhiệt, lại vừa vặn đụng mặt Phượng Tây Trắc.

Chủ quán mặt than lúc trước cũng vừa kịp lúc chạy tới, hắn và Phượng Tây Trắc đã từng giao thủ, võ công của nàng dừng nói Trần Nguyên Thủ, ngay cả bản thân hắn cũng không dám đơn độc giao chiến. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ tới mức tim đập loạn trong ngực, chỉ biết hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Phượng Tây Trắc đương nhiên biết tiểu tử trước mặt này chính là kẻ lúc trước đã tung thuốc mê về phía nàng, có điều nếu như không có hắn, ngày đó chỉ sợ nàng không chết cũng trọng thương, bởi vì chút ấn tượng tốt đẹp này, xuống tay cũng lưu tình vài phần. Một tay nắm lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng ném hắn về phía sau.

Hành động lưu tình này, cũng là vì chính mình mà tranh thủ thời cơ.

Tiêu Tấn vừa gấp rút chạy tới cùng với chủ quán mặt than thấy Trần Nguyên Thủ bị ném, thì đồng thời nhảy lên, tiếp được thân thể đang rơi xuống của hắn. Bị trì hoãn một khắc như vậy, Phượng Tây Trắc đã sớm chạy thoát khỏi phạm vi của Trương phủ.

Ra đến bên ngoài, Phượng Tây Trắc vẫn ôm cầu sắt, dùng khinh công nhảy trên mái ngói. Thêm một khắc ở lại Tùng Nguyên là thêm một khắc nguy hiểm, về phần cầu sắt cũng chỉ còn cách đợi sang trấn bên cạnh rồi tìm cách.

Nàng không lo lắng cho Mộ Tăng Nhất. Luận võ công, luận tâm kế, hắn đều hơn nàng, nếu như không chuẩn bị chu toàn, nhất quyết không mạo hiểm.

Vừa rồi cuống cuồng thoát khỏi Trương phủ, căn bản không để ý hoàn cảnh xung quanh. Chờ đến khi chú ý mới phát hiện ra đã đến cửa nam, nhớ tới trận chiến kinh tâm động phách mấy ngày trước ở nơi này, mà hiện thời nhìn lại thủ vệ canh gác rời rạc. Nàng vận khí, bên trong tiếng hô kinh sợ của đám thủ vệ cổng thành, phi thân nhảy lên đầu tường.

Binh lính canh giữ hiển nhiên không thể ngờ có kẻ lại lớn mật như thế, vội vàng cầm lấy binh khí đối phó với địch, lại thấy nàng đứng đối mặt với thành Tùng Nguyên, sau đó xoay người rơi xuống cổng thành, tay áo và vạt áo tung bay giữa không trung, nếu không phải trong lòng ôm một quả cầu sắt khiến cho toàn bộ động tác của nàng thoát nhìn vô cùng buồn cười, một màn này có lẽ nên được cho là đáng vẻ yếu điệu như tiên nữ.

Phượng Tây Trắc vốn chỉ muốn khiến bọn họ chấn động, xa đi bức tức bị giam cầm nhiều ngày. Nhưng đến khi làm rồi, mới nhớ ra mình còn đang ôm một quả cầu sắt. Việc đã đến nước này, hối hận vô dụng, đành phải giả bộ đáng vẻ đương nhiên, cho đến tận khi hai chân chạm đất, mới vừa xoay người chạy thẳng về phía trước vừa thấp giọng mắng: “Mộ Tăng Nhất chết tiệt!”

Phía bắc thành Tùng Nguyên là núi Thiên Hà và trấn Thanh Tú, phía nam giáp với Tống thành, ở giữa là Phong Hương.

Phượng Tây Trắc đi ngang qua Phong Hương, cước bộ vẫn không ngừng lại. Nếu Trương Văn Đa phái người đuổi theo, nhất định sẽ điều tra thôn trấn này trước tiên, bọn họ ở Phong Hương tồn tại càng nhiều thời gian, nàng càng an toàn thêm một khoảng thời gian.

Một đường dùng khinh công chạy gấp, đương nhiên là tiêu hao chân khí. Đến khi đến được Lục Đài, hai chân nàng dường như không bước nổi.

Cho nên khi một chiếc xe ngựa màu sắc sỡ nhân nhả đến trước mặt nàng, nàng chỉ muốn mở miệng mắng cho một trận.

“Bái kiến Phụng Nhị đương gia.” Hai hán tử mặc trang phục dị tộc cung kính nhảy xuống ngựa.

Phụng Tây Trắc không nhìn bọn họ, trực tiếp nhảy lên xe ngựa vén rèm vào trong.

Bên trong xe ngựa, một nam tử dị tộc mặc y phục màu đỏ sẫm đang thoải mái nằm dựa vào đệm lông cừu, trên khuôn mặt tinh tế như đao khắc, yêu mị như anh túc xuất hiện một nụ cười yếu ớt. Trang sức màu vàng xỏ xuyên qua tai dài đến ngang ngực lấp lánh rực rỡ, khiến nàng chói mắt.

“Ngươi.....” Lời khiển trách đã đến miệng khi đối mặt với ánh mắt của hán tử lại hóa thành hư ảo, nàng ho khan ngồi xếp bằng xuống vị trí gần nơi hán tử dựa, “Gần đây sinh hoạt không tồi nha.”

Nam Nguyệt Phi Hoa không hề rút lui người lại, móng chân đỏ sẫm như hoa đào dường như chạm vào đầu gối của nàng.

Phụng Tây Trắc do dự một lát, mới chậm rãi nói: “Tuy rằng ngươi thường xuyên rửa chân, có thể không có mùi gì, nhưng người bình thường vẫn rất dễ dàng liên tưởng đến những chuyện kia..... ừ, là chuyện đó.”

Con ngươi màu nâu nhạt của Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ trêu tức nhìn nàng, sau đó chậm rãi thu chân.

Phụng Tây Trắc hít thở không thông. Mỗi lần cùng giao tiếp với nam nhân này, tuổi thọ của nàng lại giảm đi không ít.

“Trắc nhi đang oán hận ta tới quá muộn sao?” Đôi môi của hán tử hé mở, giọng nói giống như có cung điệu, thanh nhã lại âm vang, mang theo âm sắc độc đáo của quốc gia hán.

Trắc, Nhi! Phụng Tây Trắc lạnh lùng, “Không, tới đúng lúc lắm, tới đến không thể tốt hơn.” Sớm biết như thế thì thà nàng ở trên Tự Tại sơn chờ Thượng Tín tới diệt trừ thổ phỉ, còn hơn đến Chung gia chịu đựng đủ các loại tra tấn tinh thần thế này.

Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ nhếch khóe miệng, môi mỏng lấp lánh như hạt châu, “Thật không?”

Nàng vội vàng gạt đầu thể hiện thành tâm.

“Bình khí mới của Trắc nhi thật đáng yêu.” Hán nhìn cầu sát trong lòng nàng.

“Dùng để luyện kình công, ngươi thích thì lát nữa tặng lại ngươi.”

Bánh xe ngựa từ từ cất bước về phía trước, Phụng Tây Trắc nhìn khuôn mặt yêu mị khó dò trước mắt, vô cùng hối hận bản thân nhất thời xúc động nhảy lên đây. Lúc đó làm bộ như không thấy cứ tiếp tục chạy đi là được rồi, cho dù có ngã gục ở nửa đường, cũng tốt hơn hoàn cảnh đứng ngồi không yên hiện tại. Ánh mắt Nam Nguyệt Phi Hoa giống như dính vào người nàng, khiến nàng không biết tránh đi đâu.

“Thế, Nguyễn Đông Linh sao rồi?” Nàng không nhịn được mà mở miệng phá vỡ sự xấu hổ.

“Ồ, Trắc nhi rất quan tâm hán sao?” Hán cười cười.

Bởi vì từ trước đến giờ Phụng Tây Trắc luôn hình dung vẻ mặt của hán tử vô cùng quý quyết, cho nên cũng không nhìn thấy có gì dao động. “Mọi người ngồi chung một cái thuyền, đương nhiên phải tạo lập quan hệ trước, ngày sau mới có thể ứng chiếu cho nhau.”

“Ngồi chung một cái thuyền?”

Nếu không phải nàng vẫn chăm chú tới động thái của hán tử, căn bản sẽ không nghe ra thời điểm hán tử nói những lời này âm thanh có cao hơn một chút.

“Ừ, đúng thế.” Hán lập đề thấp giọng xuống.

Phụng Tây Trắc kỳ quái nhìn hán tử một cái, phát hiện ánh mắt hán tử tuy rằng vẫn đang nhìn nàng, nhưng rõ ràng thất thần trong chốc lát, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Bọn họ đều bình an,” Hán ý thức được cái nhìn chăm chú của nàng, tự nhiên tiếp tục đề tài, “Có điều thiếu Tây Phụng, khiến cho mọi người rất kinh ngạc.”

Tây Tây, Tây Phụng, Phụng cô, Trắc nhi..... Bọn họ không thể loại bỏ bớt tên gọi kỳ cục với nàng sao? “Ta cũng rất kinh ngạc.”

“Có thể đơn thân độc mã đào thoát khỏi đám cao thủ ở Trương phủ..... Trắc nhi quả nhiên rất có bản lĩnh.”

Nàng vốn muốn giải thích là Mộ Tăng Nhất đến cứu viện, nhưng càng giải thích lời nói của hán tử nhất định sẽ càng nhiều, cho nên làm biếng lên tiếng.

“Người có bản lĩnh trong Chung phủ, thật sự là càng ngày càng nhiều.” Hán có ý riêng.

Phụng Tây Trắc đồng ý gật đầu, “Nam Nguyệt công tử thân là một trong thiên hạ tứ đại công tử, tuyệt đối là người có bản lĩnh nhất trong những người có bản lĩnh.” Nàng thuận thế thúc ngựa.

“Nói đến tứ đại công tử,” Giọng nói của hán tử đột nhiên cao đến lợi hại, “Chung phủ rất nhanh sẽ lại nghênh đón thêm một vị nữa.”

“Ài?” Chẳng lẽ là Tiêu Tấn? Cánh tay của hắn hình như vơi hơi dài rồi? Chân trước vừa mới cướp người của Chung phủ, sau lưng đã chạy đến nói chuyện hợp tác?

Trong ánh chờ đợi sốt sắng của nàng, Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ mỉm cười, sau đó nhắm mắt lại.

Phượng Tây Trác đột nhiên có ý nghĩ muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đồng Bạn Mới [Trung]

Cách Tổng thành vài dặm, người qua lại ven đường dần tăng lên.

Nam Nguyệt Phi Hoa đột nhiên mở mắt ra.

Phượng Tây Trác ngồi xếp bằng bên cạnh cũng lập tức thẳng người.

“Hình như có thứ gì đó kỳ quái đang đuổi theo.” Khóe môi hắn gọi lên một nụ cười châm biếm.

Trên đời này còn có cái gì kỳ quái hơn người sao? Có điều những lời này Phượng Tây Trác chỉ dám nghĩ ở trong lòng.

“Vì Trác Nhi mà đến sao?” Con người trong suốt như nước trà đào qua trên mặt nàng.

Phượng Tây Trác cười gượng nói: “Người theo đuôi ta sao có thể so sánh với số người không lộ theo đuôi Nam Nguyệt công tử?”

“Ừ.” Âm điệu bị bẻ đi ba phần, “Ta thực không thích có người theo đuôi Trác Nhi đâu.”

Phượng Tây Trác hận không thể đập đầu chết.

“Luyện Nô, người đuổi bỏ họ đi.” Hắn dùng viên hồng bảo thạch gắn ở chiếc nhẫn trên ngón tay gỗ gõ vào thành xe.

Bên ngoài truyền đến tiếng đáp lời trầm thấp, Phượng Tây Trác lập tức cảm thấy nóc xe bị dầm lên một cái, sau đó thân xe nhẹ đi một chút.

Nam Nguyệt Phi Hoa vuốt vuốt khuyên tai bằng vàng trên vành tai, không chút để ý nói: “Nghe nói oan gia của Trác Nhi cũng đến Thụy Châu.”

“Oan gia?” Nàng lập tức hiểu ý, “Thượng Tín?”

“Đệ đệ mà Hoàng đế Tuyên triệu sủng ái nhất, nghe nói vô cùng ngông cuồng tự đại.”

Phượng Tây Trác thờ dài, “Chỉ là một đứa nhỏ bị sủng ái quá mức.”

“Bị sủng ái quá mức?” Đôi con ngươi sáng ngời của Nam Nguyệt Phi Hoa nhất thời bị vẻ thâm trầm bao phủ, “Đây là mấy chữ ta chán ghét nhất.”

“Người liên ‘Đầu’ đều chán ghét? Kia mai đứng lên đương đà điều tốt lắm.”

Nam Nguyệt Phi Hoa kinh ngạc nhìn nàng một cái, bất ngờ cười rộ lên, “Nói cũng phải.”

Hai bên thùng xe có gió xẹt qua.

Ngựa đột nhiên lồng lên hí dài.

Nam Nguyệt Phi Hoa cuộn chân lại, nhắc người đứng dậy: “Xem ra, cũng có chút bản lĩnh.”

Thân thể Phượng Tây Trác dán vào thành xe, nhường đường, chân thành tha thiết nhìn hắn nói: “Giao cho người.”

Trên đường đột nhiên có kẻ nhảy ra chặn đầu, chắc chắn không phải người lương thiện, nàng tốt nhất là tránh xa một chút, chớ để vạ lây.

Thượng Tín nắm roi ngồi trên lưng ngựa. Đầu roi còn lại, một nam tử dị tộc cao lớn bị đánh đến tróc da bong thịt, mặt mày xám xịt, nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng.

Màn xe nhấc lên, một nam tử mặc hồng y tươi đẹp rực rỡ như nét chu sa trong bức tranh sơn thủy xuất hiện trước mắt mọi người, trang sức vàng chói lọi

nổi bật trên y phục đỏ thắm thêm vài phần yêu điểm.

Hắn cười tủm tỉm nhìn Thượng Tín, khoe mắt không hề để ý đến nam tử dị tộc đang nằm suy sụp trên mặt đất, “Hạ nhân nhà ta đắc tội với tôn giá sao?”

Thượng Tín tiện tay siết chặt thêm vết thương trên lưng nam tử dị tộc, “Không vừa mắt, không được sao?”

Nam Nguyệt Phi Hoa nhắc đôi chân trần trắng như ngọc, ung dung bước lên lưng ngựa, “Tất nhiên là được, ở Tuyên triều, quan bắt nạt dân là chuyện bình thường, huống chi còn là Kiều Dương Vương đây quyền thế?”

Thị vệ phía sau Thượng Tín lập tức nổi giận nói: “Điều dân Man Di ở nơi này mà dám nói lời ngông cuồng?”

Thượng Tín xoay tay quát cho hắn một roi, khiến thị vệ kia sợ hãi lập tức lui về phía sau.

“Thái tử của Nam Nguyệt quốc, sao có thể so sánh với điều dân Man Di?” Rõ ràng là một câu trách cứ, đến miệng hắn, lại như mĩa mai. “Xoay người đến Đại Tuyên chúng ta lại được liệt vào một trong tứ đại công tử, ha ha, quả nhiên là mình châu khó che đậy.”

“Ừ.” Nam Nguyệt Phi Hoa làm bộ như không nghe thấy, “Hiện tại Kiều Dương Vương muốn xử lý hạ nhân của ta thế nào đây?”

Nam tử dị tộc bị Thượng Tín dùng roi cuộn lên, ném về phía hắn, “Tất nhiên là Châu về Hợp Phố*!”

*Châu về Hợp Phố hay “Hoàn Bích quy Triệu”, ý là vật về với chủ.

Ông tay áo của Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ chuyển, nam tử dị tộc xoay một vòng trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống một bên xe ngựa.

Ánh mắt Thượng Tín trầm xuống. Vẫn nghĩ trong thiên hạ võ công của người Đại Tuyên là đứng đầu, Bắc Di quốc thứ hai, không ngờ Nam Nguyệt quốc cũng không hề kém cạnh.

“Hiện tại ta có thể đi chưa?” Khóe miệng Nam Nguyệt Phi Hoa nhếch lên, như một vòng trăng lưỡi liềm.

Hắn ngẩng đầu lên, “Bồn vương còn muốn lục soát xe ngựa một chút.”

“Xe ngựa sao,” Nụ cười của hắn càng sâu, “Ngoại trừ Trác Nhi, không còn ai khác.”

“Trác Nhi.” Gã thị vệ cách Thượng Tín gần nhất nghe được nhỏ giọng đọc lại một lần, thuận thế nhìn lại, thấy khuôn mặt Thượng Tín bình tĩnh nói: “Nam Nguyệt công tử thừa nhận chưa chấp khâm phạm của triều đình sao?”

“Khâm phạm của triều đình?” Nam Nguyệt Phi Hoa mớ hồ nháy mắt mấy cái, “Vương hậu tương lai của Nam Nguyệt quốc ta sao lại trở thành khâm phạm triều đình của quý quốc?”

Phượng Tây Trác ngồi ở bên trong đem nghe rõ ràng mọi động tĩnh ở bên ngoài, từ khi nghe được chữ Trác Nhi đã có dự cảm chẳng lành, quả nhiên! “Thân phận vương hậu tương lai không có thật của Nam Nguyệt quốc còn không bằng khâm phạm triều đình.” Nàng nửa nằm nửa ngồi ở trong xe than thở.

“Theo bồn vương biết, vương hậu tương lai của Nam Nguyệt quốc là muội muội của Bắc Di vương, La Cơ công chúa. Ngô hoàng đã tự mình gửi thư chúc mừng thái tử quý quốc.”

Ánh mắt Nam Nguyệt Phi Hoa hơi nheo lại, giọng nói mềm nhẹ như gió xuân, “Thứ thuộc về bản thái tử, bản thái tử nhất quyết không bỏ qua!”

“Nhưng trước khi cầm được thứ đó, xin mời Nam Nguyệt công tử tuân thủ quy củ của Đại Tuyên chúng ta!”

Lời nói của Thượng Tín khiến Phượng Tây Trác nghe được sáng khoái vô cùng, nhưng sau đó lại có chút áy náy. Dù sao cũng là bởi vì nàng, Nam Nguyệt Phi Hoa mới đối đầu với Thượng Tín, dẫn đến tình cảnh “cả hai cùng thiệt hại” Nàng vô cùng phúc hậu suy nghĩ.

Nhưng trời không chiều ý người, hai người ở bên ngoài giằng co không bao lâu, Chung Chính đã dẫn người từ Tổng thành vội vàng đi tới.

Chung Chính năm nay gần bốn mươi, khuôn mặt vuông vắn, tai to, bộ râu quai nón đen rậm. Phượng Tây Trác nhìn thế nào cũng thấy giống một võ tướng, thế mà năm đó ở trong triều hắn chỉ là một quan văn không hơn không kém.

“Kiều Dương Vương.” Giọng nói của hắn như chuông lớn, vừa mở miệng đã đè ép toàn bộ tình thế giương cung bạt kiếm xuống, “Thảo dân đến chậm.”

Trong lòng Thượng Tín thầm nói: Ai cho ngươi đến đây. Nhưng bên ngoài vẫn phải giả bộ khách sáo: “Vài năm không gặp, Chung đại nhân vẫn cường tráng như xưa.”

Chung Chính sang sang cười to, “Nhờ phúc nhờ phúc, ở nhà nhàn rồi, sợ là béo lên không ít.”

“Chung đại nhân nhàn rồi ở nhà bố trí mọi chuyện, lại có thể oanh động đến kinh thành.” Hắn biết hôm nay không có hi vọng đưa Phượng Tây Trác đi, trong lòng sinh oán hận. Hắn vốn là kẻ trẻ tuổi cao ngạo, ngoại trừ Hoàng Đế, không để kẻ nào khác vào mắt, cộng thêm oán giận trong lòng, lời nói càng thêm cay nghiệt: “Ngay cả Hoàng Thượng cũng vô cùng quan tâm, muốn các châu phủ khác phải thường xuyên chú ý đến Chung gia.”

Chung Chính vẫn tươi cười như trước, nâng tay ôm quyền nói: “Ân đức của Hoàng Thượng với Chung gia ta, Chung Chính ghi nhớ trong lòng, nửa khắc không dám quên.”

Thượng Tín nhìn hần mang theo ý vị thâm trường, “Chỉ hy vọng như thế.”

Dứt lời, vung roi lên, giục ngựa chạy về theo đường cũ.

Đến tận lúc này Phụng Tây Trắc mới chui ra khỏi xe ngựa, thở dài một hơi, “Hô, được giải thoát rồi.” Nói xong mới phát hiện tất cả mọi người không nói một lời nhìn chằm chằm nàng, “Ách? Ta làm sao?”

Chung Chính nhìn cầu sắt bị nàng ôm trong lòng, cười nói: “Ấm khí thật đặc biệt.”

Phụng Tây Trắc lập tức nhảy đến trước mặt hần, “Khuyết Cự kiếm của lão đại đâu?”

Chung Chính nhin cười, vung kiếm chặt bỏ. Tia lửa trên xích sắt văng ra khắp nơi, lại chỉ có thể chém ra một vết chém nhỏ. Hần khẽ ồ một tiếng, Phụng Tây Trắc thở dài, tiếp nhận lấy kiếm, “Hàng thô tục, vẫn nên để kẻ thô tục như ta ra tay.”

Chỉ thấy Khuyết Cự kiếm trong tay nàng lóe sáng, khi chém xuống thì vừa vặn trúng vào vết chém lúc trước, xích sắt lập tức đứt thành hai đoạn.

Chung Chính thấy vẻ mặt nàng ghét bỏ mà ném cầu sắt sang ven đường, cười nói: “Ta thấy thứ này cũng không phải đồ bình thường, cứ như vậy mà ném đi thật quá lãng phí.” Một thủ hạ của hần lập tức chạy đến nhặt cầu sắt lên treo ở trên ngựa.

“Lão đại không hổ là lão đại, quả nhiên cần kiệm chăm lo chuyện nhà.” Nàng tinh tế vuốt ve Khuyết Cự kiếm mấy lần rồi mới lưu luyến đưa cho hần.

“Nếu ngươi thích, ta sẽ tìm một cái tốt như thế này cho ngươi.”

Phụng Tây Trắc nhớ tới thanh kiếm của nàng còn đang nằm trong tay Thượng Tín, yếu ớt thở dài. Có điều mọi người ở đây đều không biết nàng có thể sử dụng kiếm, tránh phải giải thích, nàng chỉ thản nhiên nói: “Lần sau đến chỗ của Kiều Dương Vương trộm là được.”

Nam Nguyệt Phi Hoa ngắt lời nói: “Một người chỉ muốn kiếm của đối phương. Một kẻ cố gắng từ Tùng Nguyên đuổi tới tổng thành. Giao tình của Trắc Nhi và Kiều Dương Vương đúng là không tầm thường, thật khiến người khác hâm mộ.”

Lời nói của hần bỗng nhiên nhắc nhở nàng. Tiêu Tấn và Trương Văn Đa biết chắc lấy được bí bảo đồ nên buông tha cho nàng, nhưng hần vẫn ráo riết đuổi theo, chẳng lẽ là sư huynh đã rơi vào tay bọn họ?..... Sẽ không đâu, nếu sư huynh ở trong tay bọn họ, Thượng Tín đã sớm dùng người để uy hiếp nàng. Nàng nghĩ một hồi, “Có lẽ hần tận trung với cương vị công tác.”

Con ngựa của Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ đảo, phong tình vô hạn, “Hoặc có thể là, hần có chấp nhất khác với Trắc Nhi?”

Phụng Tây Trắc làm như không nghe thấy, xoay người đi đến bên người Luyện Nô đang được băng bó vết thương, ôn nhu nói: “Không có việc gì chứ?”

Luyện Nô vừa định đứng lên hành lễ, lại bị nàng điểm liên tiếp vài huyệt đạo. Phụng Tây Trắc xoay người đi đến bên cạnh Chung Chính, đuổi người hầu của hần xuống ngựa, tự mình nhảy lên ngồi, “Lão đại, thương thế của Luyện Nô rất nặng, chúng ta mau chóng trở về đi.”

Chung Chính cố nén ý cười gật gật đầu, đuổi theo.

Phụng Tây Trắc một bên giục ngựa mà đi, một bên vỗ lưng hần, “Lão đại, lâu không gặp như vậy, ngươi đừng có vừa thấy ta đã lộ ra vẻ mặt như bị tảo bón vậy.”

Chung Chính liếc mạng ho khan, “Được, khụ khụ, được.”

“Còn có, trên đường nghĩ xem lát nữa nên giải thích với ta về kế hoạch và mục đích muốn để Nguyễn Đông Linh đi qua Tùng Nguyên như thế nào.”

“Đó là bởi vì.....”

“Cộng với bồi thường.”

Chung Chính quay đầu hô: “Phi hoa..... ngươi nhanh lên!” Khi xoay người, ngựa của Phụng Tây Trắc đã biến mất sau đám bụi đất mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đồng Bạn Mới [Hạ]

Từ khi Chung gia chuyển tới Tổng thành đến nay, Tổng thành từ một thành nhỏ không đáng chú ý biến thành trọng điểm thứ ba tại Thụy Châu, mặc dù sản xuất kinh tế vẫn phần lớn nằm trong kiểm soát của phủ Kiêu Quận Vương nhưng sức ảnh hưởng cùng địa vị của Chung gia tại Tổng thành cũng không hề nhỏ.

Trong ánh tà dương, chớp mái Chung phủ cao chót vót, chìm trong ánh vàng rực rỡ.

Sau khi Phụng Tây Trắc qua cổng thành, ngựa vẫn không ngừng nghỉ, tiến thẳng vào trong thành.

Hình Hiểu Hiểu sáng sớm đã đợi ngoài cửa, thấy nàng xoay người xuống ngựa, mừng rỡ kêu to, “Cô cô, cô cô.....”

Phụng Tây Trắc nâng tay gõ đầu nàng một cái, cười nói: “Khi nào thì biến thành bò câu rồi?”

Hình Hiểu Hiểu liếc nhìn về phía sau thăm dò, “Chung lão đại đâu?”

“Còn ở đằng sau.”

“Nam Nguyệt công tử đâu?” Con ngựa của nàng rực rỡ như sao sớm.

Phụng Tây Trắc ôm chầm lấy nàng, bước chân qua ngưỡng cửa, “Hình thúc, Đại Đầu, Nhất Tự, Bát Đầu vẫn khỏe chứ?”

Hình Hiểu Hiểu ngoác miệng, “Lần nào cũng như vậy. Cô cô đã trưởng thành rồi đó.....”

Phụng Tây Trắc thiếu chút nữa vấp té, “Có phải Hình thúc lại lải nhải với người chuyện gì hay không?”

“Còn không phải bởi vì cô cô sao.” Nói đến đây, lại bắt đầu kể khổ, “Nếu cô cô sớm một chút định hôn sự, cha cũng không cần nhọc lòng như vậy.”

Phụng Tây Trắc thở dài, “Ta cảm thấy bởi vì sư huynh vẫn còn lưu lạc bên ngoài, đây là một yếu tố rất lớn.”

Hình Hiểu Hiểu đi theo thở dài, “Nếu cô cô và Đại đương gia chịu kết thành một đôi, cha ta cũng không cần phiền não rồi.”

“..... Ừ, bởi vì tất cả phiền não đều quăng cho chúng ta.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Vì sao cô cô không thích Đại đương gia? Tuy rằng người có vẻ lười nhác một chút, miệng lưỡi khó ai theo kịp, bình thường lại thích đùa dai, nhưng bộ dạng không khó xem, võ công lại rất tốt.”

Phụng Tây Trắc thông dong đáp: “Bởi vì bộ dạng của ta cũng không khó coi, võ công cũng rất tốt, hơn nữa..... Nhân phẩm còn tốt hơn hẳn rất nhiều.”

“Thế Nam Nguyệt công tử thì sao?” Hình Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn, “Tuy rằng quá đẹp, nhưng đứng đầu trong tứ đại công tử, lại mang huyết thống hoàng tộc, dù rằng là nguwoif Nam Nguyệt quốc.”

Cánh tay ôm nàng của Phụng Tây Trắc căng thẳng, nửa ngày mới cố gắng bình tĩnh nói: “Chúng ta vẫn nên thảo luận về Mộ Tăng Nhất đi.”

“Vì sao?”

“Như vậy đầu của ta sẽ đỡ đau hơn.”

Hình Hiểu Hiểu đồng tình nhìn nàng, “Gần đây Cô cô thường xuyên đau đầu.”

“Ừ, cho nên người phải nghe ta.”

“Cha ta nói nữ nhân lớn tuổi mà chưa gả, rất dễ đau đầu.”

Phụng Tây Trắc còn chưa kịp dùng nước mắt nước mũi biểu đạt kháng nghị với những lời này thì đã nghe thấy một giọng nam trầm thấp vọng từ trong viện ra: “Là Nhị đương gia đã trở lại sao?”

Tinh thần Phụng Tây Trắc lập tức rung lên, vừa muốn trả lời, trong cửa đột nhiên có một người mập mạp đầu tròn tai to áo vàng lao ra, cười hi hi nhìn nàng, “Chao ôi, cô cô đi ra ngoài một chuyến, lại càng trở nên xinh đẹp.”

“Nịnh nọt, hành vi tiểu nhân.” Phía sau hắn, một thanh niên cao gầy mặc trang phục tú tài, cái cằm hơi dài nhếch lên, cho dù cúi đầu cũng khiến người khác có cảm giác cao ngạo.

Mập mạp khó chịu quay đầu, “Ý người cô cô không đẹp?”

Thanh niên hừ lạnh một tiếng, “Ý ta là cô cô luôn luôn xinh đẹp như vậy.”

Mập mập thấp giọng nói: “Chao ôi, người đọc sách ngay cả nịnh nọt cũng thói như vậy. Thật sự thói không thể người nỏi, thói không thể người nỏi.”

Thanh niên quay mặt sang một bên nói: “Kẻ không hiểu chuyện ngay cả nói cũng tục tĩu như vậy, đúng là tục khó dần nỏi, tục khó dần nỏi.”

Phượng Tây Trác cảm động nhìn bọn họ, “Tình cảm của Đại Đầu và Bát Đầu vẫn tốt đến nỗi khiến người khác hâm mộ.”

Sắc mặt của Đại Đầu và Bát Đầu đồng thời đen thành một mảnh.

Phượng Tây Trác trấn định đi xuyên qua hai khuôn mặt đen.

Trong sân, một nam tử tuổi trên dưới năm mươi dung mạo gầy gò đang cầm quyển sách, nhìn thấy nàng tiến vào, ung dung đứng dậy khom lưng nói: “Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trác nhìn hai phiến râu dê bên miệng hắn, cảm khái nói: “Hình thức, lâu như vậy không gặp, nay nhìn cả sợi râu chuột này ta cũng cảm thấy thuận mắt.”

Sợi râu bên miệng Hình Sư hơi run lên, “Nhị đương gia thấy thuận mắt là tốt rồi.”

Đại Đầu vỗ vỗ cái bụng tròn trịa, đứng ở một bên nhẹ giọng nói: “Không hổ là cô cô, dám lấy râu của lão Hình ra trêu đùa.”

Bát Đầu bĩu môi nói: “Bởi vì Hình tổng quản đang hành lễ đi.”

Từ sau khi Hình Sư gia nhập Tự Tại sơn trở thành một thành viên cứng rắn đến nỗi sắt đánh không nổi, hắn dường thành thói quen đối với người trên hành lễ, đối với người dưới ràng buộc. Tự Tại lão nhân nói hắn vài lần không có kết quả, cũng mặc kệ hắn, dù sao thì râu của Tự Tại lão nhân so với hắn trắng hơn nhiều. Nhưng Phượng Tây Trác vẫn muốn loại bỏ tật xấu của hắn mà kiên trì không ngừng. Nàng kiên trì gọi đó là tật xấu.

“Cái cách luôn dài lâu mà gian khổ, nó cần dũng khí và động lực không ngừng.” Bát Đầu thờ dài.

Cả người Đại Đầu run rẩy đi về phía Phượng Tây Trác, “Chao ôi, lại quên, nói chuyện với Bát Đầu tuyệt đối không thể vượt qua ba câu.”

“Nhất Tự đâu?”

Đại Đầu gãi đầu nói: “Còn đang ngủ, ngày hôm qua lại lăn qua lăn lại cả đêm, có lẽ buổi sáng ngày mai mới = dậy nỏi.”

Hình Hiểu Hiểu cười nói: “Không phải một ngày hắn chỉ có thể nói một câu sao? Hắn nhất định muốn tích cốp đến ngày mai, sau đó chạy đến nói với cô, hoan nghênh.”

Phượng Tây Trác nói: “Như thế hôm nay nhất quyết không thể quấy rầy hắn. Nếu không gặp mặt ta hắn chỉ nói một chữ ‘hoan’, người khác còn tưởng rằng tên của ta là Phượng Hoan.”

Mấy người nói nói cười cười đến tận bữa tối. Phượng Tây Trác đang nắm hai chiếc đĩa chuẩn bị ra tay đối với chiếc đùi gà yêu thương. Chung Chính gửi thiệp mời yến hội đến.

Tuy rằng ở cùng trong Chung phủ, nhưng Phượng Tây Trác, Chung gia, Nam Nguyệt Phi Hoa đều có cấp dưới, bình thường tự do sinh hoạt, không liên quan đến nhau.

Hình Hiểu Hiểu cố hết sức đắc đem chiếc chân gà từ trong đĩa của Phượng Tây Trác cứu ra, nhét vào miệng mình, “Cô cô..... mau đi, mau đi.”

“Mau cái đầu nguoi, theo ta cùng đi.” Phượng Tây Trác vỗ nhẹ đầu nàng, đoạt đùi gà từ trong tay nàng thả vào trong bát Bát Đầu, kéo nàng đi ra ngoài.

Để lại một bàn vẫn vui đầu ăn cơm như cũ và..... một người trừng mắt nhìn chân gà trong bát đến ngẩn người.

Chung gia thích gọi loại yến hội này là gia yến, nhưng không ai biết đây chẳng qua là thủ đoạn lung lạc lòng người. Ví dụ như đại gia trưởng Chung Túc của Chung gia từ trước đến nay đều cáo bệnh tránh yến hội. Cho nên Chung Chính lãnh đạo Chung gia càng thuận buồm xuôi gió.

Thời điểm Phượng Tây Trác đến Chung Chính còn chưa tới.

Lúc trước đặt hai bàn, hôm nay lại có bốn bàn. Nàng bị dẫn đến bàn cuối cùng ở tay phải.

Hình Hiểu Hiểu không vui quyết quyết miệng, có điều nhìn thấy Nguyễn Đông Linh ở đối diện lập tức phản chấn lại.

Bên phải Phượng Tây Trác là Nam Nguyệt Phi Hoa, vị trí bên trái vẫn trống không.

Lại là một trong tứ đại công tử sao? Nàng nhớ tới lời báo trước của Nam Nguyệt Phi Hoa khi ở trên xe, trong lòng âm thầm phỏng đoán. Nếu là Tiêu Tấn, an bài như vậy cũng là hợp lý, dù sao nghĩa tử của quận vương không cần biết là thân phận địa vị hay là thế lực quyền binh so với Chung Chính vẫn cao hơn. Chỉ là hắn và Trương Văn Đa hợp tác còn chưa bao lâu, chẳng lẽ nhanh như vậy đã bắc cầu sang đây?

“Buổi chiều Trác Nhi đi thật nhanh.” Nam Nguyệt Phi Hoa nghiêng người cười với nàng.

Phượng Tây Trác không chớp mắt trấn định nói: “Quá mót.”

Hình Hiểu Hiểu ở một bên nôn nóng trách mắng: “Như vậy sẽ phá hỏng ấn tượng!”

Nam Nguyệt Phi Hoa cười đến híp mắt, “Ừ, quả nhiên là Trác Nhi luôn nói lời thật.”

Hình Hiểu Hiểu vỗ trán, “Ta quên mất, vị này cũng không phải người có thể dùng suy nghĩ bình thường để lý giải.”

Phượng Tây Trác cười hai tiếng làm lạnh, quay đầu, phát hiện bàn đối diện Nguyễn Đông Linh đang yên lặng tự rót tự uống.

Nói tới hành trình ở Tùng Nguyên, nàng và hai người bọn họ có thể xem như huynh đệ hoạn nạn cùng bị hãm hại, tuy rằng Chung Chính còn chưa có giải thích trực tiếp lý do để nàng đón hấn ở thành Tùng Nguyên, nhưng nội dung thật ra dùng đầu gối ngâm lại cũng có thể đoán được bảy tám phần, đơn giản chính là khảo nghiệm sự tín nhiệm và thực lực của nàng mà thôi.

Phượng Tây Trác bùng chén, cũng không tiếng động mà uống một hớp.

Nguyễn Đông Linh như có cảm giác, ngừng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái.

Hình Hiểu Hiểu kích động kéo ống tay áo của nàng, “Hấn vừa rồi có phải nhìn ta hay không?”

“Đúng thế, còn là ánh mắt tràn ngập ái mộ.” Phượng Tây Trác khẳng định.

Hình Hiểu Hiểu khẽ đập nàng một cái.

“Ta tới chậm rồi.” Chung Chính người chưa đến, giọng nói như chuông đồng đã tới trước.

Mọi người ngừng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy hấn lác hai ống tay áo lớn, đang bước qua cửa chính tiến vào, sóng vai đi là tới một thanh niên tuấn tú tuyệt sắc vô cùng.

Hình Hiểu Hiểu bí mật nắm tay Phượng Tây Trác, “Cô cô lựa chọn gia nhập Chung gia, thật sự là một quyết định rất chính xác!”

“Nguyễn Đông Linh đang nhìn người.”

“Cái gì!” Nàng lập tức quay lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bộ dạng phục tùng ngoan ngoãn.

Chung Chính nhanh chóng đi lên bàn chính giữa, nâng tay giới thiệu nói: “Vị này có thể chư vị chưa gặp qua, nhưng có lẽ cũng nghe đại danh của hấn rồi. Một trong tứ đại công tử, gọi là Kim Ngọc công tử thế tử của La quận vương – Thượng Sí Bắc.”

“Thượng Sí Bắc?” Hình Hiểu Hiểu cứng lưỡi, “Hấn tới nơi này làm gì?” Chung gia dù sao cũng là khâm phạm của triều đình, tập trung quốc thích ngày trước. Đột nhiên trong đồng cỏ dài mọc lên một ngọn cỏ non, thế nào thì cũng kỳ quái.

Phượng Tây Trác nhấp nhấp miệng, “Cái này gọi là gà cho.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Chúng ta thì sao? Trèo cao?”

Phượng Tây Trác vuốt cằm, “Có lẽ là ở rẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tai Họa Ngâm [Thượng]

Thượng Sí Bắc đứng dậy chấp tay, “Tại hạ tuy rằng mới đến, lại là ngưỡng mộ đã lâu với các vị đang ngồi đây. Hôm nay có thể nâng cốc chung vui, thật là phúc phận ba đời.”

Hình Hiểu Hiểu hần không thể nhảy dựng lên vỗ tay, nhưng nhớ tới Nguyễn Đông Linh đang ngồi ở đối diện, đành phải hạ giọng nói: “Nói hay quá.”

Phượng Tây Trác lẩm bẩm: “Không phải những lời này rất phổ biến sao.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Tùy từng người nói.”

Phượng Tây Trắc còn muốn phản bác vài câu, lại phát hiện ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn về phía nàng, vội vàng vỗ tay nói: “Hay, nói rất hay!”

Hình Hiểu Hiểu buồn bực cắn đũa.

Chung Chính cười ha ha, “Vị này là đồ đệ chân truyền của tự tại lão nhân, nhân xưng Phượng cô Phượng Nhị đương gia.”

Thượng Sí Bắc ôm quyền nói: “Kính đã lâu kính đã lâu.”

Phượng Tây Trắc cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Chung Chính lại chỉ vào Nam Nguyệt Phi Hoa nói: “Vị này chính là thái tử Nam Nguyệt quốc Nam Nguyệt Phi Hoa, cũng là một trong tứ đại công tử, hai vị vừa lúc thân cận.”

“Tại hạ nhớ được quốc họ của Nam Nguyệt quốc là Thư?” Lời Thượng Sí Bắc vừa nói ra, sắc mặt Chung Chính khẽ biến.

Lúc trước địa vị thái tử của Nam Nguyệt Phi Hoa bị phế, mới mai danh ẩn tích lên vào Đại Tuyền. Tuy rằng sau đó được Chung gia mời làm khách khanh*, nhưng danh tự nhưng vẫn không đổi lại, trong đó ẩn chứa hàm ý đừng quên mối nhục. Thượng Sí Bắc ở trước mặt mọi người vạch trần việc này, thật có hàm ý khiêu khích.

*Khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc.

Tay phải Nam Nguyệt Phi Hoa cầm bình, rót rượu đầy chén, mí mắt không nâng nói: “Ừ, cũng giống như quốc họ của Tuyền triều là Thư. Có điều Thư mà không phải là thư, đáng tiếc đáng tiếc.” Âm chỉ tuy rằng họ Thư, lại không phải chính thống hoàng tộc.

Thật ra La quận vương đời thứ nhất đúng là không có quan hệ huyết thống với quân chủ khai quốc Đại Tuyền, bởi vì hai người kết bái thành huynh đệ, quân chủ khai quốc mới ban họ của mình cho hắn, để thêm thân cận. Nhưng sau đó phủ La quận vương cùng hoàng gia thường xuyên có thông hôn, bỏ xa ba quận vương khác. Cho nên nếu luận về huyết thống, phủ La quận vương gần với hoàng gia nhất.

Chung Chính thật sự không ngờ hai người này vừa thấy nhau đã tràn ngập khói thuốc súng, vội vàng giảng hòa nói: “Đến đến đến, ta giới thiệu vị này, năm đó là đệ nhất cao thủ đại nội, cũng có thể coi là đệ nhất cao thủ của Chung phủ Nguyễn Đông Linh.”

Nguyễn Đông Linh khẽ gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Sắc mặt Chung Chính càng thêm khó coi.

Hình Hiểu Hiểu nhẹ giọng nói thầm bên tai Phượng Tây Trắc: “Một núi không thể có ba hổ.”

Khi mọi người đều cho rằng Thượng Sí Bắc sẽ tức giận phát hỏa thì hắn lại lạnh nhạt nói: “Phụ vương từng đánh giá: cao thủ trẻ tuổi, ít người sánh kịp.” Cho dù không nói tên họ, những người đang ngồi cũng đều hiểu được là chỉ Nguyễn Đông Linh.

Chung Chính lập tức cười nói: “Cái gọi là anh hùng tiếc anh hùng, khó được các vị đang ngồi ở đây đều trẻ tuổi xuất chúng, càng nên cời mở, coi nhau như bằng hữu mới phải. Đến, ta kính mọi người một ly, gặp nhau tức là có duyên, ngồi uống rượu với nhau càng là duyên phận trong duyên phận, tin tưởng nếu chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có khả năng tạo nên sự nghiệp oanh liệt. Kính!”

Tất cả mọi người đều nâng chén uống cạn một ly.

Chén rượu rời tay, không khí lại trầm xuống. Mặc dù có Chung Chính quay vòng các bàn, xã giao không ngừng, nhưng rốt cuộc một cây chẳng chống vững nhà, ngoại trừ Thượng Sí Bắc thỉnh thoảng phụ họa hai câu, Nam Nguyệt Phi Hoa và Nguyễn Đông Linh một người tựa tiểu phi tiêu, một kẻ lạnh lùng xa cách, cho dù tính cách như Chung Chính cũng cảm thấy mất mặt.

Phượng Tây Trắc âm thầm may mắn kéo Hình Hiểu Hiểu vui đầu ăn uống, nếu không lại thêm một người ‘như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than’.

Chung Chính cố gắng vài lần không có kết quả, đành phải chấm dứt buổi gia yến cao hứng mà đến, mất hứng mà về này.

Tuy là như thế, nhưng cũng trì hoãn không ít thời gian, cho đến khi Phượng Tây Trắc trở lại viện của mình, đã là giờ Tuất canh ba.

Bóng dáng đơn bạc của Hình Sư đứng lặng trong gió, tay áo lạnh rung.

“Hình thúc.” Phượng Tây Trắc nhìn thấy hắn cũng không kinh ngạc, mời vào nhà, đốt đèn châm trà, “Ta cho rằng ngày mai thúc mới đến.”

Hình Sư đem cửa mở một nửa, ngăn trở gió thổi về hướng Phượng Tây Trắc, chính mình đứng ở trong ánh trăng, “Nếu Nhị đương gia mệt mỏi, ngày mai ta lại đến.”

“Không mệt không mệt,” Phượng Tây Trắc đem chén trà đưa tới trước mặt hắn, cười hi hi nói, “Vừa nghe Hình thúc dạy bảo, ta lập tức khôi phục tinh thần.”

Hình Sư lạnh nhạt cười, không sợ hãi không vui vẻ, “Một chuyến đi này của Nhị đương gia có thu hoạch gì không?”

Mỗi lần từ bên ngoài trở về, câu đầu tiên của hắn là thế này, “Gặp được vài người thú vị.” Nàng đột nhiên thấp tiếng nói, “Còn thu hoạch được một tấm Cao Thị Bí Bảo Đồ.” Tuy rằng Hình Hiểu Hiểu có thể đã nói qua, nhưng nàng vẫn có thói quen báo cáo lại.

Ánh mắt Hình Sư khẽ chuyển động, “Chung Chính cũng biết?” Đối với Chung Chính, hắn không thật sự vừa lòng, có lẽ là không quen nhìn hắn đường đường là một quốc cữu lại làm ra hành động lẩn trốn không hề có cốt khí.

“Không biết.”

Hình Sư gật gật đầu, hiển nhiên đối với cử chỉ giấu diếm của nàng vô cùng vừa lòng. “Ta nghe Hiểu Hiểu nói, Nhị đương gia gặp được Đại đương gia?”

Phượng Tây Trắc lập tức trả lời cẩn thận, “Ngẫu nhiên gặp được. Bí bảo đồ cũng là hắn cho ta.”

“Đại đương gia vẫn vô cùng quan tâm Nhị đương gia.” Hắn cảm thán nói.

“Tất nhiên, chúng ta là huynh muội nha.” Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ huynh muội.

Hình Sư cúi đầu nhìn lá trà trong chén, không biết có nghe được không, chỉ chuyển đề tài nói, “Nhị đương gia thấy hành trình qua thành Tùng Nguyên thế nào?”

“Lấy ta và Nguyễn Đông Linh để thử Trương Văn Đa.” Nàng và Nguyễn Đông Linh đều bị triều đình truy nã, không thể không nhờ Chung gia bao che, cái gọi là có việc cầu người, luôn phải chịu thiệt. Nay ngậm bồ hòn, bọn họ cũng chỉ có thể nín nhịn.

“Ta sớm nói qua, Chung Chính không phải kẻ giúp người lúc hoạn nạn, cũng không phải tướng tài cứu quốc. Không nhìn xa, không mưu lớn, không trí tuệ, không chỗ dựa, theo ta thấy, vinh hoa lúc trước của Chung gia chẳng qua là dựa vào vị Chung hoàng hậu kia. Chung hoàng hậu vừa chết, những thứ như hoa trong gương, trăng trong nước này cũng rất nhanh tiêu tan.”

Tuy rằng hắn có tình hạ thấp Chung Chính, nhưng lời nói vẫn thật sự nghiêm túc. Phượng Tây Trắc hơi run, “Không đến mức như vậy chứ?”

“Vô luận Nhị đương gia muốn lo thân mình, hay là giúp đỡ thiên hạ, Chung gia này cũng không nên ở lâu.” Khuôn mặt Hình Sư dưới ánh đèn dần dần ảm đạm, “Nếu ta đoán không sai, khởi nguồn của đại loạn này, bắt nguồn từ Thụy Châu.”

“Giúp đỡ thiên hạ?” Phượng Tây Trắc hoảng sợ, cười gượng nói, “Ta không có dã tâm lớn như vậy.” Nhưng trong lời nói của hắn, lại khiến lòng nàng gọn sóng.

Đại loạn lần này, bắt nguồn từ Thụy Châu sao?

Nàng nhớ tới những đại nhân vật lần trước gặp được, người nào không phải chấn động một phương? Lại cố tình không hẹn mà cùng tập hợp tại Thụy Châu, chẳng lẽ thật sự là dấu hiệu trước họa loạn?

“Đêm đã khuya, Nhị đương gia nghỉ sớm một chút.” Hình Sư thấy trên mặt nàng hiện vẻ mờ mịt, trong lòng xẹt qua một chút không đành lòng, thờ dãi, đứng dậy rời khỏi phòng.

Phượng Tây Trắc nhìn nhảy đèn đuốc một lúc lâu, nhin không được đem khó chịu tích tụ trong lòng máng, “Ông nội nhà nó!”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tai Họa Ngâm [Trung]

Đêm qua thật sự quá mệt mỏi, Phượng Tây Trắc chẳng buồn tắm rửa đã trực tiếp trèo lên giường ngủ say như chết, cho đến tận sáng hôm sau mới dậy thoải mái tắm rửa. Sau đó dùng tùy tiện cuốn lại mái tóc còn đang ướt nhẹp, lập tức đi tìm Chung Chính.

Lúc này Chung Chính đang ở thư phòng tập viết chữ, thấy nàng tiến vào, cười nói: “Đòi nợ đến rồi.”

Phượng Tây Trắc nhìn đến lấy dưới ngòi bút của hắn là một chữ “nhảy” lớn, “Nhảy? Không phải là muốn viết đau, nhưng lại viết làm đó chứ?”

“Bà cô của ta ời.” Chung Chính dờ khóc dờ cười, “Tốt xấu gì ta cũng từng là tiến sĩ, sao có thể không phân biệt được nhảy và đau chứ?”

“Ta cho rằng lão đại sợ ta đến lừa tiền, cho nên đau lòng.”

Chung Chính thấy đã đến lúc, liền buông bút, tiếp lời nàng: “Hành trình qua Tùng Nguyên lần này đúng là vô cùng nguy hiểm, trước đó ta không nói rõ là lỗi của ta, có điều.....” Hắn dừng lại, do dự một lúc mới nói tiếp, “Là do ta sợ người không muốn.”

Phượng Tây Trắc ngẩng người. Chẳng lẽ hắn cảm thấy nàng rất sợ chết?

Chung Chính nhìn về mặt của nàng biết nàng hiểu lầm ý của hắn, vội vàng giải thích: “Thật ra Tiêu Tấn đến Tùng Nguyên, tin tức này trước đó ta đã nhận được.”

Phượng Tây Trắc mở to đôi mắt trừng hắn.

Hắn cười khò nói: “Đề Nguyễn Đông Linh đi qua thành Tùng Nguyên thật ra là ý của Nam Nguyệt. Hắn nói hôm nay Nguyễn Đông Linh có thể rời bỏ Lận quận vương, ngày khác cũng có thể rời bỏ Chung Chính ta, chẳng bằng cắt đứt ý niệm trong đầu hắn.”

Phượng Tây Trắc “ồ” một tiếng, lúc này mới hiểu được. Vốn tưởng rằng hắn muốn mượn chuyện Nguyễn Đông Linh qua thành Tùng Nguyên tạo áp lực cho Trương Văn Đa, đề hắn không thể không quy thuận Tông thành, bây giờ nghe thấy Chung Chính nói thế, thì ra nàng vẫn suy nghĩ quá ngây thơ. Thứ nhất, nếu Tiêu Tấn tự mình tới thành Tùng Nguyên, chứng tỏ Trương Văn Đa đã lấy lòng được hắn, như thế Trương Văn Đa sao có thể vì tội danh tã tội phạm truy nã mà buông tha cho cơ hội lần này? Thứ hai, Hoàng Đế ở tại Đế Châu cách xa Thụy Châu, cho dù có nghe tin tức giận, thì cũng không thể lập tức bắt lấy hắn.

Chỉ bằng hai điểm như thế, muốn Trương Văn Đa gia nhập vào Chung gia thật sự là hy vọng xa vời.

“Trong thiên hạ hiện nay, thế lực có thể sánh vai với Chung gia chỉ có phủ Lận quận vương và Kiều quận vương không màng thế sự, phủ La quận vương lại liên hợp với ta, Nhà Trường Tôn tuy rằng giàu có vô cùng, lại chỉ là hàng ngũ thương nhân, nhìn chung thiên hạ chỉ còn lại phủ Lam quận vương đối địch mà thôi.” Trong nụ cười của hắn có chút đắc ý, “Nguyễn Đông Linh đi qua thành Tùng Nguyên, Tiêu Tấn chắc chắn sẽ không bỏ qua..... Có điều đáng tiếc, hai bên xung đột không đủ, vẫn chưa thể làm suy yếu được thực lực của Nguyễn Đông Linh.”

Phượng Tây Trắc thấy vẻ mặt hắn đầy tiếc nuối đánh đồng mình cùng phủ Tứ quận vương, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười. Không ngờ Chung Chính hào khí vạn phần lại sử dụng thủ đoạn bí ỉm như vậy đối với người đến đây nương nhờ. Lời nói đêm qua của Hình Sư vẫn vang vọng trong đầu như muốn cảnh báo nàng.

“Nếu trước đó người biết chuyện, chắc chắn sẽ từ chối đi đúng không?” Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm nàng, không chịu buông tha bất cứ biểu hiện nào.

Phượng Tây Trắc nhìn hắn, kiên định nói: “Đúng thế, cho dù có biết, ta cũng không đồng ý.”

Sắc mặt Chung Chính phút chốc trầm xuống, khuôn mặt chữ điền để lộ ra hơi thở lạnh lẽo.

“Này, hai người đang làm gì đó, thâm tình ngắm nhìn nhau sao?” Phượng Tây Trắc cảm thấy một làn gió thom phất quá mặt, một phụ nhân xinh đẹp mang một cái bụng lớn bước vào phòng, như con chim nhỏ nép vào trong lòng Chung Chính.

“Phụ nhân.” Phượng Tây Trắc nở nụ cười, sắc mặt căng thẳng lập tức thả lỏng.

Chung Chính ôm thê tử, dò xét mạch đập, “Sao nàng xuống giường sớm như vậy?”

Chung phu nhân cười duyên nói: “Nhớ chàng nha, nhìn xem chàng có làm chuyện xấu gì sau lưng ta hay không.” Tay nàng khẽ vuốt một cái trên chóp mũi hắn.

Đột nhiên Phượng Tây Trắc cảm thấy cái mũi thật ngứa, vội vàng nói: “Ta xin cáo từ trước.”

Cho đến tận khi nàng đi ra ngoài cửa, tiếng treu đùa ở bên trong vẫn có thể nghe rõ ràng như trước.

Người này thật sự là bóng cây lớn mà nàng sắp sửa nương nhờ sao? Nàng ngẩng đầu hỏi trời, ông trời cũng không đáp lại tiếng nào.

Lời tiên đoán của Phế môn được lưu truyền trước khi xây dựng Chung phủ, khi đó Chung Chính hợp với hai chữ ‘sổ ngũ’, cho nên chia kết cấu trong phủ làm năm khu vực: đông – tây – nam – bắc – trung, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy được hình chữ thập.

Nay Chung Chính, Nguyễn Đông Linh, Nam Nguyệt Phi Hoa, Phượng Tây Trắc và Thượng Sí Bắc năm người đã tề tụ đầy đủ, vừa vặn mỗi người chiếm một chỗ.

Phượng Tây Trắc từ trong phủ của Chung Chính đi ra, trong lòng tràn ngập lo lắng, cho nên lững thững đi dọc đường không có mục đích, gặp chỗ rẽ sẽ chọn tay phải, gặp ngõ cụt thì sẽ treo tường, cho đến khi lấy lại tinh thần, bước chân đã dừng lại ở ngoài cửa viện của Thượng Sí Bắc.

Nàng từng người một chút, đang muốn quay lại, thì thấy Nam Nguyệt Phi Hoa mang vẻ mặt nghiêm túc từ bên trong đi ra.

“Trắc Nhi.” Ánh mắt của hắn sáng lên, vẻ âm trầm trên mặt cũng rất nhanh biến mất, “Thật khéo. Trắc Nhi cũng tới tìm tên họ Thượng sao?”

Phượng Tây Trắc đang định nói không phải, lại nhìn thấy bóng dáng Thượng Sí Bắc, lời nói đến bên miệng lại phải sửa lại, “À, đúng vậy, mọi người đều là hàng xóm mà, cho nên đến đây chào hỏi. Nam Nguyệt công tử thì sao?” Lấy thái độ hôm qua của hai người, chỉ sợ khả năng hắn tìm đến gây rối lớn hơn một chút.

Thượng Sí Bắc gật đầu mỉm cười với nàng, “Nam Nguyệt công tử sợ Chung phủ quá lớn, tại hạ sẽ lạc đường, cho nên đặc biệt đến chỉ dạy. Có phải hay

không, Nam Nguyệt công tử?”

Bình thường hỏi ‘Có phải hay không’ ý tứ đều là, ta bịa đặt như vậy có được không?

Phượng Tây Trắc cười gượng hai tiếng.

Nam Nguyệt Phi Hoa xoay người, đối mặt với hắn, nói: “Không phải, không ngờ Thượng thế tử không những mắt kém mà lỗ tai cũng không tốt chút nào. Rõ ràng ta nói Chung phủ quá nhỏ, sợ không chứa được vị Bồ Tát là người.”

Nụ cười của Thượng Sĩ Bắc vẫn không thay đổi, ánh mắt lại lạnh lẽo như băng sương.

Phượng Tây Trắc đóng vai trò người ngoài cuộc, yên lặng quan sát. Phát hiện luận chiều cao, Nam Nguyệt Phi Hoa chiếm ưu thế, cao hơn nửa cái đầu, nhưng luận khí thế, cũng là kẻ tầm thường người nửa cân, khá tương xứng: “Hai vị đã hợp ý như thế, ta không quấy rầy nữa.” Nàng tròn tròn mắt nói dối, sau đó chậm rãi biến mất trước ánh mắt kinh ngạc của hai người.

Lần này nàng đi vội vã không chớp mắt, ngay cả hoa cỏ ven đường cũng không liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái, cho đến tận khi trở về viện của mình.

Đại Đầu và Bát Đầu đang dùng giấy vụn ném nhau đến không còn biết trời đất. Nhất Tự đứng im ở phía sau Hình Sư, nhìn năm ngón tay của Hình Sư lướt trên bàn tính. Hình Hiểu Hiểu vốn đang dựa vào thân cây ngập ngừng ngập dài, nhìn thấy nàng trở sắc mặt lập tức trở nên vui vẻ, vội vàng chạy đến, “Cô cô!”

Những người khác nhìn thấy nàng cũng đều buông việc trong tay, quay đầu lại.

Phượng Tây Trắc hiếu kỳ hỏi Nhất Tự: “Người không nói hoan nghênh với ta sao?”

Nhất Tự im lặng nhìn nàng một hồi, mới phun ra một tiếng, “Ừ.”

Bát Đầu vron tay ra trước mặt Đại Đầu, “Chịu cuộc chịu thua, giao bạc ra đây.”

Đại Đầu vừa móc bạc vừa la lớn: “Mẹ ơi, con một sách như người mà cũng tham tài đến vậy!”

“Người đọc sách cũng phải khom lưng trước đầu gạo.” Bát Đầu nói không hề ngượng ngùng, “Cái tên Bát Đầu của ta cũng không phải là Bát Đầu trong tài trí hơn người, mà là Bát Đầu trong tám đầu gạo.”

Đại Đầu nâng đầu nói: “Đầu ta trong tên Đại Đầu không phải trời sinh đã lớn, mà là sau khi gặp được ngụy tú tài như người mới lớn!”

Phượng Tây Trắc vô tội nhìn bọn họ, “Bọn họ đánh cuộc cái gì?”

“Đánh cuộc xem cô cô trở về câu đầu tiên nói có phải là muốn Nhất Tự nói câu ‘hoan nghênh’ hay không.” Hình Hiểu Hiểu cầm lấy thỏi bạc vụn từ trong tay Bát Đầu, vui vẻ nói, “Ta cũng tham dự.”

Phượng Tây Trắc nhìn về phía Hình Sư, buồn bực nói: “Đến tột cùng là ta quá bận rộn, hay là bọn họ quá nhàn rỗi?”

Hình Sư đứng lên, có thâm ý khác nhìn nàng, “Nhị đương gia chuẩn bị khi nào đi đến xem các huynh đệ?”

“Hiện tại đi thôi.” Phượng Tây Trắc nhìn sắc trời, “Đến đó có thể cạo bữa cơm trưa.”

Chung phủ tuy lớn, nhưng ngoại trừ vài người đứng đầu ở Tự Tại sơn có thể được bố trí ở viện phía tây, còn lại đều giống như cấp dưới của đám người Nam Nguyệt Phi Hoa, được an trí ở một nơi khác ngoài Chung phủ, chẳng qua là không cùng một nơi.

Hình Hiểu Hiểu nhảy dựng lên, “Con cũng đi.”

Hình Sư nhú mày nói: “Hôm nay đã làm xong bài tập chưa?”

Về mặt Hình Hiểu Hiểu sụp xuống.

Bát Đầu và Đại Đầu vốn cũng muốn đi theo, nghe thấy vậy đều kịp thời ngậm miệng.

Hình Sư đem quyển sách nhét vào trong lòng, nói: “Đi thôi.”

Phượng Tây Trắc biết hắn nhất định có chuyện muốn nói với một mình nàng, cho nên ngoan ngoãn theo phía sau.

Ra khỏi chung phủ, Hình Sư mới bắt đầu mở miệng, “Ta đã nghe Hiểu Hiểu nói tình cảnh của yến hội ngày hôm qua. Về con người của Chung Chính, hôm qua ta vẫn nói thiếu hai câu. Người như hắn, nói nhất gan, hắn lại có gan dám ăn tranh với hổ, nói hắn có gan, lại do dự trong việc dùng người.” Từ sau khi biết đủ chuyện nguy hiểm ở thành Tùng Nguyên, đánh giá của Hình Sư với Chung Chính đã rơi xuống dưới đáy vực.

Phượng Tây Trắc biết hắn còn muốn nói tiếp nên không lên tiếng.

“Phủ La quận vương có địa vị và thân phận như thế nào, sao phải liên hợp với Chung phủ không còn bình quyền?” Hấn cười lạnh nói, “Sợ là không phải tìm kẻ chết thay thì chính là tìm đá kê chân mà thôi.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới lời nói của Chung Chính trong thư phòng hôm nay, thở dài, “Chẳng lẽ Chung Chính không nghĩ được điều này?”

“Những người có đầu óc đều có thể nghĩ ra được. Nhưng hấn chỉ có nửa đầu óc, có thì có, nhưng không hoàn toàn. Hấn thu nhận Nam Nguyệt Phi Hoa và Nguyễn Đông Linh, lại e ngại bọn họ. Đúng lúc này Thượng Sí Bắc của phủ La quận vương lại tự mình đến cửa, hấn liền nghĩ ra một diệu kế! Muốn dùng một thái tử bị phế, một thị vệ bị truy nã để khống chế phủ La quận vương. .... Thật sự là chuyện viên vông!”

Nàng chỉ vào mình, “Còn có ta thì sao.”

Hình Sư thiếu chút nữa chửi ra miệng, “Chẳng lẽ Nhị đương gia còn muốn giao du với kẻ xấu.”

“Cũng không phải, chẳng qua Hình Thúc không nhắc đến ta, trong lòng cảm thấy có chút không cân bằng.”

Hình Sư há miệng thở dốc, hồi lâu mới nói: “Chỉ sợ trong kế hoạch của Chung Chính, Tự Tại sơn cũng giống như phủ La quận vương. .... chỉ là kẻ chết thay và đá kê chân mà thôi.”

Trong lòng Phượng Tây Trắc đột nhiên trầm xuống.

“Nhị đương gia, nơi đây, không thích hợp ở lâu.” Nói lời thăm thía.

Nàng nhìn những người rộn ràng nhón nhào tới lui trên đường. Chẳng biết đã bao lâu, nàng bắt đầu coi nơi này như nhà thứ hai của mình? Nghĩ đến cảnh tượng hoà thuận vui vẻ ở Chung phủ, lại nghĩ đến những chuyện đau đầu mấy ngày gần đây. .... Trong lòng có loại cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Hai người một đường không nói gì, cho đến tận khi sắp đến nơi ở của mọi người trong Tự Tại sơn, hấn lại đột nhiên nói: “Nhị đương gia quá nặng tình, nếu điểm ấy có thể học học Đại đương gia thì thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tai Họa Ngầm [Hạ]

Nơi ở mà Chung gia dành cho Tự Tại sơn cũng không nhỏ, một loạt phòng ở đều là loại phòng cấp bốn rộng rãi. Phía sau phòng có một mảnh đất rộng, được tu sửa thành sân luyện võ. Khi Phượng Tây Trắc và Hình Sư đến nơi, mọi người đang ở nơi đó thao luyện, mồ hôi trong suốt phủ đầy những khuôn mặt ngăm đen.

Phượng Tây Trắc nhìn thấy hứng khởi, tùy tay rút lấy cột cờ cắm bên cạnh nhảy vào giữa đội ngũ của bọn họ. “Xem chiêu hoành tảo thiên quân của ta!”

Mọi người nhận ra giọng nói của nàng, cười to chạy dạt sang bốn phía, để lại nàng bày ra chiêu thức đứng một mình giữa khoảng đất, vô cùng xấu hổ.

“Cô cô!” Mọi người hô vang.

Phượng Tây Trắc sờ sờ cái mũi, “Ha ha, lần sau nhất định phải mặc y phục dạ hành đến.”

Một hán tử tuổi không lớn trêu chọc nói: “Vóc dáng nhỏ nhắn của cô cô sợ là rất khó che giấu.”

Mọi người đều cười.

Từ trước đến nay Phượng Tây Trắc buồn phiền nhất là ba chuyện: Thứ nhất, phải gọi Mộ Tăng Nhất là sư huynh. Thứ hai, thường xuyên bị người ta gọi là cô cô. Thứ ba là chiều cao của thân thể. Thứ tư. .... Nàng đột nhiên cảm thấy ba tiêu chuẩn đã không còn đủ dùng nữa.

“Sắp đến trưa rồi, còn không mau đi làm vài món nhắm rượu.” Hình Sư thay nàng giải vây.

Hán tử kia hô lên quái dị, vội vã chạy ra ngoài.

Hình Sư nói: “Hiếm thấy hôm nào mọi người cao hứng như hôm nay, đều thả bụng mà uống, không say không về!”

Mọi người bắt đầu ồn ào. Phải biết bình thường uống rượu nếu có mặt Hình Sư, hấn nhất định sẽ trùng lớn mắt giới hạn lượng rượu được uống, nhiều thêm một giọt cũng không được. Mà những lời hôm nay của hấn, thật giống như Hoàng đế tự mình hạ lệnh huỷ bỏ lệnh cấm uống rượu, quả thực là hạ hê lòng người. Mọi người không nói hai lời vội vàng đi theo bọn họ đến phòng lớn.

Tuy Phượng Tây Trắc biết Hình Sư là sợ nàng tâm tình không tốt mới dùng rượu làm giảm bớt phiền não của nàng. Nhưng, nàng nhìn chồng vô rượu cao

ngất trước mặt..... Mới chớp mắt, bọn họ kiếm ở đâu ra nhiều rượu như vậy?

Tiếng chén bát chạm nhau vang lên liên tiếp.

Chỉ khoảng thời gian nửa nén hương, nàng đã không còn nhớ cái chén của mình cạn mấy lần, lại đầy mấy lần. Bóng người ra ra vào vào chuyển vò rượu chưa từng đứt đoạn. Cái chén trong tay liên tục rót vào miệng, dường như thành quán tính.

“Cô cô!” Hân từ lúc trước nói nàng thân thể nhỏ bé, mở đường máu chen đến bên cạnh nàng, “Đến đến đến! Cạn! Làm nam nhân phải cạn!”

“Ồ.....” Cả phòng gầm rú như tiếng sấm, “Nam nhân! Nam nhân! Nam nhân.....”

Phượng Tây Trác ngời thấy trong không khí tràn ngập mùi rượu, tầm mắt dần dần mờ hồ, tiếng nói chuyện cũng bắt đầu không lưu loát, “Ta không phải nam nhân. Mẹ ngươi mới là nam nhân! Cạn!”

Cảm giác cay nóng từ trong cổ họng chảy xuống bụng, lục phủ ngũ tạng giống như bị thiêu đốt. Nàng cảm thấy linh hồn mình như muốn bay ra khỏi thân thể, hai chân chẳng khác nào dẫm trên bông, phù phiếm vô định.

Giọng nói của Hình Sư đột nhiên từ trên trời bay tới, “Nhị đương gia, trở về thôi?”

“Về nơi nào?” Nàng lập tức ngồi thẳng, “Ngươi đừng lừa muốn bán ta đi! Ta nói cho ngươi biết, ta vẫn tỉnh táo lắm!”

Hình Sư nhìn hai gò má càng lúc càng đỏ của nàng, lại nhìn xem mọi người ngã trái ngã phải, âm thầm quyết tâm phải triệt để chấp hành lệnh cấm rượu. “Lão gia từ có chuyện muốn tìm Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trác giống như bị chấn động một chút, “Sur phụ? Không phải ngươi là Mộ Tăng Nhất giả trang thành đây chứ, ợ! Muốn lừa ta phải không?”

“Ta là Hình Sư.”

“Ừ.” Nàng quay đầu, nắm lỗ tai hân, kéo lại gần nhìn nhìn, “Ừ, mắt của ngươi tròn hơn Mộ Tăng Nhất.”

“.....”

“Xuất phát!” Nàng đột nhiên đứng lên, vô cùng khí phách quát lớn.

Hon nửa người trong phòng cũng lập tức đứng lên, “Ồ đâu? Đi đánh cướp ở nơi nào?”

Hình Sư âm thầm điểm huyệt ngũ của nàng, đem nàng công lên trên lưng, mặc kệ đám người đứng trong phòng la to, đi ra ngoài cửa, men theo đường nhỏ đến phía tây Chung phủ, treo tường mà vào.

Trong viện, Hình Hiểu Hiểu đang nằm chán ngồi trên xích đu, thấy Phượng Tây Trác bị công về, hoảng sợ hỏi: “Cha?! Cô cô bị làm sao vậy.....”

“Say rượu.”

Nàng ngây người, “Hả?” Một nàng còn tưởng bị thương, thiếu chút nữa dọa sợ một thân mồ hôi lạnh.

Đại Đầu từ trong phòng chạy ra nói: “Má ơi, kẻ nào lá gan lớn như vậy dám chuốc say cô cô? Ta đi tìm tính sổ!”

Bát Đầu cười lạnh nói: “Cô cô và Hình tổng quản vừa rồi đi gặp ai thì chính là bị kẻ đó chuốc say, vấn đề đơn giản như vậy còn phải hỏi sao?”

Đại Đầu rút lui đầu, “Ôi chao, như thế cũng phải hơn một trăm người đấy.” Hân nghĩ nghĩ, lại nhìn về phía Hình Sư, “Không đúng, lão Hình không phải nói uống rượu không tốt, luôn phản đối uống nhiều rượu hay sao? Hôm nay sao lại không ngăn cản?”

“Chẳng lẽ.....” Thất tình? Trong đầu Hình Hiểu Hiểu thoáng qua ý nghĩ này, suýt nữa thốt ra miệng, may mà mọi người không chú ý, mới khiến nàng nuốt xuống kịp thời. Có thể khiến cha mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua, chỉ có thể là do chính bản thân cô cô, chẳng lẽ là mụ rượu giải sầu? Nhớ tới tin tức vừa rồi nghe được ở bên ngoài, hoài nghi trong lòng nàng dần dần bị nhận định thành chắc chắn.

Hình Sư giao Phượng Tây Trác cho Hình Hiểu Hiểu, dặn dò, “Chiều cổ Nhị đương gia cho tốt.” Dứt lời, còn thờ dài.

Hình Hiểu Hiểu không còn chút nghi ngờ gì với suy đoán của mình nữa, trịnh trọng gật đầu.

Dáng người Phượng Tây Trác nhỏ bé, bởi vậy Hình Hiểu Hiểu ôm không mất bao nhiêu công sức đã đến được phòng.

Bát Đầu chờ mọi người tản đi, mới đi đến bên cạnh Hình Sư, “Vì chuyện của Chung phủ sao?”

Hình Sư không bắt ngờ chút nào với sự nhạy cảm của hân, dù sao cơm ăn của toàn bộ Tự Tại sơn đều phải dựa vào đầu óc của hai người bọn họ. “Ừ.”

Bát Đầu cười cười, hiển nhiên vô cùng tự hào với sức quan sát của mình, “Xem ra phải thu thập hành lý rồi.”

“Nhìn lại một chút đi.” Dưới cái nhìn của hắn, Phượng Tây Trắc vẫn còn rất lưu luyến với Tổng thành, giống như lúc bọn họ trước rời khỏi Tự Tại sơn, nàng cũng thất lạc thật lâu.

Bát Đầu nói: “Chỉ sợ biến hóa không đợi người. Nếu thật sự không được thì tìm Đại đương gia trở về.”

“Nếu có thể tìm trở về, vài năm trước đã trở lại.”

Bát Đầu nghe vậy thờ dài.

Phượng Tây Trắc bị tiếng động trong phòng làm cho bừng tỉnh.

Hình Hiểu Hiểu ngồi ở trước giường vuốt trán cười ngây ngô, “Va vào giường.” Ngoài cửa sổ, sắc trời tối đen. Trong phòng, ánh nến mờ nhạt, rèm vải khẽ đung đưa.

Phượng Tây Trắc chống tay ngồi dậy, “Giờ nào rồi?”

“Vừa qua giờ Sửu.”

“Vậy sao ngươi không đi ngủ còn ngồi ở trong phòng ta làm gì?” Nàng nhẹ nhàng lắc lắc cái cổ đau nhức.

“Ta muốn trông chừng cô một lát.”

Động tác xoay cổ của Phượng Tây Trắc đột nhiên dừng lại, “..... Ta trúng độc gì?”

“Hả?”

“Không trúng độc thì bộ dạng của ngươi cần gì giống như chờ ta tuyên bố đi chúc thế.” Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió lạnh lập tức thổi vào, “Gió thổi vào mặt, cũng tỉnh táo hơn nhiều rồi.”

“Cô cô.....” Hốc mắt Hình Hiểu Hiểu hơi ướt át.

Phượng Tây Trắc vội vàng đóng cửa lại, “Lạnh như thế sao?” Lạnh đến nỗi mắt mũi đỏ bừng.

“Cô cô, ta biết hết mọi chuyện rồi.”

Động tác tay của Phượng Tây Trắc dừng lại, “Đây không phải chuyện ngươi phải nhọc lòng.” Không ngờ Hình thúc lại nhiều chuyện như vậy.

“Nhưng ta cũng muốn chia sẻ ưu phiền với cô cô.”

Phượng Tây Trắc cảm động vuốt tóc nàng, “Ngươi cứ chăm sóc bản thân cho tốt, để mỗi ngày ta có thể nhìn thấy bộ dạng khỏe mạnh vui vẻ của ngươi là ta cũng vui rồi.”

Hình Hiểu Hiểu tựa vào trên người nàng, nức nở nói: “Cô cô yên tâm, ta nhất định đòi lại công đạo từ phía Thượng Sí Bắc cho cô cô!”

“Thượng Sí Bắc? Liên quan gì đến hắn?” Phượng Tây Trắc mờ mịt. Chuyện ở thành Tùng Nguyên liên quan gì đến Thượng Sí Bắc cơ chứ?

“Không phải cô cô bị Thượng Sí Bắc cự tuyệt sao?”

Khóe miệng Phượng Tây Trắc co rút, “..... Ngươi nghe ai nói?”

“Trong phủ đều đang đồn thổi.” Hình Hiểu Hiểu thấy sắc mặt nàng không được tốt lắm, giọng nói lập tức thấp xuống, “Bọn họ nói hôm nay khi cô cô đến phía trước cửa Bắc viện thì tinh thần hoảng hốt, tâm thần không yên, bộ dáng do dự. Sau khi từ Bắc viện đi ra sắc mặt lại không tốt, cho nên.....”

“Nếu những kẻ đó tận mắt thấy ta đi vào và rời khỏi Bắc viện, như thế cũng có thể nhìn thấy lúc đó Nam Nguyệt Phi Hoa cũng nơi đó.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hình Hiểu Hiểu suy nghĩ một chút mới nói: “A, thì ra cô cô thích là Nam Nguyệt công tử?”

Phượng Tây Trắc kéo nàng ra ngoài cửa, “Nam Nguyệt là người khởi xướng lên hành trình qua thành Tùng Nguyên, kẻ này tâm địa sâu không lường được, cho nên tuyệt đối không nên ôm bất cứ tâm tình gì với hắn.”

Hình Hiểu Hiểu bị động bước ra ngoài cửa, “Cô cô quả nhiên bị tổn thương.”

Trả lời nàng là tiếng đóng sầm cửa.

Trong phòng, Phượng Tây Trắc bị lời nói của Hình Hiểu Hiểu làm cho rùng mình. Hình Sư và Hình Hiểu Hiểu thật sự là cha con sao? Vì sao suy nghĩ lại khác nhau nhiều như vậy?

“Ngủ ngủ. ....” Khó chịu trong lòng bị vài câu nói của Hiểu Hiểu đánh tan đi. Nàng nhảy lên trên giường, trùm kín chăn, cố gắng đi gặp chu công mà vừa rồi nàng bị lỡ hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mưu Đồ Mật [Thượng]

Ngày tiếp theo, khi Phụng Tây Trắc đang đánh được nửa ván cờ với Chu Công, đã bị giọng nói hưng phấn của Hình Hiểu Hiểu đánh thức.

“Lại có yến tiệc!”

Cả người Phụng Tây Trắc vận vẹo ở trong chăn, “Trong vòng mấy trăm năm nữa ta sẽ không uống rượu, một mình ngồi đi chơi đi.”

Hai tay Hình Hiểu Hiểu lập tức luồn vào trong ổ chăn, “Rời giường!” Mười ngón còn chưa chạm tới thân thể ấm áp dễ chịu, hai cổ tay đã bị Tầm Ti cuốn lấy. Phụng Tây Trắc từ từ nhắm mắt lại, thuận tay đem Tầm Ti cột vào đầu giường.

Hình Hiểu Hiểu dựa dựa một chút thấy không hiệu quả, làm nũng nói: “Cô cô, ngủ dậy đi. Nam Nguyệt công tử và Thượng Sí Bắc đều tham gia.”

Phụng Tây Trắc than thào một tiếng, vùi cả người vào trong chăn.

Hai bên giường co gằn nửa canh giờ, rốt cục Phụng Tây Trắc cũng chịu khuất phục, không cam lòng rời khỏi ổ chăn.

“Cô cô, mặc cái váy màu đỏ này đi. Vừa lúc xứng thành một đôi với Nam Nguyệt công tử!” Hình Hiểu Hiểu lấy ra một cái váy màu đỏ tươi điểm lệ.

Đầu Phụng Tây Trắc đau như muốn nứt, “Đây là trang phục dùng khi giả trang làm tân nương ở lần đánh cướp trước. Là áo cưới!”

Hình Hiểu Hiểu xem nhẹ câu trước của nàng, kinh ngạc nói: “Ngay cả áo cưới cô cô cũng tự mình chuẩn bị rồi?”

Phụng Tây Trắc vội vàng rửa mặt, tiện tay cầm lấy một bộ quần áo màu xanh lá mạ mặc vào, sau đó kéo Hình Hiểu Hiểu ra khỏi phòng.

Đi đến nửa đường, Hình Hiểu Hiểu hiếu kì hỏi: “Cô cô đi đâu thế?”

“Không phải có yến tiệc sao?” Nàng quay đầu.

“Đúng, nhưng là buổi tối.”

Phụng Tây Trắc ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Hiện tại không phải chạng vạng sao?”

“Không phải, trời còn chưa sáng tỏ đâu.” Nàng vui sướng nói, “Hôm qua bạn an ủi cô cô, quên mất không nhắc đến chuyện yến tiệc, hối hận đến nỗi cả đêm ta không ngủ được.” Hình Hiểu Hiểu cười hi hi quay đầu nhìn Phụng Tây Trắc, thấy Phụng Tây Trắc không nói gì đứng thẳng bất động trong gió.

Sau khi bị Hình Hiểu Hiểu tra tấn một ngày, Phụng Tây Trắc ‘vô cùng chờ mong’ buổi yến tiệc này, để đề tài này có thể sớm chấm dứt.

Chung Chính hiển nhiên đối với yến tiệc lần này rất đề tâm, chẳng những chuẩn bị ca múa hiến nghệ, ngay cả đồ ăn cũng tập hợp những món ngon nổi tiếng của ba nước Đại Tuyên, Nam Nguyệt, Bắc Di.

Phụng Tây Trắc bị điều đến ngồi ngay kế bên Thượng Sí Bắc, Chung Chính còn đặc biệt tặng cho nàng một ánh mắt ái muội, thể hiện mình sắp xếp tỉ mỉ, khiến cho Hình Hiểu Hiểu ở một bên hài lòng vô cùng.

“Chung lão đại thật sự rất nghĩa khí.” Chờ hân đi rồi, Hình Hiểu Hiểu vẫn còn lải nhải, “Không ngờ thoát nhìn cao lớn thô kệch, tâm tư lại rất tinh tế.”

Phụng Tây Trắc dùng chén rượu che miệng cười khổ, “Ta hoài nghi lời đồn đã truyền đến Tây Hoang rồi.” Tây Hoang là cách gọi chung của Đại Tuyên với các nước ở phía tây, Nam Nguyệt quốc cũng là một trong số đó.

“Nam Nguyệt công tử và Thượng thế tử là một trong Tứ đại công tử, thật sự là quá khó để lựa chọn.” Hình Hiểu Hiểu hoàn toàn không để ý tới cảm thán của nàng, bắt đầu nghiêm túc tính toán, “Có điều Nam Nguyệt công tử chắc chắn sẽ có tư tưởng trở về Nam Nguyệt quốc, nếu cô cô gả cho hắn, chẳng lẽ chúng ta sẽ phải theo người đến nước khác?”

Vừa dứt lời, ánh mắt cười cười của Nam Nguyệt Phi Hoa lập tức liếc về phía nàng.

Hình Hiểu Hiểu đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói: “Không phải hắn đã nghe được rồi chứ? Thật dọa người.”

Phượng Tây Trắc ở một bên căn rằng nói: “Người bị dọa là ta.”

Trong yến tiệc, ca múa không ngừng, không có người mở miệng nói chuyện, cũng coi như gió êm sóng lặng.

Sau bữa tiệc, Chung Chính mời bốn người đến thư phòng. Phượng Tây Trắc biết màn kịch quan trọng nhất là ở lúc này, cho nên đuổi Hình Hiểu Hiểu về trước.

Trong thư phòng, một phong thư đặt ở trên bàn gỗ hoa lê rộng lớn, bên trên phong thư là một chữ ‘gấp’ viết ngoáy.

Chung Chính tự tay đóng cửa lại, đi đến trước bàn, sau khi hít sâu một hơi, hần xoay người nói: “Chung gia, đã ở bước ngoặt sinh tử!”

Miệng Phượng Tây Trắc hơi giương lên, nghiêng mắt nhìn lại thấy những người còn lại đều trong trạng thái bình thản, tự giấu mình vẫn chưa đủ định lực. Có điều Chung Chính luôn nói năng cẩn thận lại nói ra bốn chữ “bước ngoặt sinh tử”, có thể thấy được thế cục tương đối không ổn.

Chung Chính tạo ra sóng lớn, nhưng không đẩy làn sóng mà chỉ dòi ánh mắt về phía Thượng Sí Bắc.

“Đêm qua ta nhận được văn kiện khẩn cấp của phụ vương, Hoàng Thượng ra lệnh cho ta trước tháng tám, diệt trừ Chung phủ.” Thượng Sí Bắc bình tĩnh đẩy lên một làn sóng đáng sợ khác.

Trong mấy tháng nay Chung gia không ngừng chiêu binh mãi mã, khuếch trương thanh thế nhanh chóng, trong tay cũng coi như có chút binh lực, Hoàng đế nói diệt trừ Chung phủ có nghĩa là tiêu diệt hết thế lực của hần. Hiện tại đã là tháng sáu, chỉ còn hai tháng nữa là đến tháng tám, điều này có nghĩa là Thượng Sí Bắc phải lập tức xuất binh!

Đương nhiên, nếu Thượng Sí Bắc đã đem mệnh lệnh bí mật của Hoàng đế nói cho Chung Chính, hiển nhiên là có khuynh hướng đồng mưu với Chung gia.

Ánh mắt Phượng Tây Trắc đảo qua đảo lại giữa Chung Chính và Thượng Sí Bắc, muốn nhìn ra một chút manh mối.

Chung Chính lại quay sang nói với Nguyễn Đông Linh: “Thời gian người ở bên cạnh Hoàng Thượng là lâu nhất, có biết hần vì sao không thể không giết người?”

Nguyễn Đông Linh im lặng không nói.

“Thật ra năm đó Lâm Lang lấy cái chết để can gián Hoàng Thượng, còn có một người may mắn sống sót, không chết trong Thừa Đức cung.”

Cái chết của Chung hoàng hậu? Là bí mật cung đình nha. Lỗ tai Phượng Tây Trắc lập tức dựng thẳng lên.

“Người nọ là tổng quản của Phượng Chương cung, tâm phúc Lâm Lang tín nhiệm nhất, Chu Việt.” Ngữ khí của Chung Chính đột nhiên thấp xuống vài phần, “Năm đó khi người để Lâm Lang tiến vào Thừa Đức cung, có lẽ cũng đã đoán được kết cục sẽ như thế nào đi? Cho nên mới dẫn theo người của mình liều chết chạy ra khỏi hoàng cung?”

Nguyễn Đông Linh vẫn im lặng như trước.

“Trước khi Lâm Lang đến Thừa Đức cung đã chuẩn bị tốt, nếu chuyện thất bại sẽ để cho Chu Việt ra khỏi cung báo tin với ta. Khi đó nếu không phải một nửa thị vệ đại nội chạy trốn cùng người, hần cũng sẽ không thuận lợi chạy ra khỏi cung như vậy.” Chung Chính nói đến đó thì hơi dừng lại, một lát sau mới lại nói: “Lại nói tiếp, cử chỉ vô tâm năm đó của người cũng coi như gián tiếp cứu Chung gia ta.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Nếu năm đó ta không đi, có lẽ hoàng hậu sẽ không chết.”

Trong lòng Phượng Tây Trắc chấn động, lập tức nhìn về phía Chung Chính.

Thấy trong mắt hần không có chút oán hận nào, ngược lại cười khổ nói: “Đây là số mệnh, không thể tránh khỏi. Thật ra lúc trước rất nhiều lần Lâm Lang đã khuyên ta và phụ thân cùng nhau rời khỏi kinh thành, tìm địa phương khác sống yên phận. Nhưng ta lại bị vinh hoa trước mắt làm mê loạn, không chịu đáp ứng. Cho nên mới nói với muội ấy dùng tính mạng để ngăn cản Hoàng đế, là chính ta và phụ thân đã ép muội ấy không thể đi con đường bằng phẳng.”

Phượng Tây Trắc ở một bên nghe cũng thôn thức không thôi. Chung hoàng hậu không khỏi quá quyết tuyệt rồi, vì đạt được mục đích lại dùng chính tính mạng của mình để đánh đổi.

“Ha ha...” Tiếng cười của Nam Nguyệt Phi Hoa đột ngột vang lên, “Không ngờ Tuyên triều cũng có chuyện xưa phản kích như vậy.”

Thượng Sí Bắc lại cười nói: “So với Nam Nguyệt quốc, không đáng nhắc tới.”

Không khí trong phòng đột nhiên kết lại thành sương.

Chung Chính liếc mắt nhìn Phượng Tây Trắc.

Nàng đành bắt đầu đi ra làm người can gián, “Bây giờ chúng ta vẫn nên suy nghĩ xem làm như thế nào để giải quyết nguy cơ trước mắt đi?”

Nam Nguyệt Phi Hoa nhìn Thượng Sĩ Bắc nói: “Đề đao phủ không cần xuất đao là được rồi. Chẳng lẽ vị đại gia ở trên kinh thành kia còn có thể tự mình chạy ra khỏi Kim Loan điện để đến đây chém người hay sao?”

“Có điều vì sao Hoàng Thượng không ra lệnh cho Kiều Quận Vương hoặc là Trương Văn Đa? Không phải bọn họ cách nơi này gần hơn sao?” Phụng Tây Trắc liên tục nhận được ám chỉ của Chung Chính, không thể không lên tiếng giải vây.

Ánh mắt Thượng Sĩ Bắc hơi sụp xuống, “Chuyện này ta không biết.”

“Có phải là hấn biết người và Chung gia có liên hệ, cho nên cố ý thử người hay không?” Nguyễn Đông Linh mở miệng nói.

Thượng Sĩ Bắc nhú mày, “Tin tức không thể truyền nhanh như vậy.” Hấn kết giao với Chung Chính mới chỉ hai tháng, nếu Hoàng đế biết nhanh như vậy, như thế mạng lưới tình báo của hấn quả thật là đáng sợ.

Chung Chính nói: “Lúc trước ta rời khỏi kinh thành đến thẳng Thụy Châu, có lẽ hấn sợ Trương Văn Đa và Kiều Quận Vương đã sớm hợp tác với ta.”

Cách nói này có lý hơn, tất cả mọi người đều không có dị nghị gì.

Phụng Tây Trắc lắc lắc đầu, “Quên đi, chưa biết chừng chúng ta ở trong này nghỉ nguyên do đến chết đi sống lại, lão Hoàng đế kia lại ngồi trên ngai vàng rút thăm trúng.....” Nàng thấy vẻ mặt mọi người bất mãn, lập tức chuyển đề tài, “Chúng ta vẫn nên ngấm ngấm xem phải đối phó như thế nào đi.”

Chung Chính nói: “Ta cùng với Sĩ Bắc đã thương nghị, cho rằng đây là thời cơ quật khởi tốt nhất của chúng ta.”

Phụng Tây Trắc nói thầm, tình hữu nghị trong nguy cơ quả nhiên phát triển nhanh chóng, đã thành ‘Sĩ Bắc’ rồi.

Tuy rằng sắc mặt của Nam Nguyệt Phi Hoa và Nguyễn Đông Linh vẫn chưa thay đổi, nhưng ánh mắt lại bắt đầu nghiêm túc.

“Nếu Sĩ Bắc muốn từ Tân Châu đến Thụy Châu, chỉ có thể đi qua Ung Châu hoặc là Phiên Châu. Tổng đốc quân ở Phiên Châu trước giờ vẫn coi Trương Tôn gia tộc là chủ, chỉ đầu đánh đó, nhưng Trương Tôn gia trước giờ không để ý tới chính sự, muốn kết minh với hấn, khó! Mà Tân Ung lại ở trong tay Hoàng đế, lần này Sĩ Bắc phụng thánh chỉ, có thể danh chính ngôn thuận mượn đường ở Ung Châu, chúng ta từ Thụy Châu tiến công, sẽ có thể đem Tân Ung.....” Hấn mở ra năm ngón tay, lại nắm mạnh lại, “Nắm trong lòng bàn tay!”

Từ sau khi hoành đế Đại Tuyên đem Ung Châu chia thành hai nửa, Đại Ung và Tân Ung, phần vinh không còn như dĩ vãng, từ đó đến nay đã trải qua bốn đời thiên tử, Tân Ung trở thành nơi có diện tích nhỏ nhất trong mười hai châu huyện ở Đại Tuyên, dân chúng cũng ít nhất. Bởi vậy lấy thực lực của Chung gia, muốn nắm lấy phủ La quận vương, tuy rằng không đến mức dễ như trở bàn tay, nhưng cũng không phải không thể.

Nam Nguyệt Phi Hoa cong môi, cười đến nghiêng ngả, “Một Tân Ung to như vậy, các người định chia cắt như thế nào?”

Thượng Sĩ Bắc cười nói: “Chỉ là một châu Tân Ung mà thôi, cần gì sốt ruột?”

Lời này nói thà rằng không nói. Nhưng Chung Chính cũng im lặng không lên tiếng. Thế lực của hấn do nhiều phe cánh tạo thành, mặc dù Nguyễn Đông Linh và Phụng Tây Trắc có thể coi là một nửa thù hạ của hấn, nhưng cuối cùng Nam Nguyệt Phi Hoa vẫn phải về Nam Nguyệt quốc, bởi vậy cho dù đã có hiệp nghị với Thượng Sĩ Bắc, hấn cũng không muốn ngả bài ngay lúc này.

“Chi tiết trong đó còn phải đợi ta bẩm báo lại phụ vương mới có thể định đoạt. Sáng sớm ngày mai ta sẽ trở về thành Hồi Bình, an bài cụ thể.....” Hấn có khác thâm ý khác liếc mắt nhìn Chung Chính một cái, nói: “Đến lúc đó sẽ thương lượng lại. Hy vọng lần sau tái kiến, đã ở Phụng Dương.”

Vài câu nói ít ỏi mà như đã đem toàn bộ vận mệnh của Đại Tuyên an bài.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Mưu Đồ Mật [Trung]

Đêm nay, bên ngoài thư phòng, gió thổi vô cùng chậm chạp, giống như phải chống một gánh nặng vô hình nào đó.

Phụng Tây Trắc thuận theo hướng gió đi về phía Tây viện, mới đi được vài bước thì nghe thấy phía sau có tiếng tiếng bước chân chậm chậm, quay đầu đã thấy Nam Nguyệt Phi Hoa cười tủm tỉm đi đến.

“Ha ha, Trắc Nhi nhìn thấy ta hình như có chút thất vọng.” Ngũ quan của người Nam Nguyệt so với người Đại Tuyên có vẻ sâu sắc hơn. Khi hấn nói chuyện, hai tròng mắt ẩn dưới hàng lông mi thật dài giống như một lớp lụa đen mỏng, cho nên nàng không thể đọc được cảm xúc từ trong mắt hấn.

“Ừ, trời tối như vậy, ta còn tưởng người sẽ cầm theo đèn lồng, muốn mượn dùng một chút, ai ngờ không có.” Nàng cười ha ha, nhảy tránh khỏi cạm bẫy trong lời nói của hấn.

Nam Nguyệt Phi Hoa cũng không dây dưa ở vấn đề này, “Yến tiệc tối nay thật sự rất thú vị, có phải không?”

Phượng Tây Trác xoay người tiếp tục đi về phía trước, “Ừ, ca múa rất hay, đồ ăn cũng rất ngon.”

“Chẳng lẽ không phải do được ngồi cạnh người trong lòng?” Giọng nói không xa không gần theo sát phía sau nàng.

Phượng Tây Trác lườm một cái nhưng cũng không muốn giải thích với hắn, cố ý nói đùa: “Ta và Hiểu Hiểu rất trong sạch.”

Nàng cho rằng hắn nghe xong sẽ cười to hoặc phản bác, ai ngờ hắn chỉ thản nhiên đáp: “Ừ.”

Theo một trình độ nào đó, Nam Nguyệt Phi Hoa và Mộ Tăng Nhất là cùng một loại người. Luôn tùy hứng làm bậy ngoài dự đoán của người khác, chỉ là theo đuổi những ý tưởng bất đồng mà thôi. Nói đến theo đuổi, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy hắn sẽ trở về Nam Nguyệt quốc cướp lại những thứ thuộc về hắn, nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy hắn có hành động gì. Chẳng lẽ hắn thật sự quyết định trước giúp Chung gia lấy được thiên hạ, sau đó mới dựa vào đó trở về Nam Nguyệt?

Vì sao nàng cảm thấy chuyện sau còn khó khăn hơn nhiều so với chuyện trước? Hay là ngay cả điểm đó hắn cũng không giống người thường?

“Nếu Thượng Sí Bắc và Chung Chính đối đầu với nhau, nàng sẽ đứng ở bên nào?” Hắn thỉnh thoảng hỏi.

Bước chân của Phượng Tây Trác hơi dừng một chút, chốc lát lại bước về phía trước như không có việc gì, “Đứng ở trong phòng, đỡ bị liên lụy.”

Nam Nguyệt Phi Hoa giật mình, nghiêng đầu cười khẽ, trang sức trên vành tai theo động tác của hắn đung đưa lấp lánh.

“Vốn nên như thế, hai nam nhân đánh nhau muốn tiêu nữ tử như ta đến góp vui cái gì.” Nàng nói đúng lý hợp tình.

“Trác Nhi, phải nhớ kỹ lời nói này của nàng nha.” Hắn chậm rãi nói.

Phượng Tây Trác hơi ngẩn người, quay lại nhìn hắn. Nàng vốn chỉ nói đùa một chút, cần gì phải nhớ kỹ?

Nam Nguyệt Phi Hoa hơi nghiêng người về phía trước, “Người bảo hộ Trác Nhi thật đúng là không ít. Xem ra ta chỉ có thể đưa đến đây.”

Phượng Tây Trác quay đầu. Hình Sư đang đứng ở cửa Tây viện, dường như nghe thấy lời nói của Nam Nguyệt Phi Hoa, bước vài bước về phía này, chấp tay nói, “Đa tạ Nam Nguyệt công tử đưa Đương gia của chúng ta trở về.”

Nam Nguyệt Phi Hoa mím môi cười.

Phượng Tây Trác tức giận đi đến bên người Hình Sư, “Đang diễn kịch hay sao mà mọi người hưng trí vậy?”

Hình Sư nghiêng người tránh đường, “Nhị đương gia, mời.”

Phượng Tây Trác khoanh tay đi về phía trước vài bước, lại hồi lâu không thấy tiếng bước chân rồi đi, không khỏi quay người lại.

Chỉ thấy trong bóng đêm mờ lung, người kia vẫn đứng ở chỗ cũ. Tóc đen quần lầy hồng y, lười nhác bay lên trong gió. Cho dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng luôn có cảm giác yêu điểm và quý bí.

“Nhị đương gia.” Hình Sư thấy nàng một đường bước đi không yên lòng, không nhịn được lên tiếng hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Phượng Tây Trác nói: “Không có, nhưng sắp rồi.”

“Lời ấy giải thích thế nào?”

Phượng Tây Trác thở dài, đem chuyện Hoàng Đế hạ lệnh La quận vương diệt trừ Chung gia, Thượng Sí Bắc và Chung Chính dự mưu cướp lấy Tân Ung nói một lần.

Hình Sư nghe vậy lặng im một lúc lâu, sau đó mới trầm giọng nói: “Nơi đây không nên ở lâu!”

Phượng Tây Trác dường như đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, “Bây giờ chính là thời khắc sống còn của Chung gia, ta sao có thể bỏ đi?”

“Nhưng Chung gia lại không có ý nghĩ này.” Hắn cười lạnh nói, “Nếu không tại sao lại không nói những an bài cụ thể, phân chia ích lợi cho Nhị Đương gia biết?”

“Có lẽ còn chưa bàn bạc xong xuôi.”

Hình Sư lắc đầu nói: “Tranh giành thiên hạ sao có thể coi là trò đùa? Chung Chính và Thượng Sí Bắc cũng không phải những kẻ hữu dũng vô mưu, nếu không có đối sách thập toàn nắm chắc phần thắng, sao có thể dễ dàng nói ra những chuyện đó? Sở dĩ hắn chỉ nói chung chung là vì vẫn đang muốn dò xét. Đến cùng vẫn là không tín nhiệm.”

Phượng Tây Trắc nói: “Chuyện này cũng không có gì đáng trách.” Dù sao chuyện lớn như vậy, nếu trong bọn họ có một người để lộ tin tức, sẽ dẫn đến thất bại nghiêm trọng, hậu quả thật sự không thể đo lường.

“Vi lẽ đó ta mới nói nơi đây không nên ở lâu. Nhân lúc hiện tại còn chưa biết nhiều lắm, hấn miễn cưỡng vẫn có thể buông tay, chờ đến khi hấn nói hết mọi chuyện, chỉ sợ chúng ta không đi được.”

“Chỉ bằng giúp xong chuyện lần này rồi đi?” Dù sao cũng là Hoàng Đế hạ lệnh, Thượng Sí Bắc cũng chưa chắc có biết có giúp đỡ hay không, nhờ đâu Chung gia thật sự bị lật thuyền, nàng vẫn có thể giúp sức một chút.

“Chỉ sợ đến lúc đó đã bị hãm sâu vào trong bùn, không thể tự thoát khỏi.” Đến lúc đó tội danh của Tụ Tại sơn sẽ không là đạo phi nữa mà là phản đảng, đối lập với toàn bộ triều đình.

Phượng Tây Trắc bĩu môi.

“Nhị đương gia liệu có dã tâm cướp lấy thiên hạ hay không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Nàng trừng lớn mắt, “Làm sao có khả năng? Đương nhiên không có.”

Trong mắt Hình Sư xẹt qua một chút thất vọng khó có thể nhận ra, “Một khi đã như vậy, chúng ta đi đến Phác sơn ở Hoán Châu trước, nơi đó ta có người quen cũ có thể nương nhờ. Tóm lại này vùng nước đục này chúng ta tuyệt đối không thể dẫm vào.”

“Đường như Hình thúc rất không thích Chung lão đại?”

“Ta nói rồi, hấn không phải tướng tài, càng không có tướng Đế Vương, đi theo hấn, sớm muộn gì cũng gặp liên lụy.” Hấn nói như đinh đóng cột.

Phượng Tây Trắc nhớ tới hơn một trăm huynh đệ của Tụ Tại sơn, nội tâm giãy dụa mãnh liệt, nửa ngày mới khó khăn mở miệng: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Sáng sớm hôm sau, Phượng Tây Trắc đã bị Hình Sư giục thức dậy đến tìm Chung Chính.

Nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Tuy rằng bởi vì chuyện ở Tùng Nguyên, ấn tượng của nàng với Chung Chính giảm mạnh, nhưng hấn cũng từng ở thời điểm nàng không biết đi về đâu mà thu nhận toàn bộ Tụ Tại sơn, nay nàng lại qua cầu rút ván, thật sự là..... khó có thể mở miệng.

“Phượng cô nương có tâm sự?” Bên phải cổng vòm đột nhiên truyền đến một giọng nói già nua.

Bước chân Phượng Tây Trắc thay đổi, đi vào trong vườn. Một lão nhân năm sáu mươi tuổi đang cúi người tưới hoa, bộ quần áo giản đơn hoàn toàn không ăn nhập với cảnh sắc tươi đẹp của hoa viên. Nàng kinh hãi, “Chung lão?”

Lão nhân đứng là phụ thân của Chung Chính, tiền Lễ bộ Thượng Thư – Chung Túc. Hấn chậm rãi đứng thẳng dậy, cười nói với nàng: “Người đi đi lại lại ba lượt bên ngoài vườn của lão phu, nếu vừa rồi không gọi, chỉ sợ bây giờ người vẫn đang đi loạn.”

Phượng Tây Trắc lúng túng nói: “Vừa rồi hơi thất thần.”

“Vi người trong lòng?” Hấn nhìn nàng.

Người khác lấy chuyện này ra bàn tán thì đành thôi, nhưng với lão nhân sống quá nửa đời người này mà nói, nàng thật sự không dày mặt được, vội vàng xua tay nói: “Không phải không phải, đó đều là lời đồn thôi.”

“Ha ha, không cần kích động. Lão phu cũng không phải người tin vào những lời đồn.” Hấn ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng mà đẩy ra lá hoa, nhỏ cỏ dại, “Phượng cô nương lòng là vì chuyện khuyến tử và phủ La quận vương đang mưu đồ chiếm lấy Tân Ung đúng không?”

Đây là lần thứ hai Phượng Tây Trắc kinh ngạc kể từ khi bước vào hoa viên này, “Chung lão?”

“Có cái gì cần che giấu. Lần đầu tiên lão phu nhìn thấy người, đã biết người không phải người thích tranh giành thiên hạ.”

Đây là khinh thường nàng? Nàng ở một bên cười gượng.

“Ngại vàng chi có một, thiên hạ lại có biết bao kẻ muốn bò lên? Có thể vói đến lại có mấy người? Thượng Tôn số mệnh tốt nên có thể bò lên, nhưng lại không ngồi yên.”

Phượng Tây Trắc mở to mắt nghe hấn thản nhiên bình luận về đương kim thiên tử.

“Hấn ngồi không yên, nhưng cũng không tới phiên Chính Nhi đến ngôi.” Bàn tay nhỏ cỏ của hấn hơi dừng lại, lại tiếp tục nói, “Chuyện này, ta và Lâm Lang đều đã nhìn ra, đáng tiếc bản thân nó lại không nhìn được. Lâm Lang khuyên nó rời xa Kinh thành tìm một nơi an cư lạc nghiệp, nhưng nó không nghe.”

“Thế vì sao ngài không khuyên?” Chung hoàng hậu là muội muội của Chung Chính, lời nói của nàng có thể hấn coi như vào tai này ra tai kia, nhưng Chung Túc là phụ thân của hấn, là chủ nhân Chung phủ, nếu hấn lên tiếng, có lẽ Chung Chính không thể không nghe.

Chung Túc nói: “Ta già rồi, Chung gia sớm hay muộn cũng sẽ do Chính Nhi quản lý. Nếu sớm hay muộn đều thất bại, chỉ bằng thừa dịp ta còn sống xem nó dần vật như thế nào, nếu không bị dần vật, ta chết cũng an tâm.”

Phượng Tây Trác hiển nhiên không thể hiểu được suy nghĩ của hắn.

“Chờ khi ngươi trở thành mẫu thân, ngươi sẽ hiểu.” Hắn cười với nàng.

Nàng đành phải cười theo.

“Vừa rồi có phải ngươi muốn đi tìm Chính Nhi để nói chuyện rồi đi?” Hắn quay đầu lại, không chút để ý nói.

Phượng Tây Trác rùng mình. Nhưng đối với một lão nhân mọi chuyện đều có thể thấy rõ, nàng thật sự không thể nói dối, đành phải gật đầu đáp lại.

Hắn thở dài, “Đứa nhỏ ngoan.”

Hồ thẹn của nàng càng lúc càng lan tràn.

“Nếu ngươi là tin ta, chuyện này hãy để ta nói.”

Nàng ngẩn ra.

Hắn từ từ nói: “Hiện tại Chính Nhi đang rất cao hứng, nếu lúc này ngươi nói, chỉ sợ không những không được chấp nhận mà còn dễ dàng gây ra mâu thuẫn. Chẳng bằng để ta chọn thời cơ ra mặt, nếu nó không nguyện ý, cũng không thể ngỗ nghịch ta.”

Chuyện này quả thực là vô cùng tốt. Phượng Tây Trác vui vẻ nói: “Đa tạ Chung lão.”

Tàng đá nặng trong lòng được nhắc xuống, tâm tình của nàng lập tức tốt lên, cùng Chung Túc thảo luận về hoa cỏ đến tận giữa trưa, mới lưu luyến chia tay.

Trên đường trở về, gặp Chung Chính nghênh diện đi tới. Nàng chợt dạ muốn tránh đi, không ngờ hắn lại sắc mặt, vội vàng bước tới, “Đúng lúc lắm, ta đang muốn tìm ngươi!”

Không phải nhanh như vậy bí mật đã bại lộ chứ? Phượng Tây Trác làm bộ gấp gáp, vội hỏi: “Ta quá mót, đợi lát nữa đi.”

“Bằng võ công của ngươi nhìn nửa khắc không có vấn đề gì.” Hắn cầm lấy một thanh kiếm ở trên tay thuộc hạ phía sau, đưa cho nàng, “Xem, kiếm này thế nào?”

Nàng không tránh thoát được, đành phải nhận lấy kiếm, “Ồ? Đây không phải tinh thiết sao?”

Hắn cười nói: “Đúng là được rèn từ cầu sắt lần trước ngươi mang về. Lần trước thấy ngươi thích Khuyết Cự, mà vừa vận chất liệu của nó cũng không tệ, ta đã sai người đi nấu chảy đúc lại. Bề ngoài giống hệt Khuyết Cự, sau này không được chảy nước miếng với kiếm của ta nữa.”

Kiếm trong tay lập tức nặng tựa ngàn cân. “Thật ra ta.....”

“Ngươi không phải rất mót sao? Còn không đi.” Chung Chính vỗ vỗ bả vai của nàng, vội vàng đi về phía hoa viên nàng vừa đi ra.

Phượng Tây Trác cầm kiếm buồn bực trở về Tây viện, Hình Sư còn đang chờ ở cửa, thấy nàng vội hỏi nói: “Thế nào rồi?”

Nàng gờ gờ kiếm lên, “Chiến lợi phẩm.”

Hình Sư nhướn mày, “Có ý gì?”

Thấy sắc mặt hắn không tốt, nàng không dám vui đùa nữa, vội vàng kể lại mọi chuyện.

Lúc này sắc mặt Hình Sư mới hơi dịu đi, “Nếu có thể để Chung lão ra mặt, không làm tổn hại hòa khí là tốt nhất. Có điều chỉ sợ.....”

Nàng biết hắn sợ Chung Túc ngầm giờ trôi, nhưng một buổi tiếp xúc hôm nay, nàng lại tin hắn không phải loại người như vậy. Nhưng nói ra, Hình Sư cũng chưa chắc đã tin, bởi vậy chỉ nhún vai.

“Đành thế, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Hắn suy nghĩ một chút, lại nói, “Có điều cách Chung Chính thu mua lòng người hình như có tiến bộ hơn.”

Phượng Tây Trác cầm kiếm cười cười, đột nhiên nói: “Hình thức, nếu ta gả cho sư huynh, sư huynh sẽ phải gánh vác Tự Tại sơn đúng không?”

Hình Sư giật mình, ánh mắt đảo một vòng quanh khuôn mặt nàng, “Nhị đương gia sao lại nói lời ấy?”

Phượng Tây Trác xoa xoa mũi, “Thuận miệng nói mà thôi. Ồ...” Nàng nhìn phía sau hắn, “Đám Đại Đầu đánh nhau mà không gọi ta, ta đi trước!”

Hình Sư nhìn bóng dáng càng chạy càng xa của nàng, khuôn mặt thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mưu Đồ Mật [Hạ]

Mấy ngày tiếp theo, yên lặng giống như một nồi cháo bị để nguội. Phụng Tây Trắc bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ muốn đi tìm hiểu xem đến tột cùng trong nồi nấu cháo gì, nhưng rồi cũng trở nên quen với nó. Dù sao ngoại trừ Chung Chính bận rộn đến mức không thấy bóng dáng, bên phía Nguyễn Đông Lĩnh và Nam Nguyệt Phi Hoa vẫn rất bình thường, nàng cũng không cần buồn lo vô cớ.

Ngược lại, từ lần nàng lỡ miệng nói câu gả cho sư huynh, Hình Sư giống như ong mật ngửi được mùi hoa, thường thường nói bóng nói gió. Hình hiệu hiểu, Đại Đầu, Bát Đầu đều bị hấn ép ra trận, ngay cả Nhất Tự một ngày chỉ nói một chữ gặp nàng cũng hỏi một câu: Ủ?

Bởi vậy nàng thường xuyên phải lánh nạn đến hoa viên của Chung Túc, thường xuyên qua lại, đột nhiên lại cảm thấy có hứng thú với hoa cỏ.

“Cái gọi là hứng thú của người chính là hoa nào có thể ăn, loài nào dễ ngửi đúng không?” Chung Túc tiếp xúc nhiều với nàng, đối với tính nết của nàng đã dần quen thuộc, “Ngoại trừ vài loài hoa có thể ăn, những loài khác chỉ sợ ngay cả hình dáng người cũng không nhớ rõ.”

Phụng Tây Trắc không phục nói: “Ngài đang đánh giá thấp sự nhiệt tình của ta với hoa rồi.”

“Thế hoa trúc đào trông như thế nào?”

Hoa trúc đào? Có loại hoa này sao? Không phải quả à? Ánh mắt của Phụng Tây Trắc do dự đảo loạn, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt hài hước của Chung Túc. Cảm giác bị xem thường lập tức bùng nổ, mạnh miệng cãi lại: “Cái này còn phải hỏi sao, không phải là có một cái nhụy, mấy cánh hoa sao?”

Chung Túc ngăn người, lập tức nói: “Người tìm một đóa hoa không có nhụy và cánh đến cho ta xem.”

Nàng tiện tay ngắt một bông hoa ở ngay bên cạnh, đem cánh hoa và nhụy hoa vặt sạch, giờ đài hoa trụi lủi đến trước mặt hấn, “Đây.”

Chung Túc tròn mắt há hốc mồm nhận lấy cuống hoa trong tay nàng, “Mộc Cạn của ta.....”

“Mót quá!” Phụng Tây Trắc thấy sắc mặt hấn không tốt, vội vàng nhảy dựng lên chạy ra ngoài.

“Nha đầu thôi, người đứng lại đó cho ta!” Tiếng rống to nổ vang ở sau lưng.

“Như thế không phải bảo ta chạy nhanh lên sao?” Nàng vừa lắc đầu thờ dài vừa chạy chậm trở về tây viện.

Vừa vặn nhìn thấy Nguyễn Đông Lĩnh và Hình Hiệu Hiểu đi tới.

Nàng tiện tay ngắt một chiếc lá cây, che ở trước mặt mình, “Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta.....”

“Cô cô!” Hình Hiệu Hiểu giống gặp được cứu binh vội vàng chạy đến.

Phụng Tây Trắc ngấm ngầm nhéo nàng một cái, nhẹ giọng nói: “Người không thể làm như không thấy sao?”

“Vì sao?”

Phụng Tây Trắc gõ đầu của nàng, “Nói người ngồi người còn không chịu thừa nhận, khó có được cơ hội cô nam quả nữ lại không biết tận dụng.”

Hình Hiệu Hiểu ủy khuất nói: “Nhưng ta lại chẳng khác gì quả phụ.”

“Hả?”

“Chúng ta tổng cộng nói mười câu.” Nàng chu miệng nói, “Có chín câu là ta nói.”

“Có thể có một câu đã là tốt rồi. Nam nhân như Nguyễn Đông Lĩnh, vừa thấy đã biết là người hướng nội, bảo hấn nói lời đường mật với người còn không bằng bảo hấn đi giết người phóng hỏa.”

“Nhưng vấn đề là câu nói duy nhất kia là câu mỗi ngày hấn vẫn nói.”

Phụng Tây Trắc nói: “Hử?”

“Ừ.”

Phượng Tây Trác đồng tình vỗ vỗ bả vai nàng, “Thử dùng ánh mắt làm rung động lẫn nhau xem sao. Ta đi trước.”

“Phượng Nhị đương gia, xin dừng bước.” Lúc đầu Nguyễn Đông Linh nhìn hai nàng đứng ở một bên nói thầm với nhau, vẫn đứng cách khoảng năm bước, lúc này thấy nàng muốn rời đi mới bước gần lại, nói: “Ta có lời muốn nói với Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trác nhìn Hình Hiểu Hiểu, lại nhìn hắn, chỉ vào mũi của mình hỏi: “Ta?”

“Có thể nói chuyện một chút hay không?” Hắn dùng khẩu khí dò hỏi, nhưng về mặt lại kiên định.

Phượng Tây Trác đành phải làm tư thế mời.

Hình Hiểu Hiểu vốn muốn đi theo sau, bước chân lại bị ánh mắt liếc lại của Nguyễn Đông Linh làm đông cứng.

Hai người chậm chậm đi về phía trước, chưa ai vội nói chuyện.

Dưới bầu trời xanh lam, con diều hồ điệp cố gắng bay lên cao, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể làm đứt sợi dây kia. Ở đầu dây khác, một đám nha hoàn đang vây quanh hưng phấn kêu la, Chung phu nhân đứng ở một bên, cử chỉ nghiêm nhiên như tướng quân ra trận chỉ huy.

Phượng Tây Trác thấy nàng, nhớ tới cử chỉ thân mật không coi ai ra gì của nàng và Chung Chính ở trong thư phòng ngày đó, cảm thấy có chút không tự nhiên, “Qua bên kia đi.” Bước chân vừa chuyển, muốn đi về nơi khác.

“Ôi, đây không phải Phượng Nhị đương gia và Nguyễn thống lĩnh sao?” Chung phu nhân sắc mắt nhìn thấy hai người, cười duyên đi về phía bọn họ.

Phượng Tây Trác muốn giả bộ như không nghe thấy, nhưng Nguyễn Đông Linh đã tiếp lời: “Chung phu nhân.”

“Phượng Nhị đương gia thật sự là có nhã hứng.” Tuy rằng Chung phu nhân đang mang bầu, nhưng bước chân lại vô cùng nhanh nhẹn, đảo mắt đã đến gần, “Có điều cũng khó trách, từ sau khi Thượng đế tử rồi đi, quả thật là trong phủ buồn chán không ít. Sau này Nguyễn thống lĩnh phải quan tâm hơn tới Nhị đương gia mới phải, tuyệt đối không nên lạnh nhạt với giai nhân.”

Phượng Tây Trác quay lại cười nói: “Sẽ không, đã nhiều ngày ta đều ở bên cạnh Chung lão, thật sự rất thoải mái.”

Về mặt châm biếm của Chung phu nhân thoáng thu lại, “Khó trách gần đây hạ nhân đều nói khẩu vị của lão nhân tốt hơn, thì ra là công lao của Phượng Nhị đương gia, quả thực nhìn người không thể nhìn tướng mạo.”

“Cũng chẳng có cách nào, ai bảo Chung phu nhân bận rộn thả diều với nha hoàn, ngay cả thời gian tận hiếu cũng không có.” Phượng Tây Trác cười nói.

Chung phu nhân cũng không phải chính thê, mà là vợ kế được Chung Chính chuộc thân từ thanh lâu ra, không được Chung Túc vừa lòng, bình thường hai người có thể không gặp sẽ không gặp. Bởi vậy đối với chuyện Phượng Tây Trác có thể dễ dàng chiếm được niềm vui của Chung Túc, trong lòng Chung thị vừa đố kỵ lại vừa ôm hận, không khỏi ưỡn ngực, cao ngạo nói: “Đây cũng là chuyện không có cách nào. Từ sau khi có cốt nhục của Chung gia, phu quân cũng không muốn ta bận tâm nhiều chuyện, thỉnh thoảng sai hạ nhân thả diều mua vui, sợ ta ở một chỗ buồn phiền.”

Phượng Tây Trác cười nói: “Vậy chúng ta mỗi người tự tìm vui đi thôi.”

Chung phu nhân khinh miệt liếc mắt nhìn nàng một cái, lại chuyển sang phía Nguyễn Đông Linh, “Ta không quấy rầy nữa.”

Nhìn bóng dáng ngạo mạn rời đi của nàng ta, Nguyễn Đông Linh nhẹ giọng nói: “Người đắc tội nàng sao?”

Phượng Tây Trác lườm một cái, “Coi như thế đi. Nữ nhân có rất nhiều lý do kỳ quái để chán ghét một nữ nhân khác.”

Loại vấn đề này hiển nhiên không phải chuyện hắn muốn tham khảo, bởi vậy hắn im lặng.

Hai người đi vào một con đường nhỏ khác.

Cũng bởi vì Chung thị vừa xen vào, Phượng Tây Trác mất đi hứng thú thưởng thức phong cảnh, lạnh nhạt nói: “Nguyễn đại hiệp, có chuyện gì nói đi.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Phù La quận vương đã dấy binh.”

Động tác xoay người của nàng hơi dừng một chút, mới lại đặt mông ngồi xuống, nói: “Tin tức từ đâu?” Mỗi người đều có cách thu thông tin đặc thù, nàng vốn không trông cậy vào câu trả lời của hắn, ai ngờ hắn lại nói: “Phù Lam quận vương.”

Nàng xoa xoa trán: “Ồ, thật thế sao?” Phù Lam quận vương?! Lúc trước không phải bọn họ vì muốn bắt hắn mà mai phục ở thành Tùng Nguyên sao? Sao nhanh như vậy đã liên hệ tin tức rồi?

Nàng thở dài ra một hơi. Đến tột cùng là thế sự biến hóa quá nhanh, hay là đầu óc nàng xoay chuyển quá chậm?

“Ngày ấy, sau khi rời khỏi Tùng Nguyên, nửa đường ta gặp gỡ Tiêu Tấn.”

Nàng đột nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu, “Không phải hấn sẽ dựng mái che nắng bán nước trà chứ?”

Hấn hơi sững sờ, “Cái gì?”

“Không, ta tùy tiện hỏi mà thôi. Hấn nói cái gì?”

Hấn giống như đã quen với cách nói chuyện không đầu không đuôi của nàng, cũng không miệt mài theo đuôi, “Hấn đưa cho ta một tờ giấy mời.”

“Phủ Lam quận vương?”

Hấn không phủ nhận.

Tiêu Tẩn thật sự là lớn nhỏ đều ăn. Một Trương Văn Đa còn chưa đủ, hiện tại lại coi trọng Nguyễn Đông Lĩnh. Nàng đột nhiên nhớ đến chuyện nếu lúc trước không phải nàng bị Thượng Tín cầm tù, có lẽ cũng nhận được thư mời. Dù sao so với cái đình trong mắt của Hoàng đế thì Tự Tại sơn an toàn hơn nhiều.

Có điều từ đầu tới đuôi Hình Hiểu Hiểu không hề đề cập đến chuyện này, theo lý thuyết lúc ấy nàng ta chạy đi cùng Nguyễn Đông Lĩnh, không thể không biết. Chẳng lẽ là sợ sau khi nàng biết sẽ làm hỏng chuyện lớn của Nguyễn Đông Lĩnh? Hay là sợ nàng sẽ nói chuyện này cho Chung Chính, khiến Nguyễn Đông Lĩnh rơi vào nguy cảnh?

Không cần biết lý do gì, tóm lại một câu: Con gái lớn không thể giữ cả đời.

“Vì sao người phải nói cho ta biết?” Phụng Tây Trắc ngẩng đầu.

Hấn hơi mỉm cười, không đáp.

Nàng hỏi, “Hay là bởi vì cuộc chiến ở Tùng Nguyên?” Nghiêm túc mà nói, nếu lúc ấy không có nàng một thân ngăn cả ba cao thủ, hấn nhất định không thể đào thoát dễ dàng như vậy.

“Ừ.” Tiếng nói phát ra từ trong cổ họng.

“Vậy lựa chọn của người?” Nàng vỗ vỗ mông đứng lên.

Thật ra không cần hỏi. Nếu hấn đã nói cho nàng, chứng tỏ rằng hấn quyết định rời đi. Có điều nếu Chung gia liên thủ với phủ La quận vương, chuyện xuất binh trọng đại như thế, nhưng Chung Chính lại không nói một lời.

Là nàng thì thôi đi, có lẽ là vì qua lại quá nhiều với Chung Túc, cho nên bị ném vào phạm trù ‘người ngoài’, nhưng Nguyễn Đông Lĩnh thì hấn không thể không nói.

Giải thích duy nhất chính là, không tín nhiệm.

Tuy rằng bề ngoài Chung Chính chẳng khác gì võ tướng cao lớn hào sảng, nhưng trong xương lại là một quan văn không hơn không kém. Thủ đoạn dùng đều là kỹ xảo tranh đấu trên quan trường, hiển nhiên không thích hợp trấn giữ một phương, lại càng không thích hợp để tranh bá thiên hạ.

Nhớ tới sự cảm khái của Chung Túc, sự sắp xếp của Chung hoàng hậu, sự đánh giá của Hình Sư, lần đầu tiên nàng khẳng định bọn họ dự kiến rất đúng.

“Hai ngày sau, ta chờ tin tức của người.” Hấn lạnh nhạt ném câu này, lại không biết đã kích thích bao nhiêu sóng dữ trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bước Từng Bước [Thượng]

Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, tính tình của Thượng Tôn ngày một xấu đi. Gần đây ngay cả lão tả tướng Cố Ứng Quyền và hữu tướng Thẩm Hoạch quyền thành khuyính triều, môn sinh vô số cũng không tránh được mà bị mặt rồng giận dữ quát lớn trước mặt mọi người.

Bởi vậy mỗi ngày vào triều sớm đã trở thành chuyện những đại thần sợ hãi phiên lòng nhất.

Thượng Tôn mới chỉ ba mươi tuổi, đứng trong giai đoạn hăng hái, khát vọng hoài bão với giang sơn của mình nhất, nhưng nhìn qua khuôn mặt với xương gò má cao, hai mắt thâm trũng, gò má gầy gò, tóc mai điểm bạc, thì hấn chẳng khác nào một bộ xương khô khoác da người. Cho dù thân mặc long bào, đầu đội long quan, cũng không giấu được người đầy bệnh tật.

Hắn lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc, đặt ở dưới cánh mũi khẽ ngửi, sau đó lạnh lùng nói: “Không có gì để nói sao? Chẳng lẽ thù hạp mà trăm nuôi chi là một đám phê vật chỉ biết ăn không biết nói?”

Cố Ứng Quyền nghiêng người ra sau nhìn Thẩm Hoạch. Người phía sau đang nhìn chăm chăm mũi giày của mình.

“Thế nào? Gần đây thiên hạ này thái bình đến thế sao?” Thượng Tôn liên tục cười lạnh, “Ngụy Chu, mấy ngày trước không phải ngươi khởi tầu xin trăm xuất binh tiến đánh Nam Nguyệt sao? Nhanh như vậy đã từ bỏ rồi? Hay là có người bảo ngươi không cần nói ra?”

Cả người Ngụy Chu run lên, âm thầm hồi hận ngày ấy tùy tiện lấy chuyện này để dòi đi tức giận của Thượng Tôn với Cố Ứng Quyền, “Ngày đó thần suy nghĩ không thấu đáo.”

“Suy nghĩ không thấu đáo?” Sắc mặt Thượng Tôn chợt kết thành băng sương, “Ngươi cho rằng Kim Loan điện là nơi nào? Suy nghĩ không thấu đáo mà dám lên tiếng ở nơi này?”

Ngụy Chu “bùm” một tiếng quỳ xuống mặt đất, “Thần lỗi rồi, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Thượng Tôn nắm cằm thật chặt, lại chậm rãi thả lỏng, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, “Trẫm lại cảm thấy đề nghị ngày ấy của ngươi rất tốt. Nam Nguyệt chỉ là một nước nhỏ ở biên thủy lại dám không coi hoàng triều Đại Tuyền ta ra gì, thông hôn với Bắc Man Di, thật sự là đáng ghét. Có điều.....”

Ngụy Chu không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, cũng không dám hỏi tiếp, chỉ cúi đầu nghe hắn nói: “Cái gọi là muốn diệt bên ngoài thì phải yên bên trong. Trước khi xuất binh đi đánh Nam Nguyệt, trẫm có nên trừ bỏ khối ung nhọt trong cánh nội Đại Tuyền trước hay không?”

Khối ung nhọt trong mắt của Hoàng đế, từ trong triều đến ngoài triều, chỉ sợ không có một trăm cũng phải đến năm mươi, mà năm trong đó, chính là hai đảng Cô – Thẩm.

Tuy rằng trong nội tâm của Cố Ứng Quyền và Thẩm Hoạch cuộn cuộn như sóng biển, nhưng trên mặt lại không có chút dấu vết nào.

“Các ngươi đang sợ cái gì?” Thượng Tôn chụp đùi cười nói, “Không phải các ngươi đang lo lắng cho chính mình chứ?”

“Chúng thần sợ hãi.” Cố Ứng Quyền và Thẩm Hoạch dẫn đầu quỳ xuống dập đầu.

Chúng thần lập tức làm theo.

Thượng Tôn trên cao nhìn xuống những chiếc mũ quan cúi rạp sát mặt đất, châm chọc cười, “Các khanh hiểu lầm. Các khanh đều là trụ cột của triều đình, cột trụ của Đại Tuyền, sao trẫm có thể cho rằng các ngươi là u nhọt được đây?” Hắn thấy mọi người vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, chán ghét nói, “Đều đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Đội mọi người đứng lên, trên mặt Thượng Tôn lại khôi phục vẻ lạnh lùng, “Trẫm nói u nhọt..... ở phía đông.”

Cố Ứng Quyền đột nhiên bước ra khỏi hàng nói: “Thần có chuyện muốn tấu.”

Thượng Tôn nhíu mày, “Ồ, nói.”

“Lam quận vương dung túng con nuôi Tiêu Tấn ở Miển Châu, cấu kết với phi đảng Tự Tại sơn và phản nghịch Nguyễn Đông Lĩnh, ý đồ gây rối, thật là tội ác tày trời, xin Hoàng Thượng nắm rõ.”

Thẩm Hoạch ở một bên cười lạnh. Thật là làm khó cho hắn nghĩ ra nhiều tội danh như vậy.

Thượng Tôn nhẹ nhàng cười, “Có ai khanh có chứng cứ gì?”

Cố Ứng Quyền ngẩn ra. Hắn vốn theo ý của Thượng Tôn mà nói ra, ở đâu có chứng cứ.

Thượng Tôn nói: “Cũng không sao, coi như Cố tướng lấy ‘có lẽ có’* để kiện cáo Lam quận vương.”

*Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Cố Ứng Quyền nhất thời giống như cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ không nói ra được.

Thẩm Hoạch âm thầm đắc ý. Sợ là dạo gần đây Cố đảng bị Hoàng Thượng nhắm vào nhiều, ảnh hưởng không ít, hắn mới sốt ruột lấy lòng cấp trên, lại không ngờ dễ dàng bị rơi vào bẫy, thành hình nhân thế tội. Xem ra, đối với chủ nhân âm tình bất định thế này phải cẩn trọng hơn nhiều.

Sau khi dội một thân nước bẩn lên người Cố Ứng Quyền, tâm tình của Thượng Tôn tốt hơn, ngay cả bước chân vào Càn Khôn điện cũng nhẹ nhàng hơn lúc trước.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” Đại nội tổng quản Nhạc Hà Lễ nhẹ giọng nói, “Kiêu Dương Vương Thượng Tín xin yết kiến.”

“Truyền.” Hấn vừa mở một bản tấu ra lại khép lại.

Khi Thượng Tín vào cửa hơi cúi thấp người, “Thần Thượng Tín tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân.” Hấn đứng lên, đi đến trước mặt Thượng Tín nói, “Trẫm nghe nói gần đây Thụy Châu rất náo nhiệt, ngươi thấy thế nào?”

Thượng Tín nói: “Trương Văn Đa có chứa tâm tư khác, không thể tin.”

Thượng Tôn khoát tay, “Gan chuột cánh gián, không đáng nhắc đến. Trẫm muốn biết là phía Tiêu Tấn thế nào?”

Thượng Tín nghĩ nghĩ, nói: “Danh bất hư truyền.”

Sắc mặt Thượng Tôn khề thay đổi, sau một lúc lâu mới nói: “Trẫm nghe nói năm đó giao tình của hấn và Lam Dục Lâm rất sâu nặng.”

Cái tên Lam Dục Lâm ở trong triều đình là một điều cấm kỵ, ngoại trừ Hoàng đế, ai cũng không dám nhắc tới vị phế hậu này. Cho dù kiêu hoành như Thượng Tín, cũng chỉ im lặng.

“Nếu ngươi và Tiêu Tấn ở trên chiến trường giao thủ, có bao nhiêu phần thắng?”

Thượng Tín nhú mày, “Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, thần không dám vọng đoán.”

Ánh mắt Thượng Tôn trầm trầm, lập tức cười nói: “Sở dĩ trẫm thích ngươi, bởi vì ngươi dám nói lời thật. Vừa rồi Cố tướng ở trong triều buộc tội Lam quận vương, trẫm đã chuẩn tấu, đợi ngày mai, ngươi cầm Hồ phù đến Lục Bôn doanh và Phiêu Kỳ doanh lĩnh ba vạn quân, đến Trường Thắng doanh lĩnh một vạn, thêm năm ngàn quân coi giữ kinh thành từ chỗ của Thẩm Nguyên Trùng, tổng cộng tám vạn năm ngàn nhân mã, thay trẫm lấy lại Miển Châu!” Ngụ ý của hấn, chính là đưa khu vực của Lam quận vương vào hàng ngũ bán nước.

Thượng Tín nói: “Nhưng như thế ở bốn doanh binh chỉ còn hai vạn, thêm quân coi giữ kinh thành hai vạn, tổng cộng mới là bốn vạn, nếu thần tùy tiện mang đi tám vạn năm ngàn, chỉ sợ.....”

“Không phải là tùy tiện.” Thượng Tôn nói như đinh đóng cột, “An nguy của kinh thành không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ cần thay trẫm đánh thắng trận trở về là được!”

Thượng Tín thờ dài.

Năm đó khi vua Tuyên Thuần còn tại vị, Bình An vương và Cao Dương vương trước sau tạo phản, khiến các vị vua kế vị tiếp theo nhận được một bài học, từ nay về sau chỉ phong vương không phong đất. Bởi vậy Vương gia ở tại kinh chỉ có danh hiệu mà không có thực lực. Từ đại quận vương có thẩm căn cố để ở khắp nơi tuy rằng không thể ra lệnh triệt phong tước đất, nhưng thuế má thu vào lại liên tục tăng cao, thậm chí so các châu huyện khác còn cao hơn hai ba lần, hàng năm có không ít danh mục phải quyền người quyền ngựa, liên tục vài thập niên như vậy, cũng có hiệu quả rõ ràng. Ít nhất binh quyền Hoàng đế nắm trong tay đã gấp bội.

“Thần tuân chỉ.”

Thượng Tôn vừa lòng gật đầu, trấn an nói: “Viên Tự Không và Lục Minh còn có mười lăm vạn binh mã ở biên cảnh Thích Châu và Thắng Châu, chỉ cần trẫm ra lệnh một tiếng, tức khắc có thể trở về kinh nghe lệnh, bởi vậy tình hình trong kinh, ngươi không cần lo lắng.”

Nếu bọn họ hồi kinh, cũng có nghĩa là quân Bắc Di bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua biên giới Đại Tuyên, đưa quân về phía nam, như vào chỗ không người!

“Đương nhiên, ngày đó, chắc chắn sẽ không đến!” Thượng Tôn ngạo nghễ nói.

Thượng Tín biết hấn chưa đạt được mục đích thì chưa bằng lòng, bởi vậy nói: “Thần lập tức trở về chuẩn bị.”

Thượng Tôn nghe vậy cười nói: “Thay ta vấn an Hoàng thúc Hoàng thẩm. Đúng rồi, Tự Tại sơn ngươi tiêu diệt thế nào rồi? Có cần trẫm phái người khác thay ngươi xử lý không?”

“Không cần.” Thượng Tín quay đầu đi nói, “Chuyện của Tự Tại sơn đợi thần từ Xa Châu trở về sẽ tự mình xử lý.”

Thượng Tôn chế nhạo nói: “Trẫm nghe nói Tự Tại sơn có nữ thổ phi, được người đòi gọi Phụng cô, dung mạo không tầm thường.”

Khuôn mặt Thượng Tín cứng lại, cup mắt nói: “Chẳng qua chỉ là dung mạo chi tục* mà thôi.”

*Dung mạo chi tục: dùng miêu tả người con gái, ý chỉ vẻ đẹp tầm thường, không đáng nhắc tới.

“Đúng thế, nữ nhân giang hồ lỗ mãng sao có thể so sánh được với tiểu thư xuất thân khuê các.” Hấn trầm ngâm một lát lại nói, “Trẫm nhớ hình như trong nhà Thẩm tướng có vị thiên kim tuổi tác xấp xỉ ngươi, có điều vẫn nên chờ ngươi thắng lợi trở về rồi nói sau.”

Thượng Tín nhẹ nhàng thờ ra, “Phải.”

“Người đi trước đi, Hoàng thúc Hoàng thăm nhiều ngày không thấy người, tất nhiên rất nhớ.”

Thượng Tín vội vàng cáo lui.

Ra khỏi Càn Khôn điện, hắn cũng không vội vã rời cung, mà quẹo vào Thiên Cung cung hoang vu nhất trong Tượng Hồng điện.

Khoảng chừng nửa thời gian uống chén trà nhỏ sau đó, mới thấy Nhạc Hà Lễ lén lút đi vào, “Vương gia đợi lâu.”

Thượng Tín mỉm cười, “Nhạc tổng quản khách khí, tâm tình gần đây của Hoàng Thượng như thế nào?”

“Cao hứng.” Nhạc Hà Lễ che miệng cười, “Vương gia có thể thấy tâm tư Hoàng Thượng mà.”

Thượng Tín nói: “Có điều vì sao Hoàng Thượng đột nhiên lại muốn tiến đánh Miễn Châu?”

Mối thù của Thượng Tôn và Lam quận vương đã không còn là một ngày hai ngày, nhưng lúc trước sở dĩ hai bên không trở mặt, thứ nhất là vì Thượng Tôn vẫn còn kiêng kỵ Tam đại quận vương. Thứ hai là sau khi hai vị thế tử của phủ Lam quận vương chết trên chiến trường, nguyên khí của Lam gia tổn thương lớn, binh lực trong tay từ mười vạn giảm xuống hơn năm vạn, tuy rằng nghỉ ngơi lấy sức vài năm, nhưng vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp. Thứ ba là vì Chung gia ở Tổng thành ngang nhiên chiêu binh mãi mã, hành động này chẳng khác gì quăng cho Thượng Tôn một cái tát. Ai cũng biết lúc trước hắn vì ai mà phế bỏ Lam hoàng hậu, kết thù với Lam quận vương, ai cũng biết lúc trước hắn đã thả cho Chung gia một con ngựa, hạ thủ lưu tình. Mà nay, Chung gia chịu ân sủng lại làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa như thế, ở trong lòng Thượng Tôn, sự căm ghét với Chung gia đã vượt xa Lam quận vương, dù sao nghiêm túc mà nói, từ trước đến giờ Lam quận vương cũng chưa làm chuyện gì thực sự có lỗi với hắn. Cho nên nếu nói xuất binh, kẻ thứ nhất hắn chọn nên là Chung gia mới phải.

Bởi vậy quyết định lần này của Thượng Tôn không phải ngẫu nhiên.

Nhạc Hà Lễ cười nói: “Chuyện này tự nhiên là có nguyên nhân.” Cho dù biết nơi này bí mật, không có ai qua lại, hắn vẫn không nhịn được mà ngó nghiêng xung quanh một hồi, mới thấp giọng nói, “Lúc trước La quận vương dâng tấu thể hiện lòng trung thành với Hoàng thượng, cũng tự nguyện xin đi loại bỏ Chung gia, cái đình trong mắt Hoàng Thượng.”

“La quận vương?” Thượng Tín hơi nhíu mày lại.

Nhạc Hà Lễ gật đầu nói: “Trong tay La quận vương có mười vạn binh mã, tiêu diệt một Chung gia không phải dễ như trở bàn tay sao? Nhân dịp hiện tại Tiêu Tấn đang ở Thụy Châu, Hoàng Thượng muốn mượn cơ hội này đánh Xa châu không kịp trở tay.”

Hai bút cùng về sao? An bài như thế này quả thật là khiến người ta vừa lòng đẹp ý. Thượng Tín trầm tư không nói.

Nhạc Hà Lễ thấy sắc mặt hắn không tốt, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Thế La quận vương có đưa ra điều kiện gì hay không?”

Nhạc Hà Lễ giong ngón cái nói: “Vương gia quả nhiên liệu sự như thần, La quận vương dâng tấu xin Hoàng Thượng miễn thuế ba năm.”

Thượng Tín gật gù đầu. Chuyện này có thể hiểu, mấy năm gần đây thu hoạch của Tần Châu không tốt, mà thuế má vẫn chưa giảm, quả thực là khó khăn, khó trách La quận vương ngồi không yên. Chỉ diệt một Chung gia có thể đạt được cơ hội ba năm nhân hạ, quả nhiên có lời, “Hoàng Thượng nói như thế nào?”

“Đương nhiên là đồng ý rồi.” Nhạc Hà Lễ đột nhiên lau nước mắt, “Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, tinh thần Hoàng Thượng vẫn không tốt, mà người của Chung gia lại cố tình. .... Ôi, không nhắc tới chuyện này nữa.”

Thượng Tín lấy từ trong tay áo ra một tờ ngân phiếu nhét vào trong tay hắn, “Nhạc tổng quản vất vả.”

“Vương gia khách khí.” Hắn cười tủm tỉm đem ngân phiếu nhét vào trong lòng, “Vay nô tài xin cáo lui.”

“Nhạc tổng quản đi thông thả.”

Thượng Tín đứng ở tại chỗ nhìn trời, lầm bầm nói, “Vì sao, cảm thấy có gì đó không đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bước Từng Bước [Trung]

Hai ngày sau đó, theo như đề nghị của Nguyễn Đông Linh, có nên tham gia vào sự việc ở Xa Châu hay không, Phụng Tây Trác cùng Hình Sư đã bàn

bạc vài lần. Ngay cả Bát Đầu, Đại Đầu, Nhất Tự đều bị kéo đến dự thánh, cuối cùng nhất trí quyết định thử một lần.

Dù sao luận gia thế, uy danh, địa bàn, binh lực, tài phú, Lam quận vương không có chỗ nào không áp đảo Chung gia, Phụng Tây Trác cũng đã tự mình trải qua thủ đoạn của phủ Lam quận vương, ba vị thế tử tuyệt đối không phải công tử bột chỉ có hư danh.

“Nhị đương gia dường như có nghi ngờ gì đó?” Hình Sư thấy sắc mặt của nàng như gặp nạn.

Phụng Tây Trác thờ dài, “Không biết vì sao, lại có cảm giác quái lạ.”

“Có lẽ trong cảm nhận của Nhị đương gia, vẫn chưa thể hoàn toàn tách mình khỏi Chung gia.” Hình Sư trầm ngâm nói, “Huống hồ, tuy rằng ban đầu chúng ta tính toán ẩn cư trong núi, nhưng rốt cuộc thì đó cũng không phải kế lâu dài, đến khi triều đình và giang hồ chiến loạn, thiên hạ không còn nơi an ổn, lúc đó chúng ta nên đi nơi nào.”

“Chỉ bằng chúng ta sang các quốc gia phía Tây tránh một chút, cũng nhân cơ hội du lịch một phen.”

“Nhị đương gia cho rằng các quốc gia đó sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn trăm người xuất thân trong giang hồ như chúng ta sao?”

Phụng Tây Trác oán hận nắm vành tai, “Từ khi Tự Tại sơn sáng lập đến nay cũng đã mấy chục năm, sao rơi vào tay ta lại trở nên không hay ho như vậy?”

“Vận mệnh.”

“Ta ghét nhất cách nói vận mệnh.”

Hình Sư đương nhiên biết đây là kiệt tác của nữ nhi nhà mình, nhớ tới quyền sách vận mệnh mà Hình Hiểu Hiểu yêu thích không buông tay, thờ dài nói: “Người đời phàm tục, mấy kẻ có thể thông hiểu mệnh trời, phần lớn là vô căn cứ mà thôi.”

“Không phải có một Phế môn khiến thiên hạ nể sợ hay sao?” Nghĩ đến thế cục mà hiện nay Đại Tuyên gặp phải, Phế môn có thể coi là ‘có công lớn nhất’. Nếu không phải hần đang yên đang lành viết ra lời tiên đoán, cái gì mà ‘Thiên hạ phân tranh’, thì cục diện tranh giành có lẽ đã không phức tạp như hiện tại. Một chuyện khiến người trong thiên hạ lâm vào giao tranh hỗn loạn như vậy, đến tột cùng là vì sao Phế môn phải nói ra? Nếu là chuyện sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh, như thế có nói hay không cũng xảy ra. Hần cần gì phải nhiều lời?

“Có lẽ, chỉ sợ thiên hạ không loạn.”

Nghĩ đến chuyện trên đời có một người, có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa, tùy tiện đem vận mệnh của chúng sinh xoay vần như thế, Phụng Tây Trác cảm thấy cả người phát lạnh: “Phế môn thật sự biết trước được tương lai sao?”

Hình Sư bị nàng hỏi hơi ngẩn ra, “Điều này có lẽ chỉ có người của Phế môn mới biết được.”

“..... Những người có khả năng trong thiên hạ, chỉ như cá diếc sang sông, chẳng lẽ ngưoi không muốn đứng ở chỗ cao nhất xem chúng sinh ở trong tay ngưoi chìm nổi?”

Lời nói của Phế nhân ngày hôm đó vẫn còn vang vọng bên tai, chẳng lẽ lời tiên đoán này thật sự xuất phát từ miệng của hần? Hay là hần đã tìm được truyền nhân, là truyền nhân của hần gây nên?

“Đúng rồi, chuyện này có nên thông báo với Đại đương gia một tiếng hay không?”

Phụng Tây Trác khẽ liếc hần một cái, “Hình tổng quản không phải luôn luôn thông báo mọi chuyện với hần hay sao?”

Khuôn mặt già của Hình Sư nóng lên, ho khan nói: “Ta đi ngay đây.”

Phụng Tây Trác đi lại lại trong phòng đi một hồi, quyết định sẽ thông báo với Chung lão. Cho dù rồi đi, đối với vị lão nhân này nàng vẫn vô cùng kính trọng, huống hồ trên dưới Tự Tại sơn hơn một trăm người, quyết không có khả năng nói đi là đi, trong đó không thể không nhờ đến sự can thiệp của hần.

Trong hoa viên, Chung Túc gù lưng, cẩn thận kiểm tra từng khóm hoa. Một cành Mộc Cận trụ lụi đã héo rũ thành màu vàng, bị cấm ở trong đất, giữa những đoá hoa tươi diễm, trông hết sức thê lương.

Nàng thuận tay đem nhổ lên, cầm trên tay thương thức, “Còn trông nó làm cái gì?”

Chung Túc mũi hừ nói: “Để người nào đó nhìn xem chuyện tốt mà mình làm.”

Nàng lè lưỡi làm mặt quỷ, “Thế để ta tìm chỗ đất khác trồng nó xuống.”

“Ngươi đến đây làm gì?”

“Hắc hắc, đến thăm ngài.”

Sắc mặt Chung Túc hòa hoãn lại.

“Thuận tiện nói lời từ biệt.”

Động tác của Chung Túc đột nhiên dừng lại, chậm rãi đứng thẳng người, “Quyết định rồi đi rồi?”

“Đúng thế.”

“Là phủ Kiều Quận Vương hay là Lam quận vương?”

Phượng Tây Trắc hơi ngần ra một chút, sau đó cười nói: “Giờ càng già càng cay. Lam quận vương phủ.”

“Con người của Lam Quyết sợ rằng không đơn giản như các người tưởng tượng.” Hấn nói nửa câu, lại nuốt nửa câu, “Có điều, sau này phủ Lam quận vương do Tiêu Tấn làm chủ, có lẽ sẽ có một tình huống khác.”

“Tiêu Tấn ta đã gặp.”

Hấn phì cười, “Thấy thế nào?”

Lúc này hai người đối thoại, vứt bỏ lập trường của từng người, giống như bằng hữu nhiều năm, chỉ nhìn việc mà xét.

“Không được thân thiện như Chung lão đại.”

“Đó là đối trá khách sáo trên quan trường.”

“Ha ha, cho dù là giả, ít nhất cũng thoải mái.” Nàng cười cười.

Chung Túc thở dài nói: “Cũng bởi vì như vậy, thời đại này, những người thẳng thắn càng lúc càng ít.”

“Tiêu Tấn quyết không phải là loại người này.” Điểm ấy nàng có thể khẳng định, ruột hấn cong chỉ có thể nhiều chứ không thể ít hơn so với Chung Chính. Sở dĩ hấn không quá thân thiết với nàng, hơn nữa có lẽ là vì nàng còn chưa đủ tư cách để hấn phí tâm tư đối trá.

“Hấn là loại người như thế nào?”

Nàng nghĩ nghĩ, “Có chút giống Thượng Sĩ Bắc, nhưng lại không giống.”

“Bọn họ đều xuất thân từ vương phủ, lại cùng được liệt vào trong Tứ đại công tử, tất nhiên sẽ có điểm tương tự.”

“Nam Nguyệt Phi Hoa vốn không có.”

Chung Túc cười nói: “Đó là bởi vì trong Tứ đại công tử, vốn không có chỗ của hấn.”

“Ồ?”

“Danh xưng Tứ đại công tử là do thiên hạ đệ nhất trại, tên gọi Đại Thoại trại định ra. Có điều lúc ấy đứng đầu Tứ đại công tử không phải Thượng Sĩ Bắc, mà là Kiều Dương Vương.”

“Hà?” Khuôn mặt xinh đẹp kiều ngạo tuyệt trần đột nhiên hiện lên trước mắt nàng.

“Đáng tiếc Hoàng đế không đồng ý, nên phải sửa lại.”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Hoàng đế còn lo cả chuyện này sao?”

“Hoàng Thượng là không thích Kiều Dương Vương cùng những công tử của các vương phủ khác được đặt chung một chỗ. Nhất là Lam quận vương phủ.”

Nàng suy nghĩ nửa ngày, nói: “Nhưng cho Nam Nguyệt Phi Hoa vào.....Đại Thoại trại hình như quá tùy tiện rồi.”

“Ha ha, Nam Nguyệt Phi Hoa là thái tử của Nam Nguyệt quốc lúc trước, thân phận địa vị cũng là không kém.” Hấn ngồi xổm xuống, vừa xem xét những đóa hoa, vừa nói, “Có điều tâm kế quá nặng, không phải là mối lương duyên thích hợp.”

Phượng Tây Trắc nghe nửa câu đầu vô cùng có lý, không ngừng gật đầu, nhưng nửa câu sau có chút không thoải mái, “Chung lão cũng để ý cả những chuyện này sao?”

“Ha ha, là ta sợ có tiểu cô nương không cảm lòng được.”

“Không cảm lòng được?” Nàng cổ quái hỏi lại, “Chung lão, ngài suy nghĩ nhiều quá.”

“Đến tuổi này của ta, mỗi ngày cũng chỉ có thể tưởng tượng chuyện có chuyện không.” Hấn thở dài, “Không giống người trẻ tuổi các người có thể đi ra

ngoài gây dựng sự nghiệp.”

Phượng Tây Trắc gãi gãi đầu, “Ta thà rằng ăn no chờ chết.”

“Hừ, không có tiền đồ.” Hần quay đầu cười mắng một câu, lại quay đầu nói, “Nếu mỗi người đều suy nghĩ giống ngươi, có lẽ thiên hạ đã thái bình.”

“Ừ, bởi vì tất cả mọi người đều chết đói, lấy ai tranh đoạt.”

Hần ha ha cười to hai tiếng, chuyển đề tài, trầm giọng nói: “Nếu ngươi muốn đi đến Viễn Châu, tốt nhất là ngày mai.”

Nàng biết đằng sau những lời này tất có nguyên nhân, bởi vậy yên tĩnh chờ hắn nói tiếp.

“Chính nhi chuẩn bị ngày mai phát binh.”

Bên trong vườn vẫn là mùi hoa nức mũi như cũ, cảnh sắc như họa.

Mà thế giới bên ngoài vườn lại sắp bị gió tanh mưa máu bao phủ.

“Vâng.” Phượng Tây Trắc nghe được giọng nói của mình trầm đến không thể trầm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Bước Từng Bước (Hạ)

Đêm đó, hơn trăm con ngựa tung vó phá tan sương đêm, từ cửa đông của Tổng thành chạy như bay mà đi, tới vài bên ngoài vài dặm, mới dừng bước.

Phượng Tây Trắc dẫn đầu đoàn người xoay người xuống ngựa nghỉ ngơi.

Thuộc hạ của Nguyễn Đông Linh tuy rằng đều là cao thủ, nhưng chỉ có mười mấy người, xen lẫn trong người của Tự Tại sơn, cũng không gây chú ý nhiều. Hình Sư dựa vào một bên ngựa, im lặng quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

“Ngày mai Chung Chính sẽ chỉ huy quân lên phía bắc, cho dù phát hiện ngươi không còn ở, cũng sẽ không lập tức phái người đi truy đuổi, ngươi có thể yên tâm.” Phượng Tây Trắc uống nước xong, dùng tay áo lau miệng nói.

“Cho dù có đuổi theo cũng không sao cả.” Nguyễn Đông Linh lơ đãng nói, “Có điều đi đến Miễn châu có hai con đường, theo đường sa mạc hoặc từ đường Miệng Hồ băng qua sông, rồi đến Quyên châu. Nếu đi đường thủy sẽ tới Thường Tân, là phạm vi thế lực của phủ Kiều quận vương. Chọn hướng sa mạc lại phải vượt qua Tân Trang, tri phủ Tân Trang là em trai vợ của Trương Đa Văn.”

Vì để kịp rời đi trước khi Chung Chính phát động binh biến, bọn họ quyết định vội vàng, rất nhiều chi tiết còn chưa kịp thương lượng, cho đến tận lúc này mới có cơ hội nhắc tới.

Phượng Tây Trắc gãi gãi đầu nói: “Sa mạc, miệng Hồ, nghe tên đều chẳng tốt lành gì.” Đối với Thụy Châu, nàng thật sự không biết gì cả.

Hình Sư đứng lúc đi tới, “Nếu Trương Đa Văn liên thủ với phủ Lam quận vương, nói vậy sẽ không khó xử chúng ta.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới khi ở thành Tùng Nguyên, Hàn Tái Đình ba lần bốn lượt ra tay giúp đỡ: “Phủ Kiều quận vương trước giờ không màng thế sự, có thể tin hay không?”

“Vô luận đi qua Miệng Hồ hay vẫn là sa mạc, đều phải đến thôn Châu Mai, chúng ta tới đó rồi tính tiếp.” Nguyễn Đông Linh nói.

Phượng Tây Trắc nhìn nhìn sắc trời, “Cũng đúng, bây giờ vẫn nên tìm nơi nghỉ ngơi trước.”

Hình Sư chờ Nguyễn Đông Linh tránh ra, mới nói: “Nhị đương gia hình như hơi mất hứng.”

Nàng kinh ngạc nói: “Trời tối như vậy lão vẫn có thể nhìn ra sao?”

“Lúc này khi Nhị đương gia cười ngựa không hăng hái giống thường ngày.” Hần nói hàm súc. Trước giờ nàng đều tự nhận khinh công hơn người, khi cười ngựa thường không an phận, chỉ có hôm nay vẫn ngồi ở trên lưng ngựa.

“Chỉ là cảm thấy có lỗi với Chung lão.” Tối nay đi thuận lợi như thế, hoàn toàn là nhờ Chung Túc mở sẵn một cánh cửa, nàng lại âm thầm, đem cả Nguyễn Đông Linh đi theo.

Hình Sư an ủi : “Nguyễn Đông Linh là người như thế nào, nếu ép quá dễ hấn phá cửa xông ra, chỉ sợ Chung gia cũng tổn thất thảm trọng, làm như thế mới là nhất cử lưỡng tiện.”

Phượng Tây Trắc thở dài: “Tại sao mà từ chức cũng khó như thế này.”

Mọi người đột nhiên trở nên xôn xao . Nhất là thủ hạ của Nguyễn Đông Linh , lập tức cảm lấy vũ khí, bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Hình Hiểu Hiểu ngồi ở trên ngựa, chỉ về phía trước, “Có người đến.”

Phượng Tây Trắc thả người nhảy lên cành cây, chỉ thấy trên đường nhỏ, ánh trắng sáng tỏ, chiếu rọi bóng ngựa như gió, hồng y như lửa, trong nháy mắt đã đến gần đoàn người.

Ngựa bị ghìm lại hí dài một tiếng, người tới tui cười tha thiết, “May mà không chậm, cuối cùng cũng coi như kịp đến tiễn đưa chư vị.”

Phượng Tây Trắc từ trên cây nhảy xuống: “Phù, làm ta sợ hết hồn, còn tưởng rằng người cũng chuẩn bị chạy trốn.” Nếu ngay cả Nam Nguyệt Phi Hoa cũng đi rồi, ‘Sổ ngũ’ Chung gia chỉ còn lại một mình Chung Chính . Dù sao Thượng Sí Bắc đối với hắn, cùng lắm chỉ là đồng bọn hợp tác mà thôi.

Nam Nguyệt Phi Hoa nhủ mày nhìn nàng, “Chẳng lẽ Trắc nhi muốn cùng ta đồng hành.”

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung ở trên người nàng. Phượng Tây Trắc vội vàng nói: “Ta thề với trời, tuyệt đối không có ý này!”

“Tốt xấu gì cũng quen biết một hồi, chẳng lẽ ngay cả đến lúc chia tay Trắc nhi cũng không hòa nhã một chút với ta được sao?” Hắn tỏ vẻ vô cùng ủy khuất.

Nguyễn Đông Linh thấy trên mặt Phượng Tây Trắc biến hóa năm màu, vội giải vây: “Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này ắt có cơ hội gặp lại, cần gì chấp nhất.”

“Có cơ hội không bằng hẹn ước.” Nam Nguyệt Phi Hoa ha ha cười, “Đến lúc đó người nào vì chủ nấy, có lẽ chỉ có thể gặp lại trên sa trường.”

Phượng Tây Trắc nghĩ đến loại khả năng này, nhất thời cảm thấy nam tử diễm lệ trước mắt này cũng không quá đáng sợ như trong tưởng tượng, chân thành nói: “Nam Nguyệt công tử ngày sau tuyệt đối nên thận trọng.”

Nam Nguyệt Phi Hoa hơi ngẩn ra, lập tức cười yếu ớt nói: “Không bằng Trắc nhi ở lại chăm sóc cho ta?”

“... Coi như vừa rồi ta chưa nói gì được không?”

“Ôi, uống cho mới tình thâm thiết, mà giai nhân lại vô tình, thật sự thật đáng buồn đáng thương.”

Phượng Tây Trắc nghe xong da gà rơi đầy đất, “Từ nay về sau chân trời góc biển, mọi người đều có tương lai riêng, quả thật là chuyện thật đáng mừng.”

Nam Nguyệt Phi Hoa thu lại nụ cười, im lặng nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu ngựa, “Trương Đa Văn ti bi vô sỉ, không phải người có thể tin!” Tay phải vung lên, ngựa như mũi tên phóng ra, nghênh ngang rời đi.

Để mọi người ở tại chỗ im lặng.

Hình Hiểu Hiểu phá vỡ trầm tĩnh: “Ngần dậm đưa tiễn, Nam Nguyệt công tử quả nhiên là người si tình. Có lẽ về ngoài cả lo phát phơ kia, là vì che giấu nội tâm mệnh mong chân tình đi.”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Nam Nguyệt công tử mà người quen biết cùng với Nam Nguyệt Phi Hoa mà ta biết là một người sao?”

Hình Hiểu Hiểu ảo não thở dài, “Cô cô thật không hiểu phong tình.”

“Bởi vì ta vô cùng yêu quý mạng nhỏ của mình.” Phượng Tây Trắc không để ý tới biểu tình tức giận của nàng, xoay người lên ngựa: “Chúng ta tiếp tục lên đường thôi.”

“Được!” Mọi người trong Tụ Tại sơn đều ầm ầm đồng ý.

Nguyễn Đông Linh cũng gật đầu đuôi theo.

Hình Hiểu Hiểu chưa từ bỏ ý định, ruồi ngựa song song với Phượng Tây Trắc, “Cô cô thật sự không rung động sao? Hay là cô cô thích Thượng thế tử hơn?”

“...”

“Ta cảm thấy Thượng thế tử kia thoát nhìn có vẻ cao cao tại thượng, không dễ để thân cận đâu. Nam Nguyệt công tử tuy rằng quái dị một chút, nhưng nhìn nhiều cũng cảm thấy thuận mắt.”

“...”

“Hơn nữa hấn lại thâm tình với cô cô.”

Phượng Tây Trắc nhìn không được xen ngang: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy hấn thâm tình?” Ánh mắt mọi người đều như thế, vì sao nàng lại nhìn thấy đây về bốn cột treu tức?

“Hai con mắt đều thấy được.”

“... Ngươi nên đi tìm một vị đại phu chữa tật ở mắt đi.”

“Chẳng lẽ cô cô thích là Nguyễn...?”

“Trời ơi, cứu mạng!” Phượng Tây Trắc kẹp chặt hai chân vào bụng ngựa, vội vàng phóng đi.

Hình Hiếu Hiếu liếc nhìn Nguyễn Đông Lĩnh ở bên trái, lại nhìn bóng lưng càng chạy càng xa của Phượng Tây Trắc, nghi ngờ trong lòng càng sâu.

*

Miền châu ở phía đông của Đế châu, chính là châu huyện đông đúc nhất trong toàn bộ bản đồ Đại Tuyền, phía bắc Thăng châu, phía nam Tiếp Quyên. Dưới mấy đời thống trị của Lam quận vương, vẫn mưa thuận gió hoà, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Thượng Tín dẫn tám vạn năm ngàn đại quân từng nhóm xuất phát về phía đông. Nhóm thứ nhất do tả phó tướng Cố Chuẩn mang một vạn binh canh giữ thành đi trước, hấn mang một vạn Phiêu Kị binh, ba vạn lục binh ở giữa phối hợp tác chiến. Nhóm cuối do hữu phó tướng Vương Hùng dẫn ba vạn binh làm hậu quân, áp giải lương thảo và đồ quân nhu.

Ba ngày sau, Cố Chuẩn đã đến ranh giới của hai châu.

Thượng Tín và binh lính còn đang cách Triệu Ân ba trăm dặm.

Trong quân trường oi bức như lửa. Rèm hai bên trường đều được vén thành chớp hình mái nhà, nhưng gió vẫn không thể lùa vào như trước.

Thượng Tín cầm khăn ướt lau mặt, ánh mắt lợi hại đảo qua nhóm quan tướng đang ngồi, “Nếu giờ phút này có người còn nghĩ Miên châu không đáng để ý, có thể đứng dậy đi ra bên ngoài chạy năm mươi dặm, đợi tình tảo rồi lại bàn tiếp.”

Tuy hấn còn trẻ tuổi, lại đi theo hai vị tướng quân có chức quan cao nhất Đại Tuyền là Viên Tự Không và Lục Minh chiến đấu không ít trận với Bắc Di, bởi vậy không ai dám khinh thường hấn.

“Nếu không có ai cảm thấy trận này dễ dàng, vậy chúng ta sẽ bàn xem nó khó ở chỗ nào.” Miên châu có ba thành trì vững chắc nhất đó là Yên Lĩnh, Vân Thành và Đông Hằng. Địa thế của ba thành tạo thành hình tam giác, trông chừng lẫn nhau, Miên châu là chương ngại thứ nhất cũng là lớn nhất.

Có quan tướng ngờ vực nói: “Khu vực Miên châu gần phía tây Đế châu nhất hình như là Truy Lạc.”

Thượng Tín liếc mắt nhìn hấn một cái, “Nếu ngay cả Truy Lạc đều không đánh được, chúng ta vẫn nên sớm dẹp đường trở lại kinh thành nhận tội với Hoàng Thượng thì hơn.”

Quan tướng lập tức ngậm miệng.

“Trước tới nay, bốn vương muốn biết các vị sẽ đánh hạ ba thành này như thế nào!” Ngón tay Thượng Tín nặng nề đập vào vị trí của Yên Lĩnh, Vân Thành, Đông Hằng trên bản đồ.

Sau khi tan họp, phó tướng lưu lại một mình.

“Ba vạn binh mã của phủ La quận vương đã rời khỏi Tần châu, tiến vào Tân Ung.”

Thượng Tín nói: “Thật nhanh. Phía Tân Ung thế nào rồi?”

“Vẫn không có động tĩnh gì.”

Hấn trầm ngâm không nói.

Phó tướng lại nói: “Chung Chính cũng lĩnh một vạn nhân mã rời khỏi Tống thành, đi đến Tân Ung nghênh chiến trước.”

Thượng Tín nhíu mày nói: “Một vạn chống ba vạn, còn không ở thành trì của chính mình? Đầu hấn bị đá đập vào sao?” Chung Chính cũng không phải kẻ là lỗ mãng đến không biết trời cao đất rộng, trong chuyện này che dấu điều gì đây? “Trương Đa Văn đâu? Vẫn đang mất đi mày lại với Tiêu Tấn sao?”

“Đám người Tiêu Tấn dường như đã rời khỏi Tùng Nguyên.”

Thượng Tín gật đầu nói: “Cũng nên như thế, chấy ở nhà, hiểu từ nửa đường như hấn cũng nên đi cứu hoà. Hừ, bốn vương thực muốn nhìn một chút rốt

cuộc hấn có mấy cân mấy lượng.”

“Mặt khác, Nguyễn Đông Lĩnh lại không đồng hành với Chung Chính, dường như đã rời khỏi Tổng thành.”

“Nguyễn Đông Lĩnh? Thế những người khác thì sao?”

Phó tướng sùng sốt một chút, mới nói: “Nam Nguyệt Phi Hoa vẫn đi theo Chung Chính.”

“Còn nữa?”

Phó tướng suy nghĩ nửa ngày, mới giật mình nói: “Đám người của Tự Tại sơn... Có lẽ cũng đồng hành cùng.” Trên thực tế, trong tình báo căn bản không nhắc đến những người này.

Thượng Tín giật giật khóe miệng, “Một đám ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cá Cẩn Câu (Thượng)

Châu Mai thôn cách Tân Trang hơn một trăm năm mươi dặm, cách Miệng Hồ hơn trăm dặm, xây ở dưới chân núi Ngụy Sơn, dựa vào Ngụy Sơn.

Khi đám người Phụng Tây Trác đến bên ngoài thôn, đã là ngày thứ ba Chung Chính rời khỏi Tổng thành.

“Má ơi, cuối cùng cũng nhìn thấy nhà ở.” Đại Đầu hưng phấn khiến miếng lương trong tay rơi xuống đất, “Đã lâu chưa được ăn cơm nóng rồi.”

Bát Đầu ở một bên dội vào một gáo nước lạnh: “Hừ, trừ phi ngươi vào cướp, nếu không đừng mơ có cơm ăn.”

Đại Đầu cá giận nói: “Ngươi có ý gì? Ta là loại người tùy tiện ra tay, động tý là đánh cướp người khác sao?”

Bát Đầu che miệng cười nói: “Chuyện này ai biết được?”

Hình Sư giả ho một tiếng nói: “Hết thầy nghe theo phân phó của Nhị đương gia.”

Phụng Tây Trác ở trên ngựa duỗi duỗi thắt lưng, “Ta và Đại Nguyễn vào bên trong xem xét tình hình, các ngươi ở tạm bên ngoài này.” Hơn một trăm người cưỡi ngựa đeo đao cùng nhau vào thôn, cho dù không phải cướp cũng giống cướp.

Hình Hiếu Hiếu buồn bực lắm bầm nói: “Đã chuyển sang xưng hô Đại Nguyễn rồi.”

Phụng Tây Trác mới vừa đi hai bước, trở lại gõ đầu nàng một cái, “Dài dòng, còn không mau đuổi theo.”

Châu Mai thôn là đầu mối của Thụy Châu, thường có thương nhân lui tới, bởi vậy người trong thôn thấy có người lạ tiến vào cũng không sợ hãi, còn có mấy cửa hàng buôn bán chạy ra đường kéo chuyện làm ăn.

Phụng Tây Trác chọn một quán rượu nhỏ cách cửa thôn không xa để dừng chân.

“Làm ăn có vẻ không được tốt lắm.” Nàng nhìn chỗ ngồi thừa thớt.

Tiểu nhị thần bí nói: “Nơi này chủ yếu dựa vào Tân Trang, khách bình thường đều là thương nhân. Nhưng nhiều ngày nay thế cục căng thẳng, người qua lại tự nhiên cũng ít đi.”

Phụng Tây Trác ra vẻ giật mình hỏi: “Thế cục căng thẳng? Không thể nào, chẳng lẽ Bắc Di đánh tới Thụy Châu rồi?” Thụy Châu nằm ở phía nam của Đại Tuyên, nếu Bắc Di đánh đến nơi đây, tương đương đã đánh hạ toàn bộ giang sơn Đại tuyên.

Tiểu nhị cũng đang nhàm chán, nghe vậy lập tức mở miệng, “Khó trách khách quan không biết, việc này rất cơ mật, nếu không phải ta có ở họ hàng ở Tân Trang có lẽ cũng chẳng hay biết gì.”

“Chẳng lẽ có liên quan gì đến Tân Trang sao?” Phụng Tây Trác và Nguyễn Đông Lĩnh liếc mắt nhìn nhau, không phải là cuộc đấu sức của ba thế lực: La quận vương, Chung gia và hoàng đế sao? Tại sao lại can hệ đến Tân Trang? Sau lưng Tân Trang là Trương Đa Văn, sau lưng Trương Đa Văn là phủ Lam quận vương, chẳng lẽ Tiêu Tấn cũng nhúng chân vào trong rồi?

Sương mù đúng là càng lan càng lớn.

“Đúng là có liên quan đến Tân Trang. Nghe nói đề đốc đại nhân đang điều binh ở Tân Trang, dường như muốn đi đánh giặc.” Ngoại trừ hai châu Thích, Thắng của Đại Tuyền có chiến hỏa cùng Bắc Di, còn lại những châu phủ khác đã an cư hơn mười năm, rất nhiều thanh niên giống như tiểu nhị này chưa từng chứng kiến chiến tranh, không biết chiến tranh tàn khốc, sinh linh oán than là thế nào, bởi vậy nhắc tới hai chữ đánh giặc, trên mặt khó nén hưng phấn.

Hình Hiểu Hiểu hỏi: “Đánh ở nơi nào?”

Tiểu nhị cười gượng nói: “Chuyện này tiểu nhân cũng không biết.”

Nguyễn Đông Linh lại hỏi: “Điều động bao nhiêu binh mã?”

Tiểu nhị đưa tay ra một vòng lớn, “Có lẽ rất nhiều đi.”

Phượng Tây Trác lấy vài đồng tiền nhét vào trong tay hắn, “Đa tạ tiểu nhị ca.”

Tiểu nhị được thưởng, mặt mày hớn hờ rời đi.

“Đề đốc đại nhân không phải là Trương Đa Văn sao? Hắn điều binh... chẳng lẽ là nể tình đều là người Thụy Châu nên ra tay giúp Chung Chính?” Hình Hiểu Hiểu phán đoán.

Phượng Tây Trác lắc đầu, “Theo như ý tứ của Thượng Sí Bắc, hắn và Chung lão đại chỉ giả đánh, cốt yếu ở Tân Ung. Cho dù Trương Đa Văn muốn thò một chân vào, cũng không có nơi để thò. Hơn nữa hắn thân là đề đốc Thụy Châu lại chỉ huy quân tiến vào Tân Ung, tương đương với tội mưu phản.”

“Có lẽ không ra khỏi Thụy Châu.” Nguyễn Đông Linh nói.

“Vậy càng kỳ quái, theo như hành trình, Chung lão đại hẳn là đã đến biên giới giữa Tân Ung và Thụy Châu, quân của phủ La quận vương căn bản không tiến vào Thụy Châu, như thế Trương Đa Văn đánh ai? Chẳng lẽ... Kiêu quận vương?” Phượng Tây Trác bị kết luận của chính mình dọa cho nhảy dựng.

Hình Hiểu Hiểu đưa tay làm thế chém đầu: “Có lẽ là do Trương Đa Văn chịu đau khổ dưới trướng của Kiêu quận vương nhiều năm, trong lòng sinh oán hận. Hiện tại rốt cục tìm được tòa núi to như phủ Lam quận vương, vừa vặn mượn cơ hội Chung gia và phủ La quận vương đại loạn để đục nước béo cò, tận diệt phủ Kiêu quận vương. Nếu đúng như vậy, thật đúng là phản kích.”

Phượng Tây Trác hấp háy mắt nói: “Phủ La quận vương cùng Chung gia đánh nhau ở Tân Ung, thế Trương Đa Văn tại sao lại chạy đến Thụy Châu đục nước béo cò?”

Hình Hiểu Hiểu bị hỏi cứng lại, hồi lâu mới nói: “À, nếu Trương Đa Văn thật sự nghĩ như vậy, có lẽ là hắn rất ngốc!”

“Chúng ta đặt giả thiết lại một lần nữa. Hiện tại có hai nơi có thể trở thành chiến trường, một là Tân Ung giữa phủ La quận vương cùng Chung gia, một là Thụy Châu chỗ của Trương Đa Văn...” Phượng Tây Trác nghĩ nghĩ, đối thủ của Trương Đa Văn trừ Kiêu quận vương ra, căn bản tìm không tìm thấy người thứ hai.

Nguyễn Đông Linh nói: “Có một vấn đề ta vẫn không nghĩ ra.”

“Cái gì?”

“Vì sao Trương Đa Văn phải gia nhập phủ Lam quận vương?”

Phượng Tây Trác suy tư nói: “Có lẽ coi trọng Tiêu Tấn?”

“Tiêu Tấn và Thượng Sí Bắc người đều đã gặp, cảm thấy thế nào?”

“Này... mỗi người mỗi vẻ?” Thượng Sí Bắc có thể liên hợp với Chung gia, cướp lấy Tân Ung cũng không phải người tầm thường.

Nguyễn Đông Linh nói: “Khoảng cách từ Thụy Châu, Tân Châu đến Tân Ung so với khoảng cách từ Miễn Châu đến Quyên Châu không cách biệt nhiều, nhưng trên thực tế, diện tích của Tân Ung nhỏ hơn Quyên Châu nhiều. Nói cách khác, Trương Đa Văn cách phủ La quận vương gần hơn nhiều. Đây là thứ nhất.” Hắn nói tiếp, “Thứ hai, Miễn Châu giáp ranh trực tiếp với Đế Châu, có nghĩa là bất cứ lúc nào hoàng đế cũng có thể tấn công Miễn Châu. Mà trung gian Tân Châu và Đế Châu là Đại Ung.”

Phượng Tây Trác tiếp lời của hắn: “Nói cách khác, theo như địa hình, Trương Đa Văn gia nhập vào phủ La quận vương càng có lợi và an toàn hơn.”

Nguyễn Đông Linh gật đầu nói: “Đúng thế.”

Hình Hiểu Hiểu xen mồm nói: “Thế vì sao Trương Đa Văn lại bỏ qua phủ La quận vương mà chọn phủ Lam quận vương?”

Phượng Tây Trác nhíu mày nói: “Không đúng. Trương Đa Văn gia nhập phủ Lam quận vương cũng chỉ là đoán, chưa ai chứng thực.” Bởi vì lúc ấy đám người Tiêu Tấn thường xuyên ra vào Trương phủ, cho nên mới suy đoán điều này, hiện tại cần thận phân tích, nhưng lại cảm thấy suy đoán có chút hồ đồ.

Hình Hiểu Hiểu nói: “Có ý gì? Ý là nói sau lưng Trương Đa Văn không phải phủ Lam quận vương? Hắn hành động một mình?”

Phượng Tây Trắc nghe thấy Hiểu Hiểu đột nhiên cao giọng, vội vàng kéo tay áo của nàng: “Những điều này chỉ là chúng ta đoán mà thôi. Có điều Tân Trang không thể đi.” Bọn họ chuẩn bị đầu nhập vào phủ Lam quận vương, vốn tưởng sẽ thành cộng sự với Trương Đa Văn, qua Tân Trang để như trở bàn tay, hiện tại xem ra, kết quả khó liệu.

Ba người thảo luận nửa ngày cũng không có kết quả, đành phải vội vàng ăn chút đồ, lại mua mấy thêm mấy lồng bánh bao nóng, mới ra bên ngoài thôn.

Ngoài thôn một đám người đã chờ đến dài cổ.

Hình Sư một bên dặn bọn họ phân phát đồ ăn, một bên hỏi thăm tình hình.

Phượng Tây Trắc nói lại tình hình cụ thể, cũng không quên nhắc đến các loại khả năng thảo luận được.

Hình Sư nghe xong trầm ngâm một hồi nói: “Nói cách khác, nếu Trương Đa Văn có thể suy nghĩ chuyện nương nhờ Tiêu Tấn, cũng có thể suy nghĩ đến chuyện gia nhập vào phủ Lam quận vương có thực lực tương xứng, thậm chí còn ưu việt hơn phủ La quận vương.”

Nguyễn Đông Linh nghe vậy nhìn Phượng Tây Trắc, xoay người lên ngựa, “Thời gian không còn sớm, lên đường quan trọng hơn.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Tuy rằng Tân Trang không an toàn, nhưng đường Miệng Hồ cũng chưa chắc đã nguy hiểm.”

Bát Đầu cười nói: “Tân Trang là mười phần mười nguy hiểm, còn Miệng Hồ vẫn có năm phần mười an toàn.”

Hình Hiểu Hiểu nghĩ một chút, dùng sức vuốt cằm nói: “Có lý.” Quay đầu nhìn Phượng Tây Trắc còn đứng tại chỗ, hô lên: “Cô cô, mau đi.”

Phượng Tây Trắc đáp một tiếng, lên lưng ngựa.

Câu nói kia của Hình Sư thật ra chỉ nói một tầng, mà còn có một tầng nữa: Nếu Trương Đa Văn đầu quân cho phủ La quận vương, như thế đối với Thượng Sĩ Bắc mà nói, có Chung gia hay không sẽ không còn quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cá Cẩn Câu [Trung]

Từ Châu Mai thôn đến Thường Tân, khoảng chừng hơn ba trăm dặm, đám người Phượng Tây Trắc chạy cả ngày lẫn đêm, cũng phải ba ngày mới đến.

Nhìn cảnh tường thành cao ngất, binh lính tinh thần sáng láng, cùng dân chúng nói chuyện có lễ, một mảnh hoà thuận vui vẻ trước mắt, Hình Hiểu Hiểu không khỏi lẩm bẩm: “Đây là Thường Tân.”

So với dân chúng Tùng Nguyên như mất đi sức sống, dân chúng Tổng thành luôn bận bịu, dân chúng Thường Tân dường như quá nhàn nhã thoải mái.

“Người trong thiên hạ rộn ràng vui vẻ, thân cận như người trong một nhà. Kỳ thật lại vẫn phân chia ra công – nông – thương, các nghề nghiệp này, tương sinh tương dưỡng với nhau.” Bát Đầu nhẹ giọng thì thầm.

Đại Đầu gãi da đầu, “Lại nói linh tinh cái gì thế.”

Bát Đầu chê cười nói: “Người vô học không hiểu.”

Phượng Tây Trắc vỗ vỗ tay, đánh thức mọi người còn đang chìm trong ngưỡng mộ, “Chúng ta, dường như là đi ngang qua nơi này.”

Hình Hiểu Hiểu kéo quần áo của nàng, “Ồ lại chỗ này cũng không tệ.”

Nguyễn Đông Linh quay đầu nhìn nàng một cái, lại chuyển hướng Phượng Tây Trắc, “Thường Tân xưa nay được coi là tòa thành bài xích những thứ từ bên ngoài nhất của Đại Tuyên, nếu người muốn lưu lại, phải được sự cho phép của dân chúng toàn thành.”

Đang nói chuyện, vài binh lính thủ thành đã đi về phía bọn họ, xem sắc thái trong con ngươi của bọn họ, hoàn toàn không còn vẻ hiền lành lúc nãy, “Người tới là người nào?” Tay phải đã khoát sẵn lên chuôi đao.

Phượng Tây Trắc nhú mày nói: “Người qua đường.”

Ánh mắt binh lính thủ thành đảo qua hơn một trăm người phía sau nàng, “Hơn một trăm người mang binh khí qua đường?”

“Có ai quy định mang binh khí sẽ không thể đi cùng nhau sao?” Hình Hiểu Hiểu bị thái độ trước sau như hai người khác nhau của hắn đã kích đến kinh

ngạc.

Binh lính thủ thành không để ý tới khiêu khích của nàng, cười lạnh nói: “Bằng hữu, mặc kệ ngươi có chủ ý gì, nếu ta là ngươi, sẽ lập tức trở về. Thường Tân không phải chỗ như trong tưởng tượng của các ngươi.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Chúng ta muốn đến Miệng Hồ.”

Binh lính thủ thành quay đầu đánh giá Phụng Tây Trắc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Ngài chính là Nhị đương gia của Tự Tại sơn?”

Phụng Tây Trắc nhất thời được quan tâm mà kinh sợ, thì ra thanh danh của nàng đã lan xa đến Thường Tân? “Đúng thế.”

Binh lính thủ thành nhẹ nhàng thở ra, “Xin Phụng Nhị đương gia thứ lỗi. Đã nhiều ngày nay chung quanh thành xuất hiện thổ phi, cho nên vừa rồi mới đắc tội.”

“Có thổ phi nhằm vào Thường Tân?” Hình Hiểu Hiểu điển hình là kiểu người vết sẹo lành thì quên đau, lập tức bỏ qua xung đột vừa rồi, kinh ngạc nói, “Bọn chúng ăn gan hùm mật gấu đi?” Luận cường đạo, Tự Tại sơn nói thiên hạ thứ hai, thì thiên hạ thứ nhất sẽ không có. Cho dù là năm đó Tự Tại sơn còn trong thời kì cường thịnh, cũng chưa từng có ý định đánh đến Tân Ung. Hiện tại lại có thổ phi dám khơi dòng nơi này, chuyện này thật sự là... làm người ta tức giận.

Phụng Tây Trắc xoa xoa cái mũi, “Làm sao mà ngươi biết ta là Phụng Tây Trắc?” Thổ phi có chủ ý đánh đến Thường Tân là chuyện của hai bên bọn hắn, hiện tại các nàng thật sự không có tinh lực xen vào việc của người khác.

Binh lính thủ thành lấy từ trong lòng ra một tờ giấy, bên trên rõ ràng vẽ chân dung của nàng.

Phụng Tây Trắc cảm thấy ánh mắt dò hỏi của đám người Hình Sư, lập tức làm sáng tỏ: “Ta tuyệt đối chưa từng làm việc gì có lỗi với phủ Kiều quận vương và Thường Tân.” Nàng cầm lấy tờ giấy kia, sau đó đặt ở mặt bên cạnh so sánh, “Cũng không phải rất giống, ta rõ ràng xinh đẹp hơn.”

Binh lính thủ thành mỉm cười nói: “Nhị đương gia đừng khản trương, đây là bởi vì tổng quản đại nhân sợ chúng ta không nhận ra được khách quý, cho nên tự tay vẽ, ai ngờ vẫn đường đột.”

Phụng Tây Trắc trầm nghĩ, tổng quản trong lời nói của hắn tất nhiên là Hàn Tái Đình, chỉ là không biết hắn làm thế nào biết được bọn họ sẽ đến.

Vấn đề này đã bị Nguyễn Đông Linh hỏi ra khỏi miệng, “Tại sao Hàn tổng quản biết được chúng ta sẽ đến?”

“Chuyện này tiểu nhân cũng không biết, xin mời chư vị theo ta đến quận vương phủ gặp tổng quản đại nhân.”

Phụng Tây Trắc liếc nhìn hai bên. Hình Sư biết Hàn Tái Đình ở Tùng Nguyên từng ra tay giúp đỡ, bởi vậy âm thầm gật đầu đồng ý. Nguyễn Đông Linh từ chối cho ý kiến.

Nàng cười cười, “Vay nhờ vị tiểu ca này dẫn đường.”

Hon một nửa thành Thường Tân là núi, bởi vậy phủ Kiều quận vương cũng xây ở trên núi.

Đám người Phụng Tây Trắc nhìn tòa nhà nguy nga cao ngất, dựa núi xuyên thẳng mây xanh trước mặt, không hẹn đều phát ra tiếng tán thưởng.

Cửa đầu tiên vào quận vương phủ là ở chân núi, phía sau là đường núi uốn lượn. Đi ở trên đường, tiếng chuông to rõ không dứt, hương hoa cỏ luẩn quẩn quanh mũi, lo sâu nhất thời đều tan biến hết, tâm hồn giống như được thả tự do.

Mọi người bất tri bất giác đi đến cánh cửa thứ hai.

Binh lính thủ thành áy náy nói: “Tiểu nhân chỉ có thể đưa đến nơi đây, còn xin các vị tự mình đi vào.”

Đám người Phụng Tây Trắc lại cùng hắn khách khí vài câu, đến khi xoay người, đã thấy cánh cửa thứ hai chậm rãi mở ra, một lão nhân mặc hoàng bào ở phía sau cửa mỉm cười mà đứng.

“Hàn tổng quản.” Phụng Tây Trắc bước lên nửa bước, ôm quyền nói, “Đã lâu không gặp.”

Hàn Tái Đình cúi thấp người, “Lão phu phụng mệnh quận vương cung kính bồi tiếp các vị.”

“Quận vương làm sao biết chúng ta sẽ đến?” Nàng hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

Hàn Tái Đình cười yếu ớt nói: “Chư vị không phải muốn đến Miến Châu sao?”

Phụng Tây Trắc cười nói: “Hàn đại tổng quản có thể đi đoán mệnh được rồi.”

Hàn Tái Đình nghiêng người nói: “Mời.”

Phụng Tây Trắc đi ở cạnh người hắn, “Đến Miến Châu có hai con đường, làm sao mà ngài biết chúng ta nhất định qua Miệng Hồ?”

“Luôn luôn có năm phần cơ hội.”

Phượng Tây Trắc đột nhiên đặt tay lên bờ vai của hắn, Hàn Tái Đình mỉm cười không tránh: “Ngài có cảm thấy, mình đối xử với Tự Tại sơn không tệ hay không?”

Hàn Tái Đình thành thật nói: “Cảm thấy.”

“Nói thẳng ra là, ngài sẽ không hại chúng ta?”

“Chuyện này khó nói.”

Phượng Tây Trắc nhìn nhìn phía sau, “Những người phía sau này của ta cũng không phải ngồi không.”

“Thật có lỗi, phủ Kiều quận vương chỉ cung cấp đồ chay.”

Phượng Tây Trắc chớp chớp mắt trái nói: “Như vậy cuộc sống của chúng ta sẽ rất khó quá.”

Hàn Tái Đình chớp chớp mắt phải nói: “Dù sao chỉ ăn một chút, nhẫn nhịn vượt qua.”

Vừa nói vừa cười, đã đi tới cánh cửa thứ ba.

Cửa là rộng mở.

Phượng Tây Trắc nhìn thấy điện xá kim bích huy hoàng ở phía sau chính là tòa nhà nguy nga khi nhìn thấy dưới chân núi, cảm khái nói: “Xa xi.” Đến gần xem lại hùng tráng mỹ lệ, khí phái phi phàm, làm người ta không thể không cảm thán người xây dựng tài nghệ xuất chúng.

“Xây dựng sau khi Thuần đế thoái vị, đã hơn mười năm.”

Phượng Tây Trắc chụp đầu nói: “Kiều quận vương đòi thứ nhất là Thuần đế mà, khó trách.”

Đi theo hắn xuyên qua quần điện, phát hiện dọc đường đi không có mấy bóng người: “Phủ Kiều quận vương quả nhiên rất thanh tịnh.”

Hàn Tái Đình nói: “Thân ở hồng trần, nơi nào thanh tịnh.”

Bát Đầu ở phía sau xen mồm nói: “Tâm bất nhiễm trần, khắp nơi thanh tịnh.”

Hàn Tái Đình thoáng nhìn phía hắn tán thưởng, “Tự Tại sơn quả nhiên ngoạn hổ tàng long, cao nhân xuất hiện ló ló.”

Hình Hiểu Hiểu tiếc nuối nói: “Vừa rồi ta cũng định nói câu kia.”

Phượng Tây Trắc ái ngại nhìn Hàn Tái Đình: “Thật ra là vàng thau lẫn lộn.”

Phía sau quần điện, là một mảnh đất trống.

Phượng Tây Trắc chỉ vào biển hoa màu trắng, “Kia là cái gì?”

“Hoa mai.”

“... Hiện tại hình như là trung tuần tháng sáu.”

Hắn chỉ vào biển hoa, “Hoa mai đang nở rộ.”

“Có thể trồng hoa mai tháng sáu, mới là cao nhân chân chính.”

Hàn Tái Đình nói: “Đã từng nghe câu ‘áo trắng không dính bụi, duy lưu hương phù dung’ chưa?”

Phượng Tây Trắc ồ một tiếng, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Hàn Tái Đình yên lặng ngậm miệng.

Nàng cảm thấy trong mắt hắn có chút mất mát.

“Ta dẫn mọi người đi xuống nghỉ ngơi.” Hắn xoay người đi về phía trước.

Hình Sư giữ chặt tay áo Phượng Tây Trắc, nhẹ giọng nói: “Áo trắng không dính bụi, duy lưu hương phù dung là chỉ năm đó Hoàng phu của Thuần đế.”

Phượng Tây Trắc thè lưỡi. Hoa mai này sẽ không phải là hắc tròng chứ? Từ Thuần đế đến Hoành đế, Tĩnh đế, Linh đế đến đương kim hoàng đế, như

thể hần là rất nhiều năm rồi. Nàng bước nhanh đuổi kịp Hàn Tái Đình, “Vi sao ngài mang chúng ta tới nơi này?”

“Đi thăm.”

Phượng Tây Trác vỗ vỗ bả vai hần, “Ngài quả thật là chu đáo với khách.”

Đêm đó đám người Phượng Tây Trác ở lại phủ Kiều quận vương một đêm, ngày thứ hai được Hàn Tái Đình tự mình đưa xuống núi.

“Chúng ta đến rồi rồi đi nhanh chóng như vậy, không gặp quận vương không sao chứ?” Nếu nói ngày hôm qua lúc lên núi Phượng Tây Trác còn có chút khó hiểu, thì hiện tại nàng hoàn toàn mờ mịt. Chẳng lẽ thật sự chỉ là vì giúp nàng tiết kiệm chút tiền ở khách điểm?

Hàn Tái Đình nói: “Kiều quận vương có nơi ở khác.”

Phượng Tây Trác nói: “Nhưng ngày hôm qua không phải ngài nói phụng mệnh của quận vương...” Chẳng lẽ khu kiến trúc to lớn ở trên núi là nơi Kiều quận vương chuyên dùng để tiếp đãi khách sao? Nàng ngoảnh đầu nhìn lại.

—— Kiều quận vương thật sự rất quên mình vì người.

Hàn Tái Đình cũng không giải thích, “Chuyến đi Miễn châu lần này trên đường cẩn thận.”

Phượng Tây Trác xấu hổ hạ giọng nói: “Thật ra ngày hôm qua ta còn tưởng rằng ngài sẽ mời chào chúng ta.”

“Quận vương rời xa chôn thị phi đã lâu, đã sớm coi nhẹ chuyện đời.”

Con người Phượng Tây Trác chuyển động, “Quận vương, Kiều quận vương... Chẳng lẽ quận vương trong miệng ngài không phải là Kiều quận vương hiện tại.” Nhớ tới ngày hôm qua hần nhắc tới câu áo trắng bắt nhiễm bụi trần, nàng không thể không liên tưởng như thế.

“Nếu Nhị đương gia đã muốn đi Miễn châu, cần gì phải xen vào việc này.”

Phượng Tây Trác tự biết hỏi quá nhiều, cũng pha trò theo hần: “Đúng thế đúng thế.”

Hàn Tái Đình đưa bọn họ đưa tới cánh cửa thứ nhất dưới chân núi, ôm quyền nói: “Đưa quân ngàn dặm, cũng phải từ biệt. Thứ cho không tiễn xa được.”

Phượng Tây Trác quen biết hần không lâu, lại coi như người có thể tin, biết vậy nên lưu luyến không rời, “Lần sau ta còn đến.”

Hàn Tái Đình cười nói: “Lúc nào cũng hoan nghênh, chỉ cần nói một tiếng với binh lính coi thành là được.”

Phượng Tây Trác hiếu kỳ nói: “Bọn họ làm thế nào thông báo cho ngài?” Binh lính thủ thành lúc ấy rõ ràng đi cùng bọn họ, như thế nào nhanh như Hàn Tái Đình đã nhận được tin tức, chờ ở cánh cửa thứ hai.

“Lòng hiếu kỳ của Nhị đương gia vẫn chưa hết.”

“Không phải có câu ‘sống đến già học đến già’ sao.”

Hần chỉ lên trời, “Người đi bằng hai chân, sao có thể so với chim bay trên trời.”

“Thì ra là chim bồ câu.”

Binh lính thủ thành đã dẫn người dắt ngựa của bọn họ lại đây.

Hàn Tái Đình thấy nàng còn đứng ở tại chỗ không động, nhân tiện nói: “Sắc trời không còn sớm, tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ không tìm được chỗ dừng chân.”

Phượng Tây Trác khề thờ dài, nhảy lên ngựa lưng, chấp tay với hần nói: “Lòng tốt của ngài và quận vương, sau này nếu có cần Phượng Tây Trác hỗ trợ chuyện gì, cứ việc phân phó!”

Hàn Tái Đình nghe lúc đầu nàng nói chuyện còn giống như tiểu nữ từ mười sáu mười bảy tuổi, đảo mắt lại như trở thành nữ hiệp giang hồ, không khỏi bật cười nói: “Tự nhiên ghi khắc.”

Đám người Nguyễn Đông Linh cũng hướng hần nói lời từ biệt.

Về mặt của hần lại có chút lãnh đạm.

Tạm biệt Hàn Tái Đình, đám người Phượng Tây Trác ra khỏi cửa bắc, chuyển hướng đi về phía Miệng Hồ.

Trên đường, Hình Sư cân nhắc nói: “Hành động của Hàn Tái Đình thật khiến người ta đoán không ra ý đồ.”

Đại Đầu kêu lên: “Ta cảm thấy hần chỉ giống như là tiếp đãi bằng hữu phương xa đến.”

Bát Đầu cười lạnh nói: “Vô sự lấy lòng, không gian cũng là đạo. Nếu ngươi tiếp tục gây thơ tin tưởng bộ mặt dối trá của những người đó, sớm hay muộn cũng bị bán đi giúp người ta kiếm tiền.”

Phượng Tây Trác ở một bên nghe được nhủ mày. Có điều mặc dù nàng không ủng hộ cách nói của hần, trong chốc lát cũng tìm không được lý do để giải thích hành vi của Hàn Tái Đình, đành phải nói: “Thiên hạ vẫn có người hiểu khách, thích kết giao bằng hữu bốn phương.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Có thể thế hệ trước của Tự Tại sơn có người quen biết với Kiều lão quận vương.” Hần dùng là lão quận vương.

Phượng Tây Trác bỗng dung nhớ tới truyền thuyết Phế môn. Năm đó sau khi Thuần đế thoái vị, Phế môn cũng biến mất vô tung, cho dù vài vị hoàng đế sau này tìm kiếm như thế nào cũng không thể tìm ra. Cho đến vài năm trước, truyền nhân của Phế môn đột nhiên hiện thân, tuyên bố lời tiên đoán. Nếu vị quận vương trong lời nói của Hàn Tái Đình thật sự là Hoàng phu của Thuần đế, như thế hần có thể biết chuyện truyền nhân của Phế môn năm đó đột nhiên mất tích, thậm chí biết nội tình Phế môn biến mất cũng nên.

Có điều phụ thân của Mộ Tăng Nhất là một trong những người ít ỏi biết được bí mật của Phế môn, vị Kiều lão quận vương kia làm thế nào biết được đây. Nếu hần không biết, cần gì phải tỏ vẻ kính trọng với Tự Tại sơn?

Hình như lại là một cái ngõ cụt.

Lỗ tai truyền đến tiếng cảm thán của Hình Hiểu Hiểu, “Nghe nói lúc trước sau khi Thuần đế qua đời, Kiều quận vương cả đời không cưới vợ, ngay cả người thừa kế cũng là giao cho con nuôi.”

Đại Đầu nói: “Hoàng phu còn có thể cưới vợ sao? Ngươi thấy hoàng hậu nào tái giá chưa? Loại chuyện như thế này quyết không có khả năng làm quang minh chính đại, nói không chừng là vụng trộm cưới, sinh con, sau đó lại nói là con nuôi.”

“Ngươi nói vậy, có người nhìn thấy linh hồn Thuần đế sau khi chết luôn quanh quẩn bên người Kiều quận vương, còn cùng hần nói chuyện phiếm uống trà. Nếu Kiều quận vương có nữ nhân khác, Thuần đế đã sớm đi đầu thai.”

“Loại này chuyện ma quỷ này ngươi cũng tin.” Đại Đầu cười to nói, “Còn có người nói Thuần đế không phải chết, mà là cùng nam nhân khác bỏ trốn, chẳng lẽ ngươi cũng tin?”

Hình Hiểu Hiểu tức giận đến ngứa răng, quay sang hô với Nhất Tự: “Ngươi nói đi, tình cảm của Thuần đế và Hoàng phu rất cảm động, đúng hay không?”

Một chữ không nói.

Bát Đầu ở bên giải thích: “Sáng sớm hôm nay hần đã dùng mất một chữ rồi.”

Đại Đầu kiêu ngạo cười to.

Phượng Tây Trác lắc đầu, lười biếng đuổi thất lưng, nằm ngửa ở trên lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Cá Cẩn Câu (Hạ)

Trên đường qua sa mạc chỉ thừa thớt vài bóng người, mà từ Miệng Hồ đến sông Hoàng, người lại tăng gấp bội.

Phượng Tây Trác chia mọi người ra làm sáu nhóm, mới có thể chen lấn lên thuyền. Cũng may sông rộng không đến một dặm, đến khi khói bếp bắt đầu lượn lờ, toàn bộ mọi người đã được chở qua sông.

Phượng Tây Trác là người cuối cùng lên bờ, khó chịu xoa cánh tay, “Ta ghét nhất đi thuyền.”

Hình Hiểu Hiểu chỉ vào Đại Đầu và Bát Đầu đang ôm bụng nôn ăm ăm, nói: “Ta vốn không khó chịu, nhìn thấy bọn họ lại cảm thấy dạ dày đảo lộn.”

Phượng Tây Trác liếc mắt nhìn mấy thứ bị nôn ra trên mặt đất, cảm giác ghê tởm xông lên đến mũi, “Sau này các ngươi không được ăn nhiều như vậy.”

Đại Đầu ủy khuất nói: “Trước đây ta cũng không bị say... chỉ có hôm nay, gió lớn sóng mạnh.”

Hình Hiểu Hiểu nhìn nước sông mênh mông, tiếc hận nói: “Có cầu bắc qua sông là tốt rồi.”

“Nước chảy siết, sông quá rộng, khó rồi.” Bát Đầu lắc đầu.

Phượng Tây Trác nói: “Nếu ngăn lại hai phần ba, à không, một phần hai, có lẽ ta có thể bước qua.” Nàng chỉ cần dùng khinh công là có thể bay qua.

Hình Hiểu Hiểu nói: “Thế lần sau cô cô cũng ta qua.”

Phượng Tây Trác đưa mắt nhìn nàng một vòng, sau một lúc lâu mới nói: “Vậy chỉ có thể bước dưới đáy sông.”

Hình Sư thấy hai người còn muốn dây dưa, thủ hạ của Nguyễn Đông Linh lại có vẻ không kiên nhẫn, vội nói: “Sắc trời sắp không còn sớm nữa, chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân trước đi.”

Bởi vì ngựa không thể qua sông, cho nên lúc trước bọn họ đã bán ngựa tại Miệng Hồ, hiện tại chỉ có thể dựa vào hai cái đùi.

Đi khoảng chừng một dặm, một khách điểm binh dân đã ở trong tầm mắt.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô to: “Phượng cô nương, xin dừng bước!”

Phượng Tây Trác đi thêm năm sáu bước mới nghĩ ra “Phượng cô nương” rất có thể là gọi mình. Dù sao thì những năm gần đây bị gọi Nhị đương gia, cô cô là chủ yếu, gọi một cách bình thường như vậy ngược lại hiếm thấy.

Nàng quay đầu, người đang chạy với hơi thở thoi thóp kia không phải binh lính thủ thành ở Thường Tân hay sao?

Hắn chạy đến gần nàng, thở như trâu, “Nhị đương gia, cuối cùng cũng đuổi kịp.”

Phượng Tây Trác nói: “Đưa tiền xa như vậy, vị huynh đài này thật khiến chúng ta cảm động.”

Hắn nâng tay lắc lắc, từ trong lòng lấy ra một phong thư, giao cho nàng, “Không phải, ta đến để truyền tin.”

Phượng Tây Trác nhận lấy thư, cười nói: “Sẽ không phải là thư mời chứ? Hàn tổng quản khách khí quá rồi.”

Phong thư được mở ra, nụ cười của nàng cũng chậm rãi nhạt đi.

Hình Sư thấy sắc mặt nàng không tốt, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chung Chính đại bại ở Lệ Xuyên, sống chết không rõ.” Nàng duỗi tay đưa thư cho hắn.

Nguyễn Đông Linh quét mắt nhìn, “Thượng Sứ Bắc và Trương Đa Văn trước sau tập kích sao?”

Hình Hiểu Hiểu kêu lên: “Không thể nào, chẳng lẽ Trương Đa Văn thật sự đầu quân cho Thượng Sứ Bắc?”

Hình Sư xem xong thư, đem nó gấp lại, trả cho Phượng Tây Trác: “Thượng Sứ Bắc đã tâm bưng bưng, chỉ sợ ý đồ không chỉ Tân Ung, còn có Thụy Châu.”

Binh lính thủ thành nghe vậy sắc mặt khê biến, giây lát lại khôi phục bình thường, nói: “Thư đã đưa đến, tiểu nhân xin cáo lui trước.”

Phượng Tây Trác cảm tạ hắn một phen, lại đưa tiền vài bước.

Bát Đầu nói: “Nói không chừng là thư giả.”

Đại Đầu kêu lên: “Hắn ăn no bụng mỡ, không có việc gì đưa đến đây một phong thư giả sao.”

Bát Đầu trầm ngâm: “Chuyện này khó mà nói. Cô cô nặng tình nghĩa, khi nàng biết Chung gia gặp nạn, sẽ không...” Hắn thấy Phượng Tây Trác trở về, lập tức im miệng không nói.

Hình Sư nói: “Chúng ta đã rời khỏi Chung gia, những chuyện này không còn quan hệ gì với chúng ta, vẫn nên tìm một chỗ đặt chân lấp đầy bụng quan trọng hơn.”

Phượng Tây Trác thấy mọi người đều nhìn nàng, vội vàng nói: “Ta cũng chẳng thể dùng sắc đẹp thay cơm, nhìn ta để làm gì. Được rồi, đừng nhìn nữa, vẫn nên nhanh đi đến khách điểm ăn cái gì đó, ta sắp đói chết rồi.”

Lúc này mọi người mới tiếp tục lên đường.

Đến khách điểm, đã thấy kín người, cho dù không nhiều khách, cũng không chứa nổi hơn trăm người bọn họ.

Đang do dự, một thiếu niên tướng mạo nhả nhận từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy bọn họ đã nở nụ cười: “Ha ha, cuối cùng các vị cũng đến rồi!”

Phượng Tây Trác nghe tiếng nhìn lại, lấy làm kinh ngạc, “Ngươi?”

Thiếu niên nhảy đến trước mặt nàng, học biểu tình của nàng nói: “Đúng là ta.”

Nguyễn Đông Linh vái chào: “Cung kính Tam thế tử.”

Trần Nguyên Thù cười tủm tỉm vỗ tay, “Miễn miễn, sau này đều là người một nhà.”

Phượng Tây Trác nói: “Ngươi không phải ở chỗ này chờ chúng ta chứ?” Vì sao hành tung của bọn họ ai cũng có thể đoán được thế?

Trần Nguyên Thù nói: “Ta tới đón Nguyễn đại ca, Phượng cô cô là khách ngoài ý muốn. May mà ta đã đặt trước phòng, sẽ không để cho hai vị tiểu thư lưu lạc đầu đường.” Hắn tự nhiên thân quen, giống như băng hữu lâu năm, ca ca cô cô gọi nghe thật dễ tai. Nợ cũ lúc trước tung thuốc mê vào Phượng Tây Trác, hay bị nàng theo ném lên nóc nhà đều không để cập tới.

Nửa đời Phượng Tây Trác khó có được người coi nàng là nữ nhân đối xử, cảm thấy ngượng ngùng, “Ta ngủ nóc nhà quen rồi.”

Hào cảm của Hình Hiểu Hiểu với hắn lại tăng gấp bội, “Công tử là Trần Nguyên Thù?”

Hắn làm động tác suyt, mới nhỏ giọng nói: “Mặc dù ta không biết có nhiều người như vậy, nhưng cũng sợ phòng của khách điểm không đủ, đặc biệt mua chút da trâu để dự phòng. Cũng may là tháng sáu, trời bên ngoài nằm ở trên đất sẽ không cảm lạnh.”

Hình Sư nhìn thấy càng lúc càng có nhiều người chú ý đến bọn họ, vội đề nghị: “Chúng ta đi nơi khác rồi nói tiếp.”

Trần Nguyên Thù vỗ ót nói: “Là ta hồ đồ, chúng ta ra hậu viện đi. Phòng khách của nơi này không lớn, nhưng phía sau cũng không nhỏ.”

Mọi người theo hắn về phía sau viện, phát hiện lời hắn nói không phải giả.

Trên mặt đất thỉnh thoảng có những chỗ lồi lõm, nhưng cũng tạm coi là bằng phẳng. Cỏ dại thừa thớt, tổng thể coi như sạch sẽ.

“Đất đai nơi này không tốt, không trồng được hoa màu, đáng tiếc.” Trần Nguyên Thù lấy ra mấy miếng da trâu lớn, trải trên mặt đất, “Có điều lại tiện cho chúng ta. Ta đã thương lượng với chủ tiệm, ở nơi này vô cùng rẻ.”

Phượng Tây Trác bị sự vui vẻ của hắn cuốn hút, cười nói: “Đường đường là một thế tử cư nhiên lại thích ngủ đất.”

“Thế tử gì chứ, đều là người khác gọi thôi.” Hắn giỡn đầu nói, “Nếu có thể lựa chọn, ta thà rằng làm đại hiệp.”

“Nghe nói đại hiệp chuyên môn đi trừng trị người như chúng ta, sau này nếu nghe được danh hào của ngươi có lẽ nên đi đường vòng.” Phượng Tây Trác trêu ghẹo nói.

Trần Nguyên Thù nhất thời hăng hái nói: “Thế ta đây cũng sẽ làm cướp, về sau làm bạn cùng các ngươi.”

Đại Đầu nói thầm nói: “Sau này băng đảng của chúng ta lại nhiều thêm một người, có thể làm bạn lẫn nhau.”

Nguyễn Đông Linh thấy bọn họ càng nói càng xa, nhịn không được xen ngang: “Đại thế tử đã trở về Tần Dương trước rồi sao?”

Trần Nguyên Thù lắc đầu nói: “Nghe nói Kiều dương vương đang tấn công Truy Lạc, đại ca phải đi Vân thành.”

“Kiều dương vương tấn công Truy Lạc?”

Trần Nguyên Thù thấy mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn hắn, cười nói: “Đừng lo. Có đại ca ở đó, Kiều dương vương kia xác định không chiếm được tiện nghi, nói không chừng chờ chúng ta đến đó, đại ca đã thu thập xong bọn họ rồi.”

Hình Hiểu Hiểu hỏi: “Truy Lạc ở nơi nào?”

Hình Sư đáp: “Thành trì ở phía tây Miễn Châu, tiếp giáp với Đê Châu.”

“Chẳng phải Hoàng đế xuất binh tấn công Lam quận vương sao?” Lúc này Hình Hiểu Hiểu mới phản ứng lại.

Phượng Tây thấy Trần Nguyên Thù lạc quan như thế, không khỏi thán phục, “Xem ra Tam thế tử tính trước kỹ càng rồi.”

“Ừ, ta tin tưởng đại ca, trên đời này không có chuyện gì đại ca không giải quyết được.”

Phượng Tây Trác không nói gì. Thì ra là lạc quan mù quáng.

Hình Hiểu Hiểu lắc đầu nói: “Ta càng ngày càng hồ đồ, tại sao trong một lúc lại có nhiều người như vậy cùng đánh.”

“Vô luận như thế nào, chúng ta vẫn nên đuổi tới Vân thành rồi nói sau.” Nguyễn Đông Linh nhìn về phía Trần Nguyên Thù, “Tam thế tử, chỉ sợ chúng ta phải lên đường suốt đêm.”

Hình Sư nghĩ đến sau này mọi người phải dựa vào phủ Lam quận vương, cũng nói: “Đại thế tử cô độc đối chọi Kiều Dương Vương cũng rất vất vả,

chúng ta sớm ngày tiến tới cũng là sớm ngày giúp đỡ.”

Trần Nguyên Thù nhìn bọn họ, nở nụ cười, chân thành tha thiết nói: “Sự quan tâm của chư vị, Trần Nguyên Thù ta khắc trong tâm khảm.”

Phượng Tây Trắc không khỏi nhìn hần nhiều hơn một cái. Nếu vừa rồi Nguyễn Đông Lĩnh và Hình Sư không bày tỏ thái độ này, chỉ sợ ngày sau này ấn tượng của mọi người trong phủ Lam quận vương đối với bọn họ sẽ suy giảm. Tuy rằng mặt ngoài Trần Nguyên Thù ngây thơ vô tội, nhưng rốt cuộc vẫn là người của phủ Lam quận vương bồi dưỡng ra.

“Ta đi thu xếp thức ăn trước.” Trần Nguyên Thù không đợi mọi người phản đối, đã lập tức đứng lên đi về sảnh trước.

Nguyễn Đông Lĩnh cùng Hình Sư phái vài người tiến lên hỗ trợ.

Phượng Tây Trắc khoanh chân ngồi trên da trâu, cúi đầu nhìn tay mình, không biết suy nghĩ cái gì.

Bát Đầu đột nhiên nói: “Hoàng đế cũng coi như thông minh, một bên tấn công Miễn châu, một bên thu thập Chung gia. Nhưng không ngờ bộ ngựa bắt ve, chim sẽ ở phía sau, Thượng Sĩ Bắc lại nhân cơ hội đánh Tân Ung.”

Hình Sư lắc đầu nói: “Cũng không phải vậy. Có lẽ chiếm lấy Tân Ung chỉ là cái cớ của Thượng Sĩ Bắc, chủ yếu vẫn là dẫn Chung Chính ra khỏi Tổng thành. Bằng không Trương Đa Văn sao có thể chịu nghe hần điều khiển, cùng hần vây công Chung Chính?”

“Thượng Sĩ Bắc nắm ba vạn binh mã trong tay, hơn nữa Trương Đa Văn, chẳng lẽ còn diệt không được một Chung gia hay sao? Làm gì phải tổn công như vậy.” Phượng Tây Trắc ngẩng đầu nói: “Lời nói của Đại Nguyên ta nghĩ thật lâu, vì sao lúc trước Trương Đa Văn muốn bỏ cả La quận vương và Lam quận vương. Vì sao Thượng Sĩ Bắc lại liên thủ với Chung gia. Vì sao Hoàng đế tấn công Miễn châu... Mấy vấn đề này xét đến hiện tại, chỉ có một cách giải thích.”

Nguyễn Đông Lĩnh khẽ mím môi.

Phượng Tây Trắc thở dài: “Có điều nếu thật sự là như thế, Thượng Sĩ Bắc không khỏi quá đáng sợ rồi.”

Hình Sư cùng Bát Đầu đều rơi vào trầm tư, sau đó đồng thời lộ vẻ sợ hãi.

Hình Hiểu Hiểu vội la lên: “Cô cô, rốt cuộc có ý gì ha?”

“Hiểu Hiểu, nếu ngươi muốn tạo phản, làm thế nào để đoạt ngôi Hoàng đế?”

“Ta?” Hình Hiểu Hiểu suy nghĩ một lúc nói: “Đánh tới kinh thành, giết Hoàng đế?”

“Nếu ngươi đánh tới kinh thành, sẽ có người lấy danh nghĩa Cần vương tới giết ngươi, đến lúc đó sẽ rơi vào cục diện bốn bề thọ địch, đối nghịch với cả thiên hạ.”

“Như thế hợp tác với người khác, cùng nhau giết Hoàng đế.”

“Làm sao mà biết người nào nguyện ý cùng ngươi giết Hoàng đế, người nào không muốn cùng ngươi cùng tạo phản đây?”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Thế làm sao bây giờ?”

Hình Sư trầm giọng nói: “Cô lập Hoàng đế.”

Bát Đầu nói: “Tân Châu của phủ La quận vương ở phía tây Đế Châu, Tân Ung cùng Thụy Châu ở tây nam. Phủ Lam quận vương ở phía đông Đế Châu. Theo địa hình mà nói, Đế Châu đã bị vây công bên trong!”

Hình Hiểu Hiểu thành thực nói: “Ta hoàn toàn không hiểu.”

Đại Đầu có chút vui mừng gật đầu, “Ta cũng vậy.”

Phượng Tây Trắc nói: “Không bằng chúng ta đưa ra giả thiết, giả thiết bây giờ là tất cả những chuyện này đều là một cái bẫy, như vậy người bố trí bẫy tất nhiên là người cuối cùng được hưởng nhiều lợi nhất. Sẽ là ai đây?”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Hoàng đế? Trương Đa Văn?”

Bát Đầu nói: “Phủ La quận vương.”

Hình Hiểu Hiểu ngạc nhiên.

“Được rồi, giả thiết phủ La quận vương chính là chủ mưu tất cả. Nhưng thế mục đích của bọn họ là gì?” Phượng Tây Trắc hướng dẫn từng bước.

Hình Hiểu Hiểu lớn tiếng nói: “Tân Ung!”

“Nhưng Tần Ung ở trong tay Hoàng đế, làm sao có thể nắm được nó đây?”

Hình Sư nói: “Lấy Chung gia mồi, mượn đường là tên. Ngoại trừ phủ Lam quận vương, hiện tại Hoàng đế hận chỉ sợ là Chung gia, nếu Thượng Sĩ Bắc phát cờ hiệu muốn diệt trừ Chung gia, Hoàng đế tất nhiên sẽ mở đường cho hắn.”

Hình Hiểu Hiểu cứng lưỡi nói: “Chẳng lẽ tấn công Chung gia không phải chủ ý của Hoàng đế, mà là chủ ý của Thượng Sĩ Bắc?” Vậy mà lúc trước hắn còn chạy tới Chung gia nghiêm trang nói chuyện hợp tác.

“Có điều cho dù hắn mượn cơ hội nắm lấy Tần Ung, phủ La quận vương cũng sẽ phải đối mặt với sự trả thù và phản công của Hoàng đế trong tương lai.” Phụng Tây Trắc nói, “Hoàng đế đương nhiên không có khả năng ngồi nhìn Tần Ung rơi vào tay người khác.”

Nguyễn Đông Linh thoáng thấy Trần Nguyên Thủ đi tới, về mặt tự nhiên nói: “Cho nên dùng Trương Đa Văn điều đi ba vị thế tử, tạo thời cơ tốt nhất cho Hoàng đế tấn công Miến Châu. Chờ khi Hoàng đế tấn công Miến Châu đâm lao phải theo lao, hắn mới xuống tay với Tần Ung. Như vậy cho dù Hoàng đế có ý định thu phục lại đất mất, cũng sẽ bị Phủ Lam quận vương kiềm chế, mà hai bên khó có thể quay đầu.”

Hình Hiểu Hiểu nghĩ nghĩ, mới lẩm bẩm nói: “Thật độc ác. Nhưng hắn làm sao biết Hoàng đế nhất định sẽ tiến đánh phủ Lam quận vương?”

Trần Nguyên Thủ thấy mọi người quay đầu nhìn hắn, liền tiếp lời: “Đó là bởi vì, Hoàng đế và chúng ta đã đến mức độ, chỉ cần có một cơ hội, sẽ tuyệt đối không bỏ qua đối phương.”

Đại Đầu vừa rồi vẫn còn nhịn, hiện tại mới phun ra nói: “Mẹ nó, nói đến nói đi, Trương Đa Văn cư nhiên lại là người của tên tiểu tử Thượng Sĩ Bắc.” Hắn chuyển hướng Trần Nguyên Thủ, “Ôi, không phải hắn vốn đang giao chiến với các ngươi sao?”

Trần Nguyên Thủ cười khò nói: “Đều là giả, ngay từ đầu mục đích của Trương Đa Văn chính như Nguyễn đại ca nói, dụ đại ca rời khỏi Miến châu. Đại ca vốn cũng không tin hắn, nhưng dù sao trong tay có hai vạn binh mã. Hơn nữa từ sau lần Nguyễn đại ca mạnh mẽ xuyên qua thành Tùng Nguyên, Trương Đa Văn e ngại Hoàng đế lấy cớ trút giận, liền tiếp lấy lòng đại ca...”

Hình Sư thở dài: “Có tâm không tính được vô tâm, cũng khó trách Đại thế tử lại tin tưởng.”

Đại Đầu nói: “Thể hiện tại là có ý tứ gì? Thượng Sĩ Bắc đã toàn thắng?”

Bát Đầu không thể nhịn được nữa giải thích: “Chính là Thượng Sĩ Bắc dùng Trương Đa Văn dụ Tiêu thế tử rời đi, để cho Hoàng đế cùng phủ Lam quận vương tranh chấp. Lại tự mình xuất mã dẫn Chung gia xuất động, cùng Trương Đa Văn trước sau vây công, chiếm Tần Ung. Cho nên...” Hắn giận dữ nói, “Đúng vậy, hắn toàn thắng.”

Đại Đầu nói: “Người giải thích như thế ngay từ đầu có phải ta hiểu rồi không?”

Bát Đầu tức giận nói: “Vừa rồi ta nào có cơ hội nói chuyện?”

Hình Hiểu Hiểu mờ mịt nói: “Như vậy Tổng thành làm sao bây giờ?”

Thụy Châu có thể nói là bị ba thế lực phủ Kiều quận vương, Trương Đa Văn, Chung Chính chia cắt. Nay Trương Đa Văn đầu quân cho phủ La quận vương, Chung Chính không rõ sống chết, tương lai của Tổng thành thật đáng lo.

Hình Sư liếc nhìn Phụng Tây Trắc, lớn tiếng nói: “Mau ăn đi, chúng ta nghỉ ngơi xong sẽ lập tức lên đường!”

Mọi người bụng đói kêu vang, nghe vậy như được đại xá.

Phụng Tây Trắc cầm bánh bao vội vàng cắn hai miếng, thừa dịp lực chú ý của mọi người còn đang trên đồ ăn, đi đến bên người Hình Sư, “Khụ, Hình thúc.”

Hình Sư buông bánh bao, bắt đầu đi thở dài, “Nếu Nhị đương gia muốn trở về Tổng thành, xin thứ cho ta không thể đồng ý.”

Phụng Tây Trắc cắn cắn môi nói: “Bỏ qua Chung lão đại không nhắc đến, chỉ nói Chung lão, hắn lên thả chúng ta đi, có thể nói có ơn. Ta tuy rằng không thể ở trước thiên quân vạn mã ngăn con sông dữ, nhưng có lẽ vẫn có thể bảo vệ lão nhân gia hắn an toàn. Lại nói Chung lão đại...” Nàng chỉ vào kiếm trên tay, “Hắn tốt xấu gì cũng có ơn tặng kiếm, hơn nữa lúc trước khi chúng ta không có chỗ nào để đi, cũng là hắn thu nhận chúng ta...”

“Nhị đương gia không nhớ rõ là ai đã hại huynh đệ thiếu chút nữa mệnh táng thành Tùng Nguyên sao?”

“Cũng không nghiêm trọng như vậy.”

Hình Sư im lặng nhìn nàng sau một lúc lâu, mới chậm rãi cắn một miếng nhỏ bánh bao nhỏ: “Nếu Nhị đương gia một mực như thế, ta cũng không thể nói gì hơn. Có điều hy vọng Nhị đương gia nhớ rõ, cứu một lần không cứu được mãi mãi, cứu người nhất thời có thể, nhưng không thể cứu người một đời. Mọi việc đều cân nhắc trước khi làm.”

Phụng Tây Trắc trịnh trọng gật đầu nói: “Ta nhớ kỹ.”

“Đại Đầu và Nhất Tự, dẫn theo vài người nữa đi theo.”

“Không cần, ta chỉ trở về xem, hy vọng tình huống vẫn chưa thể thảm như trong dự đoán.”

Hình Sư gật gù đầu. Luận võ công, Phụng Tây Trắc xác thực hơn xa Đại Đầu và Nhất Tự.

Phụng Tây Trắc thấy mọi người đã ăn sắp xong, liền đứng lên nói: “Ta muốn đi làm một chuyện, mọi người theo Hình thức đi đến Miển Châu trước, chờ ta xong việc lại cùng các người hội họp.”

Mọi người đồng thời ngăn ra.

Bát Đầu cùng Nguyễn Đông Lĩnh lại giống như đã sớm đoán được.

Trần Nguyên Thủ đảo đôi mắt châu, nói: “Phụng cô cô muốn trở lại Tổng thành sao?”

Phụng Tây Trắc dựng thẳng ngón cái, “Tam thế tử không hổ Tam thế tử, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh.”

Hắn làm cái mặt quỷ, “Chiến trường rất nguy hiểm, cô cô bảo trọng.”

Hình Hiểu Hiểu nhảy dựng lên, “Ta đi cùng cô cô.”

“Không nghe thấy Tam thế tử nói sao? Rất nguy hiểm, đến lúc đó cũng không có Đại Nguyên chạy tới cứu người.” Phụng Tây Trắc nháy mắt về phía Nguyễn Đông Lĩnh.

Hình Sư vỗ vỗ tay nói: “Vây binh chia làm hai đường.” Hắn chuyển hướng Phụng Tây Trắc nói, “Nhị đương gia bảo trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sống Hay Chết (Thượng)

Từ biệt mọi người, Phụng Tây Trắc một mình bước trên đường trở về Tổng thành. Bởi vì ở bờ bên kia Miệng Hồ, nếu muốn quay lại, phải đi thêm một lần thuyền nữa. Nghĩ đến chuyện hành tung của mình lần nào cũng bị người khác đoán được, nàng từ bỏ dự định lộn trở lại đường cũ, thuê một chiếc thuyền, thuận theo dòng chảy của sông Hoàng đi về phía tây.

Cung không đủ cầu chính là thời cơ chào giá tốt nhất. Nàng cẩn thận móc ra hai đỉnh mười lượng bạc trắng, mới có thể thuê được một con thuyền nhỏ nhìn qua không có vẻ an toàn lắm. Nhà đồ còn ra vẻ tiếc nuối nói: “Nếu không phải nhìn tiểu cô nương như người một mình bên ngoài tội nghiệp, ta còn không muốn đi đâu.”

Phụng Tây Trắc oán thầm: khi hết giá sao không thấy người thương ta?

Vì thế hai người ngồi chung một cái thuyền, lại mang tâm sự riêng, đối diện lẫn nhau không nói gì.

Khi nàng từ Tổng thành rời đi, dọc theo thôn Châu Mai, Thương Tân, lại đến Miệng Hồ là đi vòng đường xa. Mà đi thuyền theo sông Hoàng chuyển nhập Yên Hạnh Hà, về Tùng Nguyên. Nàng nghĩ Chung lão đại bại ở Lệ Xuyên, nếu chưa bị bắt giữ, tất nhiên sẽ trốn về Tổng thành. Tùng Nguyên là bản doanh của Trương Đa Văn, ở nơi đó cố gắng có thể nghe được chút tin tức.

Khi đến Tùng Nguyên, đã là tám ngày sau. Cũng là hạ tuần của những ngày tháng sáu, trời chuyển oi bức.

Hơn một tháng trước, Phụng Tây Trắc từng lần mò rõ rõ rành rành mỗi góc ngách của nơi này, nhưng hiện tại bước chân đi lại là một loại tư vị khác.

Trong tiệm rượu vẫn ồn ào tiếng người cười nói như cũ, nhưng có nói cũng chỉ là những chuyện lông gà vỏ tỏi, ngẫu nhiên cũng có người nhắc vài câu tới chiến sự ở Lệ Xuyên, nhưng chỉ là dùng để trêu ghẹo, không có nội dung cụ thể.

Phụng Tây Trắc ngồi một lúc, quyết định về Tổng thành trước. Nghe giọng điệu của bọn họ, có vẻ như đại quân của Trương Đa Văn vẫn còn đang ở ranh giới Tân Ung và Thụy Châu tìm kiếm Chung Chính, không bắt chấp tiến công Tổng thành, Chung lão coi như vẫn bình an.

Nàng vội vàng thanh toán, sau đó không dám trì hoãn nữa chạy tới Tổng thành.

Không khí ở Tổng thành so với tưởng tượng của nàng tốt hơn rất nhiều, ít nhất cửa thành rộng mở vẫn có dân chúng ra vào, không đến mức toàn thành giới nghiêm.

Chung phủ nhìn qua vẫn là bộ dáng như hồi trước, điểm khác biệt duy nhất là hiện tại do Chung Túc làm chủ. Người gác cổng thấy nàng trở về, rất là cao hứng, không khỏi nói liên miên căn dặn những chuyện sau khi nàng rời đi.

Ví dụ như Chung Chính và Chung Túc âm ỹ một trận sau khi bọn họ rời đi.

Ví dụ như Chung phu nhân sắp tới kỳ sinh.

“Chung lão đại có truyền thư trở về không?” Nàng thuận miệng hỏi.

Người gác cổng cảnh giác nhìn nàng một cái, “Tiểu nhân không biết.”

Phượng Tây Trác cười khô, quả nhiên là một lần bất trung, vạn lần bất tín. Chỉ sợ hiện tại ở trong cảm nhận của người Chung phủ, nghi vấn rất nhiều đối với sự trở lại lần này của nàng.

Không khí cứng ngắc cho đến tận bên ngoài hoa viên.

“Chung lão còn đang ở trong hoa viên?” Nàng kinh ngạc nói.

“Đúng thế, mấy ngày trước Chung lão gia có phân phó, nếu Phượng cô nương trở về thì trực tiếp mời đến nơi đây. Xin chờ một lát.” Nói xong, hần đi thẳng vào trong vườn thông báo.

Phượng Tây Trác buồn bực nhăn mặt. Hành tung của nàng quả nhiên khắp thiên hạ đều đoán được.

Giấy lát, người gác cổng đi ra nói: “Phượng cô nương mời.”

Phượng Tây Trác lại cười nói cảm ơn, mới đi vào bên trong.

Cả vườn hoa thơm cỏ tươi vẫn rực rỡ như trước.

Nàng nhìn chung quanh vài lần, “Có loại cây nào có thể ăn được không?”

Chung Túc trừng mắt nhìn nàng, “Ngươi coi nơi này là nhà ăn sao?”

“Tùy tiện hỏi thôi.” Nàng ngồi xổm xuống bên người Chung lão.

Chung Túc không để ý tới nàng, vẫn còn tu bổ cảnh lá.

Phượng Tây Trác đợi một lúc, nhin không được nói: “Có tin tức của Chung lão đại không?”

“Nếu đổi lại là kẻ khác tới hỏi chuyện này, ta sẽ nghĩ hần là gian tế.”

“Không sao cả, vừa rồi đã bị coi là một lần.”

Chung Túc nở nụ cười, “Như thế nào? Cáo trạng?”

“Nào dám, chỉ có thể tự mình tỉnh lại.” Nàng nói rất thành kính.

“Có cái gì mà phải tỉnh lại. Người trong thiên hạ ngoại trừ cha mẹ huynh đệ, làm gì còn mối quan hệ nào mà không cắt được?” Hần cười nhạo nói, “Ngươi lớn như vậy rồi vẫn nhìn không thấu.”

“Không phải Chung lão đã dự đoán trước là ta sẽ trở về sao?”

“Cho nên ta mới nói ngươi nhìn không thấu! Ngày hôm qua là ngày hôm qua, cần gì kéo đến ngày hôm nay?”

“Không trải qua hôm qua thì sao có thể có ngày hôm nay?”

Chung Túc lắc đầu, “Rõ ràng là người thông minh, việc gì phải đâm đầu vào chỗ không thông minh đây?”

Phượng Tây Trác cũng lắc đầu, “Bằng không sao có thể chứng tỏ được trí tuệ của mình?”

Chung Túc trề miệng một cái, sau một lúc lâu mới nói: “Đói bụng không? Ta sai phòng bếp đi hâm nóng vài món ăn.”

“Ngài còn không nói cho ta biết tin tức của Chung lão đại.”

Lộp cộp. Cây kéo lưu loát cắt bỏ một cành.

“Nếu quay về được đã sớm về.”

Phượng Tây Trác từ phòng bếp bưng chút đồ ăn lạnh trở về tây viện. Sân phòng đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là thiếu đám người Hiểu Hiểu, cả một sân vườn to lớn chỉ thấy trống rỗng.

Nàng ăn xong thức ăn lập tức lên giường nằm ngủ. Xem thái độ của Chung lão, chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời khỏi Tổng thành. Lão nhân gia ngoài miệng nói Chung lão đại sẽ không trở lại nữa, nhưng trong lòng chắc chắn vẫn ôm một tia hy vọng, trừ phi nhìn thấy thi thể. Như vậy tiếp theo chắc chắn là một trận đánh ác liệt, về phần bước tiếp theo nên đi thế nào... Vẫn là chờ ngủ đủ rồi tính sau.

Vì vội vàng lên đường, đã mấy ngày nàng chỉ chợp mắt một hai canh giờ.

Nằm xuống mới chỉ khoảng hai canh giờ, trong viện truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Phượng Tây Trác lập tức đứng dậy mở cửa, vừa vặn ngăn cản động tác gõ cửa của nha hoàn.

“Xảy ra chuyện gì?” Phượng Tây Trác buồn ngủ lơ lơ nhìn về mặt kinh hoàng của nàng.

“Chung lão gia mời cô nương đến chính sảnh.”

Chính sảnh là chỗ trước kia Chung Chính triệu tập bọn họ nghị sự, có điều phần lớn chỉ bàn chút việc nhỏ không quan hệ, chuyện quan trọng thật sự bình thường đều nói ở trong thư phòng.

Phượng Tây Trác gật gật đầu, trở lại mặc thêm một chiếc áo khoác, liền vội vàng ra.

Cho dù là việc nhỏ, xảy ra trong tình huống mấu chốt như lúc này, cũng là chuyện lớn.

Đến chính sảnh, phát hiện Chung phu nhân đã ở đó, nhưng tinh thần uể oải, hoàn toàn không thấy vẻ tự tin đàng hoàng của lúc trước.

Chung Túc từ ghế trên đứng dậy, “Có tin tức của Chính nhi.”

Phượng Tây Trác ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới sắc mặt của hắn cũng không đẹp hơn Chung phu nhân là bao.

“Trương Đa Văn bắt được hắn ở núi Thiên Hà.”

Phượng Tây Trác ngăn ra, hỏi: “Vi sao Chung lão đại lại chạy đến núi Thiên Hà?” Núi Thiên Hà, cách Tùng Nguyên chỉ hơn mười dặm. Chạy đến đó chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp, tự chui đầu vào lưới của Trương Đa Văn.

“Bên người có tiểu nhân kích động.”

Ánh mắt Phượng Tây Trác khê động.

“Tổng thành... chỉ sợ cũng là chuyện sớm muộn.” Không còn một vạn binh mã chống đỡ, Tổng thành đã như cá nằm trên thớt, mặc kệ người ta xâu xé.

“Không bằng...” Phượng Tây Trác cắn răng nói, “Mời Kiều quận vương xuất mã.” So với việc để cho Tổng thành rơi vào tay Thượng Sĩ Bắc, chẳng bằng đưa cho Kiều quận vương, còn có thể duy trì tính mạng.

Chung Túc cười khổ, “Ngươi nghĩ rằng ta không nghĩ đến sao? Có điều Kiều quận vương cũng phải đồng ý mới được.”

Phượng Tây Trác nhớ tới biến hóa sau vườn, lặng lẽ thờ dài. Có thể bất chấp thời tiết, trồng ra những loại hoa không hợp mùa, nói vậy đã là tâm tình như nước, khó tranh thiên hạ.

Chung Túc nghiêm túc nhìn nàng nói: “Ngươi đã trở về Tổng thành, lão phu liền mặt dày đưa ra một yêu cầu quá đáng.”

Phượng Tây Trác mặc dù mơ hồ đoán được nói chuyện hấn muốn, nhưng vẫn hỏi: “Chuyện gì?”

“Tư Hồng trong bụng nàng ta là huyết mạch cuối cùng của Chung gia, xin ngươi hãy bảo vệ nàng!” Chung Túc đưa mắt nhìn Chung phu nhân, ánh mắt bất lực bức này cũng có nghĩa là hy vọng Chung Chính bình an còn sống đã bị dập tắt.

Phượng Tây Trác nhìn Chung phu nhân ngồi ở ghế trên không biết suy nghĩ cái gì, lại nhìn Chung lão hai mắt rung rung, vẻ mặt kiên nghị, trịnh trọng gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.